

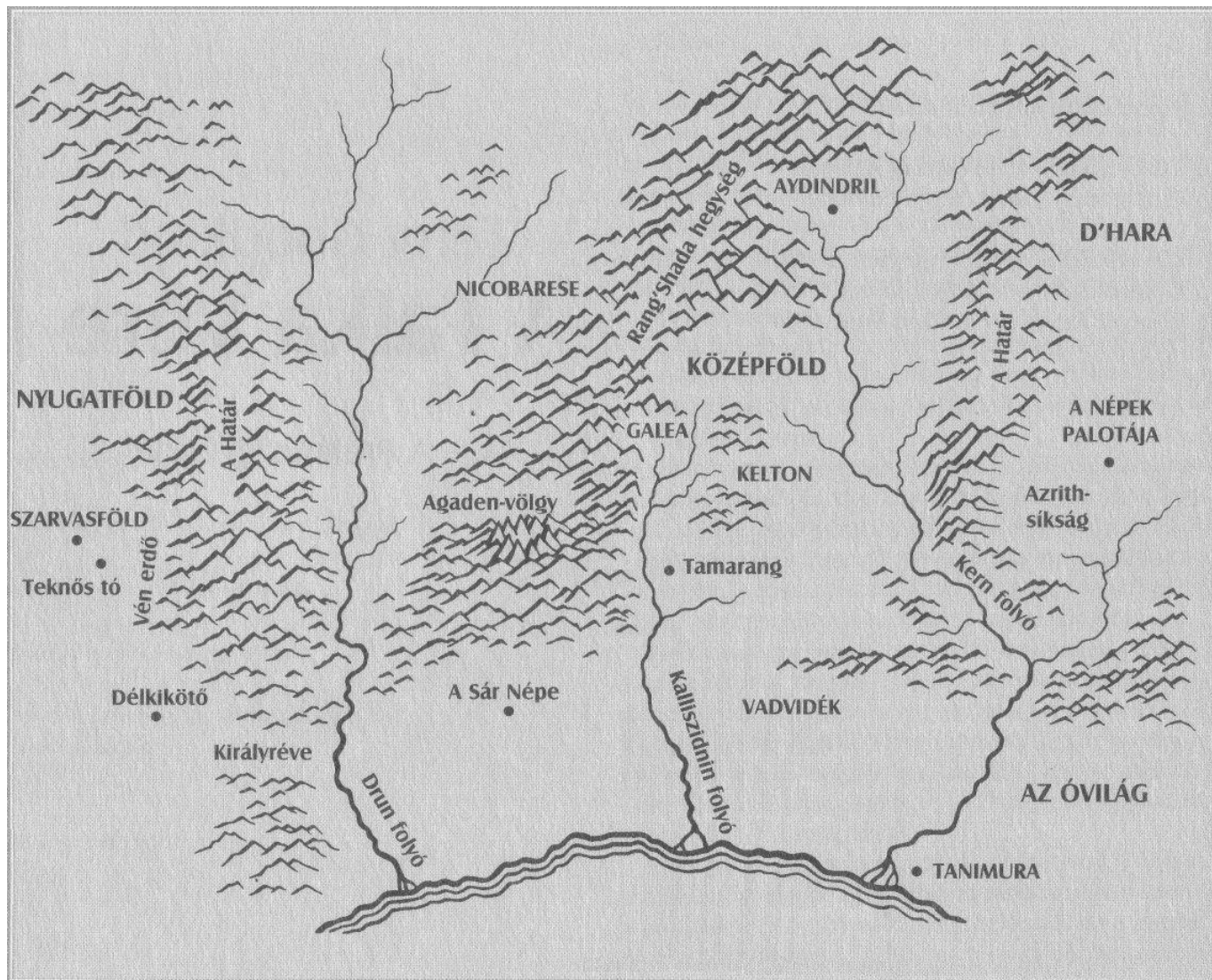
Az ELSŐ SZABÁLY és a KÖNNYEK KÖVE folytatása

A FALKA VÉRE

II. Az Álomjáró

Terry Goodkind

1. fejezet

Az történt, amitől félt: fogoly volt. Megint lapozott egyet, miután befejezte a bejegyzést a főkönyvben. A legmagasabb rangú fogoly, papírlakat alatt tartották, de mindenképpen bebörtönözték.

Verna nyelt egyet, miközben átfutotta a következő lapot, hogy ellenőrizze a Palota költség-nyilvántartását. Minden jelentésben a jóváhagyását kérték, és aláírásával kellett jeleznie, hogy maga a Prelátus bizonyosodott meg mindenről. Rejtély, hogy erre mi szükség volt. Az irodában töltött első napok után már tudta, hogy időpocsékolás az egész: de óvakodott hangot adni a véleményének, az csak arra lenne jó, hogy Leoma, Dulcinia, vagy Philippa Nővér szemforgatva bizonygassák, miért is olyan fontos ez a feladat, és részletesen kifejtsek, hogy milyen komoly következményekkel is járna, ha ezt az apróságot nem tennék meg, ami részéről igazán nem nagy dolog, de mekkora hasznára lenne a többieknek stb. stb.

Előre látta, milyen választ váltana ki, ha kijelentené, nem óhajtja ellenőrizni a nyilvántartást.

- De hát, Prelátus, ha az emberek nem félnének, hogy maga a Prelátus néz utána a munkájuknak, felbátorodnának, és a végén becsapnák a Palotát. Azt hinnék, hogy a Nővérek oktan, költekező bolondok. Másrészt, ha a kiadott munkáért nem fizetnének, amíg a Prelátus útmutatását várják, a szegény munkás családok éheznenek. Nem akarhatod, hogy a munkásgyerekek éhezzenek, csak azért, mert nem vetted a fáradságot, hogy jóváhagyd az elvégzett munkáért járó pénz kifizetését. Csak mert nem akarsz azzal bajlódni, hogy átolvasod, és láttamozod a lapokat? Tényleg azt akarod, hogy azt higgyék, a Prelátus ilyen szívtelen?

Verna felsóhajtott, ahogy átnézte az istálló számadásait: széna és zab, a kovács, a lószerszám karbantartása és az elvesztettek pótlása, az egyik karam javítása, amit kirúgott egy csődör, és néhány egyéb szükséges javítás, miután néhány ló pánikba esett az éjjel, kitörték a kerítést, és kivágtattak a földekre. Beszélnie kell majd az istállómesterrel, és ragaszkodnia kell hozzá, hogy jobban ügyeljenek a rendre. A tintatartóba mártotta tollát, újra felsóhajtott, majd aláírta a lapot.

Miután az istállószámadást a többi számadás tetejére hajtotta, amiket már felütött, aláírt és iktatott a főkönyvben, halk kopogtatás hallatszott. Újabb jelentést vett elő az átnézendők kupacából - egy hosszú számadást a mészárostól - és elkezdte átfutni a tételeket. Azelőtt fogalma sem volt, hogy a Próféta Palotájában ennyibe került az élet.

Újra halk kopogás hallatszott. Valószínűleg Dulcinia vagy Phoebe Nővér akar újabb jelentéseket hozni. Nem tudta olyan gyorsan aláírni őket, amilyen sebesen hozták az újabbakat. Hogy volt képes Annalina olyan gyorsan összeállítani őket? Verna remélte, nem Leoma Nővér az, hogy számot adjon a Prelátus egy meggondolatlan lépéséről vagy mondatáról. Talán, ha nem válaszol, azt hiszik majd, hogy túl elfoglalt és elmennek.

Verna régi barátja, Phoebe mellé Dulcinia Nővért nevezte ki segítségének. Jó volt tudni, hogy Dulcinia gyakorlata kéznél van. S ugyanakkor Verna szemmel is tarthatta őt. Dulcinia maga kérte a munkát, miután kinevezte magát a palotai ügyek tudorának.

Leomát és Philippát kinevezni „megbízható tanácsadóknak”, legalább olyan hasznos volt, így nekik is a körműkre tudott nézni. Nem bízott bennük. Egyébként senkiben sem; nem engedhette meg magának, hogy bárkiben is megbízzon. Vernának be kellett ismernie, hogy bebizonyították: jó tanácsadók, akik mindig a Prelátus és a Palota érdekét tartják leginkább szemük előtt. Bosszantotta, hogy nem talált hibát tanácsaikban.

Újabb kopogást hallott, udvariasat, de kitarót.

- Igen. Mi az?

A vastag ajtó kinyílt, és Warren göndör, szőke feje bukkant fel a nyílásban. Elvigyorodott, mikor meglátta, hogy Verna a szemöldökét ráncolja. Verna még látta, ahogy Dulcinia nyakát nyújtva átnéz a fiú feje felett, és ellenőrizi, mennyit haladt a Prelátus a papírmunkában. Warren becsusszant az ajtón.

Körülnézett a sivar szobában, és felmérte, milyen munkát végeztek a helyreállítók. Miután elődje elvesztette a Sötétség Nővérei ellen vívott harcot, a szobát romokban találták. A munkások hada sebtében megjavította a bútorokat, és a lehető leggyorsabban rendbe raktak mindent, hogy az új Prelátust ne tartsák fel túl sokáig. Verna tudta, mi volt az ára mindennek; látta a számadást.

Warren odasétált a nehéz diófa asztal másik oldalára.

- Jó estét, Verna! Úgy tűnik, keményen dolgozol. Fontos palotai ügyek lehetnek, azt hiszem, ha ilyen későig fent maradsz.

Verna keskeny résszé préselte száját. Mielőtt kifakadhatott volna, Dulcinia megragadta a nyitott ajtó adta lehetőséget, hogy bedugja a fejét.

- Csak most fejeztem be a mai jelentéseket, Prelátus. Akarod most látni őket? Biztos nemsokára végzel az eddigiekkel.

Verna gonosz vigyort villantott felé, miközben ujjával maga felé hívta. Dulcinia Nővér összeresztette. Éles kék tekintete végigsepert a szobán, s elidőzött Warrenen, mielőtt bejött, s megadó gesztussal simította meg szürke haját.

- Segítségére lehetek, Prelátus?

Verna az asztalra tette kezét. - Igen, Nővérem, lehetsz. Ebben az ügyben igen értékes lehet a tapasztalatod. -

Verna kivett egy jelentést a kupacból. - Azonnal menj le az istállókhöz. Úgy tűnik, bajok vannak arrafelé, valahogy rejtélyes az egész.

Dulcinia felderült.

- Baj, Prelátus?

- Igen. Úgy tűnik, néhány ló hiányzik.

Dulcinia Nővér előrelépett egy kissé, s sajátosan udvarias hanghordozásban válaszolt.

- Ha jól emlékszem az említett jelentésre, Prelátus, a lovak megijedtek valamitől az éjjel, és kitörték. Még nem hozták vissza őket, ennyi az egész.

- Tudom, Nővér. Azt akarom, hogy Finch mester megmagyarázza, hogyan lehetséges, hogy a lovak, amik kitörték a kerítést, még nem kerültek elő.

- Prelátus?

Verna tettetett csodálkozással emelte fel szemöldökét.

- Szigeten élünk, nemde? Hogy lehet, hogy a lovak már nincsenek a szigeten? Egy ór sem látta, hogy átvágtattak volna a hídon. Legalábbis nem láttam róla jelentést. Az évnek ebben a szakában a halászok éjjel-nappal a vízen vannak, angolnára halásznak, de egyikük sem látta, hogy a lovak átúsztak volna a szárazföldre. Vagy igen?

- Nos, én biztos vagyok, hogy egyszerűen csak kivágtattak, Prelátus. Talán...

Verna engedékenyen mosolygott.

- Finch mester talán eladta őket, és azért mondták, hogy megszöktek, hogy fedezhessék a hiányt.

Dulcinia Nővér kiegyenesedett.

- Prelátus, bizonyosan nem akarsz ilyesmivel vádolni...

Verna az asztalra csapott, és talpra ugrott.

- Lószerszám is hiányzik. Azok is kivágtattak az éjszakába? Vagy a lovak úgy döntöttek, felszerszámozzák magukat, és kirándulnak egyet?

Dulcinia Nővér elfehéredett.

- Nos...én... - én megnézem...

- Menj le az istállókba most rögtön, és mondd meg Finch mesternek, hogy ha nem találja meg a palota lovait mire visszatérek az ügyre, az áruk az ő zsebéből fog előkerülni, a nyereghez a bőrt meg a hátából hasítom ki!

Dulcinia Nővér röviden biccentett, és kiment a szobából. Mihelyst az ajtó becsapódott, Warren felvihogott.

- Úgy tűnik, jó belerázódtál, Verna.

- Warren, ne dühíts!

A fiú arcáról eltűnt a mosoly.

- Verna, nyugodj, meg! Csak néhány lóról van szó. Az emberek megtalálják őket. Nem érdemes emiatt a könnyekig felidegesíteni magad!

Verna rápislogott. Megfogta arcát, és az valóban nedves volt. Fáradt horkantást hallatott, és lehuppant a székébe.

- Sajnálom, Warren. Nem tudom, mi van velem. Azt hiszem, hogy csak fáradt vagyok, és ideges.

- Verna, még sosem láttam, hogy egy darab papírból ilyen nagy ügyet csinálj!

- Warren, nézz ide! - kapta fel Verna a jelentést. - Fogoly vagyok én itt, aki az istállótakarítók bérét hagyja jóvá! Van róla fogalmad, hogy mennyi trágyát is termelnek a lovak egy nap? Vagy hogy mennyit esznek, hogy ennyi trágyát adjanak?

- Nos, nem, azt hiszem, utána kellene néznom...

Verna újabb jelentést húzott elő a kupacból.

- Vaj...

- Vaj?

- Igen, vaj. - Verna átfutotta a jelentést. - Úgy tűnik, megavasodott, három hordóval kellett vennünk helyette. Nekem kell átnéznom az ilyet, megbecsülnöm, vajon a tejes jó áron számolta-e fel, és hogy máskor is tőle vásároljunk-e.

- Fontos lehet, hogy az ilyen dolgokat is ellenőrizze valaki. Verna felkapta a következő papírt.

- Kőművesek. Akik megcsinálják az ebédlő tetejét, mert beázik. Pala. A tetőt egy villámlás törte be, azt mondják, és az egyik saroknál le kellett szedni, kipótolni. Tíz embernek két hetébe került, mondja a jelentés. Nekem kell eldöntenem, jó időben volt-e, és megéri-e az árát.

- Nos, ha az emberek dolgoznak, joguk van a fizetéshez, nem?

Verna megdörgölte ujjával a Nap szimbólumot az aranygyűrűjén.

- Azt hittem, ha ilyen hatalmam lesz, megváltoztathatom a módját, ahogy a Nővérek a Teremtő ügyeit viszik. De csak ezt csinálom, Warren: elolvasom a jelentéseket. Éjjel-nappal itt vagyok, és jelentéseket olvasok a leghétköznapiabb dolgokról, amíg a szemem káprázik.

- Biztosan fontosak, Verna!

- Fontosak? - újabb jelentést vett elő eltűzött tisztelettel. -Nézzük csak... két ifjúnk berúgott és felgyújtott egy

kocsmát... a tüzet eloltották... a kocsmában tetemes kár keletkezett... azt akarják, hogy a Palota kártalanítsa őket. - Féltette a papírt. - Hosszú, hangos beszédem lesz ezzel a két ifjúval.

- Jó döntésnek tűnik, Verna.

Újabb beszámoló került elő.

- És nicsak, mi van itt? Szabószámla. A novíciák ruháiról. - Verna megint felkapott egy papírt. - Só. Háromféle.

- De Verna...

Újabbat ragadott meg. - És ez itt? - gúnyos ünnepélyességgel rázta meg a papírt. - Sírás.

- Micsoda?

- Két sírásó. Azt akarják, hogy fizessünk a munkájukért. - Átfutotta a számadást. - Hozzátenném, nagyra értékelik a jártasságukat, a felszámított ár alapján.

- Nézd, Verna, azt hiszem, túl sokáig voltál itt bezárva, és szükséged lenne egy kis szabad levegőre. Miért nem sétálunk egy kicsit?

- Séta? Warren, nincs időm...

- Prelátus, túl sokáig ültél idebenn! Egy kis mozgásra van szükséged! - A fiú felemelte a fejét, és játékosan túlzó mozdulattal az ajtó felé forgatta a szemeit. - Na, mit szólsz?

Verna az ajtó felé pillantott. Ha Dulciana úgy tett, ahogy kérte, egyedül Phoebe Nővér lehet a külső irodában. Phoebe a barátja volt. Újra figyelmeztette magát arra, hogy senkiben nem bízhat.

- Nos, igen, azt hiszem, szeretnék egy kicsit sétálni.

Warren megkerülte az asztalt, és a karjánál fogva felsegítette.

- Ó, akkor jól van. Mehetünk?

Verna kihúzta karját a a fiú kezéből, és gyilkos pillantást vetett rá. Csikorgatta fogát, miközben éneklő hangon felelt:

- Igen, miért is ne?

Az ajtó hangjára Phoebe Nővér sietve meghajolt.

- Prelátus... szükséged van valamire? Talán egy kis levesre? Vagy teára?

- Phoebe, már legalább tucatszor mondtam, hogy nem kell mindig meghajolnod előttem, valahányszor meglátsz.

Phoebe megint meghajolt. - Igen, Prelátus. - Kerek arca elpirult. - Úgy értem... Bocsáss meg, Prelátus. Elnézést!

Verna egy sóhajjal nyugtatta meg magát.

- Phoebe Nővér, novícia korunk óta ismerjük egymást. Hányszor is küldtek minket együtt a konyhára, hogy lábasokat vakarjunk, mert...? - Verna Warrenra pillantott. - Nos, nem emlékszem miért, de tény, hogy régi barátok vagyunk. Kérlek, próbálj meg emlékezni rá!

Phoebe arca mosolyra kerekedett.

- Hát persze... Verna. - Összerezzen, amikor a Prelátust Vernának szólította, még ha parancsra tette is.

A folyosón Warren megkérdezte, miért küldték őket lábast vakarni.

- Azt mondtam, nem emlékszem - csattant fel Verna, s közben végignézett az üres folyosón.

- Miről van szó?

Warren vállat vont.

- Csak egy sétáról. - Ő is ellenőrizte a folyosót, majd újabb jelentőségteljes pillantást vetett Vernára. - Arra gondoltam, hogy a Prelátus talán szeretné meglátogatni Simona Nővért.

Verna elvétette a lépést. Simona Nővér hetek óta zavarodott állapotban volt - valamiféle álmok miatt - és egy mágiával lepecsételt szobában tartották, hogy sem másban, sem önmagában ne tegyen kárt.

Warren odahajolt hozzá, és azt suttogetta.

- Már korábban elmentem hozzá.

- Miért?

Warren ujjaiával lefelé bökött, a padlóra, az alagsor felé. Az irattárra értette. Összevont szemöldökkel nézett rá.

- És hogy van szegény Simona?

Warren jobbra-balra nézett a folyosón, ahogy egy kereszteződéshez értek, majd újra mögéjük pillantott. - Nem engedtek be hozzá... - suttogetta.

Odakint úgy szakadt az eső, mintha dézsából öntötték volna. Verna a fejére tekerte a sálját, és kirohant a felhőszakadásba, átugrálta a tócsákat, és lábujjhegyen táncolt a nedves fűcsomók közé kitett kőkockákon. Az ablakok sárga fénye tompán verődött vissza a víztükrökből. A kapuőrök meghajoltak a Prelátus láttán, ő és Warren pedig továbbzaladtak, hogy minél előbb fedél alá érjenek.

Odabenn, az alacsony mennyezet alatt Verna kirázta sáljából a vizet, és vállára tekerte, közben mindketten lélegzethez jutottak. Warren is kirázta a vizet ruháiból. A fali sétatány íves oldalait csak egy nyitott, vadszőlővel benőtt rács fedte, de az esőt nem verte be a szél, így száraz maradt. Verna belebámult a sötétségbe, de senkit sem látott. A következő épületig, az alacsony ispotályig jókora út volt még hátra.

Verna egy köpadra zötytyent. Warren inkább továbbment volna, de mikor látta, hogy a másik ülve marad, ő is leült. Hideg volt, és a fiú meleg testét érezve maga mellett, Verna egy kissé jobban érezte magát. Az eső és a sár

szaga nagyon felüdítette a bezártság után. Verna nem szokott hozzá a bezártsághoz. Imádott jönni-menni, s úgy gondolt a földre, mint egy vetett ágyra, erdők-mezők voltak irodái, de életének ez a része bezárult. A Prelátus irodája előtt is volt egy kert, de nem volt ideje kidugni a fejét, hogy megnézzé, milyen.

A távolban a kitarító dobok tovább dörögtek, mint valami végzetes szívdobogás.

- A Hanomat használtam - mondta végre Warren. - Nem érzem most senki jelenlétét.

- És megérzed a Pusztító mágiát használók jelenlétét is? - suttogta Verna.

A fiú felpillantott a sötétben.

- Erre még nem is gondoltam.

- Miről van szó, Warren?

- Úgy gondolod, egyedül vagyunk?

- Honnan tudhatnám? - csattant fel az asszony.

Warren körülnézett és nyelt egyet. - Nos, sokat olvastam mostanában. - Újra a kazamaták felé mutatott. - Csak arra gondoltam, meg kellene látogatnunk Simona Nővért.

- Ezt már mondtad! De még mindig nem, hogy miért.

- Olvasmányaim egy része az álmokról szólt... - mondta talányosan.

Verna megpróbált a fiú szemébe nézni, de csak a fiú körvonalait látta.

- Simonának álmai vannak.

Warren combja Vernához simult. A fiú teste remegett a hidegtől. Legalábbis Verna így hitte. Mielőtt rájött, mit tesz, átölelte Warrent, és a fiú fejét saját vállára hajtotta.

- Verna! - hebegte Warren. - Olyan egyedül vagyok. Félek bárkihez is szólni. Úgy érzem, mintha mindenki engem nézne. Attól félek, egyszer valaki kikérdez, mit tanulmányozok, miért és kinek a parancsára. Három napja most először látlak, és nincs senki, akivel beszélgethetnék.

Verna megveregette a fiú vállát. - Tudom, Warren. Én is akartam beszélni veled, de olyan elfoglalt voltam. Annyi munkám volt.

- Talán azért adnak annyi munkát, hogy elfoglaljanak, és eltegyenek az útból, hogy ők ... dolgozhassanak.

Verna megrázta fejét a homályban. - Talán. Én is attól tartok, Warren. Nem tudom, hogyan kell Prelátusnak lenni. Attól félek, hogy romba döntöm a Próféták Palotáját, ha nem teszem meg a megfelelő lépéseket. Nem merek nemet mondani Leomának, Philippának, Dulciniának és Marennek. Megpróbálnak tanácsot adni, hogyan legyek Prelátus, és ha tényleg a mi oldalunkon vannak, akkor igaz tanácsokat. Ha nem tartom meg őket, talán nagy hibát követek el. És ha a Prelátus követ el hibát, akkor annak mindenki megissza a levét. Ha nem a mi oldalunkon vannak, nos, azok alapján, amiket kérnek tőlem, nem tűnnek túlzottan ártalmasnak. Mit árthat a jelentések elolvasása?

- Hacsak nem azért van, hogy távol tartson téged valami fontostól.

Verna kihúzta magát, mielőtt elhessegette a gondolatot.

- Tudom. Mostantól próbálok többet „sétálni” majd veled. Azt hiszem a friss levegő jót tesz neked.

Warren megszorította a nő kezét. - Boldog vagyok, Verna. - Felállt és kihúzta sötét ruháját. - Menjünk, nézzük meg, hogy van Simona.

A betegszoba a Halsbad sziget legkisebb épületében volt. A Nővérek sok sebet be tudtak gyógyítani Hanjuk használatával, és a Tehetségük erejét meghaladó betegségek úgyszólván hamar halállal végződtek. Így hát a betegszobában főleg a személyzet idősebb, elgyengült tagjai voltak. Az életüket a Próféták Palotájának szolgálatában töltötték, és senkijük sem volt, hogy vigyázzon rájuk. A bolondok is itt tengődtek, mivel a Nővérek a Tehetséget csak korlátozott mértékben használhatták az elmebeli betegségekre.

Az ajtó közelében Verna egy lámpába küldte Hanját, és magával vitte, miközben a folyosón arrafelé tartottak, ahol Warren szerint Simona gyengélkedett. Csak néhány szoba volt foglalt, lakóik horkoltak, fújtattak, és köhögtek, mely mind visszaverődött a homályos termék falain.

Amikor elérték a folyosók végét, ahol az öregek és a bolondok laktak, három vékony ajtón kellett átvágniuk, melyek mindegyikét más-más mintázatú mágikus háló védte. A pajzsot a Tehetséggel rendelkezők betörhetik, még a bolondok is, így a negyedik ajtó vasból volt, keresztben nehéz retesz védte bonyolult pajzs, melyet arra terveztek, hogy kibírja, ha valaki megpróbálja ellenkező oldalról varázslattal kinyitni: minél nagyobb erővel nyomták belülről, annál szorosabban tartott a zár. Három Nővér rakta a helyére, így nem nyithatta ki egyetlen egy a túlsó oldalról.

Két ór észrevette, amikor Verna és Warren befordultak a sarkon. Meghajoltak, de nem mozdultak az ajtótól. Warren kedvesen üdvözölte őket, és intett kezével, hogy emeljék fel a reteszt.

- Elnézést fiam, de senki sem mehet be!

Verna dühösen villogó szemekkel félrelökte Warrent. - Igaz ez, fiam? - Az őr magabiztosan bólintott. - És ki adta ezeket az utasításokat?

- A parancsnokom, Nővér. Nem tudom, neki ki adta az utasítást, de bizonyára valamelyik magas beosztású Nővér.

Verna összevont szemöldökkel nyomta gyűrűjét az űr orra elé.

- Ennél is magasabb beosztású?

Az űr szemei elkerekedtek.

- Nem, Prelátus. Természetesen, nem... Bocsáss meg, nem ismertelek fel.

- Hányan vannak az ajtó mögött?

A retesz pattanása visszhangzott a teremben.

- Csak az az egy Nővér, Prelátus.

- Van mellette ápolónővér?

- Nem. Visszavonultak éjszakára.

A túloldalon, amikor már nem hallotta senki, Warren felkuncogott. - Azt hiszem, most végre hasznát is láttad annak a gyűrűnek.

Verna tépelődve lelassított.

- Warren, mit gondolsz, hogyan került a gyűrű a talapzatra?

Warren vigyora megmaradt, de elhalványult.

- Nos, nézzük csak... - A mosoly hirtelen eltűnt. - Nem tudom. Mit gondolsz?

Az asszony megrázta a fejét.

- Fénypajzs volt körötte. Nem sokan képesek ilyen hálót létrehozni. Ha tényleg igaz, ahogy mondod, és Annalina Prelátus csakis bennem bízott, akkor kire bízta a gyűrűt, hogy odategye, és ilyen hálót szőjön köré?

- Elképzelni sem tudom.

- Warren feljebb húzta a vállán a nedves ruháját. - Talán ő maga szőtte a hálót?

- Verna felemelte a szemöldökét.

- A temetési máglyáról?

- Nem, úgy értem, hogy megszöhetett, majd valaki más tette oda. Tudod, ez olyan, mintha egy vesszőre bocsátanál bűbájt, és más lámpának használhatja. Láttam már Nővéreket, akik így tettek, és a személyzet meg tudta gyújtani a lámpákat gyertya nélkül, s így a forró viasz nem csöpögött a kezükre, vagy a földre.

Verna magasabbra emelte a lámpát, hogy a fiú szemébe nézzen.

- Warren, ez óriási!

Warren elmosolyodott, majd lassan újra elkomorodott.

- Most már csak az a kérdés: ki volt az?

Az asszony leengedte a lámpát. - Talán a személyzetből valaki, akiben megbízott. Olyan, akinek nem volt Tehetsége, így nem kellett félnie, hogy azok közé... - felnézett a sötét, üres teremre. Érted, mire gondolok? - A fiú bólintott, miközben Verna kiment.

- Utánanézek.

Simona szobájából az ajtó alól, fények szűrődtek ki: csendes fényvillódzások látszódtak a küszöb alatt. A pajzs szikrázni kezdett, amikor a fény elérte, szétoszlatta az ellenerőt, és ártalmatlanul elvezette a mágiát. Simona Nővér megpróbálta áttörni a pajzsot.

Az várható is volt, hogy Simona Nővér dühöngeni kezd. A kérdés az volt, miért nem használta az erejét? Verna rájött, hogy az ajtót csak egyszerű pajzs vette körül, amit kaptos fiatal varázslók kijózanításánál szoktak használni.

Verna kinyitotta Hanját, átlépett a pajzson és bekopogott. Az ajtó alól kiszivárgó fények megszűntek.

- Simona? Verna Sauventreen vagyok. Emlékszel rám, ugye, kedvesem? Bejöhetek?

Senki sem felelt, így Verna elfordította a kilincset, és kinyitotta az ajtót. Maga előtt tartotta a lámpát, hogy sárga fényével megtörje a benti sötétséget. A szoba üres volt, csak egy tálcát látott, rajta korsóval, kenyérrel, gyümölcscsel, egy priccset, egy éjjeliedényt, és egy apró, piszkos asszonyt, aki a sarokban reszketett.

- Hagyj békén, démon! - sikoltotta.

- Simona, minden rendben van! Csak én vagyok, Verna, és a barátom, Warren. Ne félj tőlünk!

Simona pislogott a fényben, mintha csak most süttött volna ki a nap. Verna a háta mögé rejtette a lámpát, hogy ne vakítsa el a Nővért.

Simona felbámult. - Verna?

- Így igaz!

Simona legalább tucatszor megcsókolta gyűrűjét, és köszönettel áldotta a Teremtőt. Négykézláb kúszott át a szobán, elkapta Verna ruhája szélét, és egymás után többször is megcsókolta.

- Köszönöm, hogy lejöttél! - Nagy nehezen feltápáskodott. - Siess! Menekülnünk kell!

Verna megragadta a kicsi asszony vállait, és leültette matracára. Lágyan lesimította Simona ősz haját.

A mozdulat félbetört!

Simona gallért viselt nyaka körül! Ezért nem volt képes áttörni a pajzsot. Verna a Rada'Hant még egy Nővér nyakában sem látta. Fiúk és fiatal emberek százai hordták, de egyetlen Nővér sem. A látottaktól felfordult a gyomra. Még annak idején úgy tanulta, hogy a homályos múltban a Rada'Hant olyan Nővérek nyakába tették, akik

elvesztették az eszüket. Ha egy Tehetséges elvesztette az eszét, ez olyan volt, mintha valaki villámokat engedne szabadon egy tömött piactéren. Vigyázni kellett rájuk. De azért...

- Simona, biztonságban vagy. A Palotában, a Teremtő vigyázó tekintete alatt. Semmi bántódásod nem eshet. Simona könnyekben tört ki.

- El kell menekülnöm! Kérlek, engedjete utamra! El kell menekülnöm!

- Miért kell elmenekülnöd, kedvesem?

Az asszony a könnyekkel együtt a piszkot is szétmázolta az arcán.

- Ő eljön!

- Kicsoda?

- Az a valaki az álmaimban. Az Álomjáró!

- Ki az az Álomjáró?

Simona visszahőkölt.

- A Őrző!

Verna habozott.

- Az Álomjáró az Őrző?

Olyan erősen bólintott, hogy Verna azt hitte, a nyaka is beletörik.

- Néha. Néha, mint a Teremtő jön el!

Warren bekapcsolódott.

- Micsoda?

Simona összerezte.

- *Te vagy az? Az vagy?*

- Warren vagyok, Nővérem. Csak egy tanuló.

Simona kicserepesedett ajkához illesztette ujjait.

- Akkor neked is menekülnöd kell! Ő eljön! A Tehetségeseket akarja.

- Az az ember az álmaidból? - kérdezte Verna. Simona hisztérikusan bólogatott.

- Mit tesz veled álmaidban?

- Kínoz engem! Megsebez. Ő... - És vadul csókolgatni kezdte a gyűrűsujját, könyörögve a Teremtő segítségéért.

- Azt mondja, meg kell szegnem az eskümet! Hogy megtegyek neki dolgokat. Démon! Néha a Teremtőként mutatkozik, hogy becsapjon, de tudom, hogy ő az. Egy démon.

Verna megölelte a rémült asszonyt.

- Csak rémálom, Simona. Nem valóságos. Próbáld megérteni!

Simona vadul rázta a fejét. - Nem! Álom ez, de igazi! El fog jönni! Menekülnünk kell!

Verna kedvesen mosolygott.

- És miből gondolod?

- Megmondta, hogy meg fogja tenni! El fog jönni értünk!

- Nem látod, kedvesem? Ez csak álmodban történt, nem amikor ébren voltál! Nem valóságos dolog!

- Az álmok valódiak! Amikor ébren vagyok, akkor is tudom!

- Most is ébren vagy. Most is tudod, kedvesem?

- Simona biccentett. - Honnan tudod, amikor ébren vagy, ha nincs ott a fejedben, hogy beszéljen hozzád, mint amikor álmodsz?

- Hallom a riadót! - Verna arcáról Warrenéra nézett, majd vissza. - Nem vagyok bolond. Nem... Nem halljátok a dobokat?

- Igen, Nővérem, halljuk a dobokat. - mosolygott Warren. - De ez nem álom. Ezek csak a dobok, és hírül adják, hogy nemsokára ideér a császár.

Simona ujját megint az ajkára illesztette.

- Császár?

- Igen - csitította Warren -, az Óvilág császára. - Látogatásra jön, ennyi az egész! Ezért szólnak a dobok.

Simona aggódva vont össze szemöldökét.

- Császár?

- Igen - válaszolta Warren. - Jagang császár.

Simona őrjöngő sikollyal a sarokba kuporodott. Úgy sikított, mintha ledöfték volna. Karjaival hadonászott. Verna odaugrott hozzá, és megpróbálta lefogni és megnyugtatni őt.

- Simona, mellettünk biztonságban vagy! Mi történt?

- Ő az! - sikoltotta. - Jagang! Ez az Álomjáró neve! Engedjete! Engedjete utamra, mielőtt ideér!

Simona kiszakította magát, körberohant a szobán, s mindenfelé fényszikrákat szórt. A festék villogó karmok módján pattogzott le a falról. Verna és Warren megpróbálta megnyugtatni, lefogni, megállítani őt. Amikor Simona nem látott kiutat a szobából, elkezdte a falhoz veresni a fejét. Simona kicsi asszony volt, de úgy tűnt, tíz férfinak való ereje van.

Végül, nagy belső harc árán Verna kénytelen volt a Rada'Hannal megfékezni őt.

Miután lecsendesítették, Warren begyógyította Simona vérző homlokát. Vernának eszébe jutott egy jól bevált mágikus módszer, amit az újonnan jött fiúk megfékezésére tanult, hogy álomtalan alvást hozzon rájuk, amikor rémálmaik voltak arról, hogy elszakítják őket szüleiktől. Verna a két keze közé fogta a Rada'Hant, és Hanjának egy sugarát Simonára irányította. Simona légzése végül megnyugodott, elernyed, és elaludt. Verna remélte, hogy valóban elkerülik az álmok.

Verna remegve az ajtó elé hajolt, miután bezárta a sötét szobát.

- Megtutad, amit tudni akartál?

Warren nyelt egyet.

- Attól félek, igen.

Verna nem erre a válaszra számított. A fiú nem mondott többet.

- Nos?

- Nem vagyok benne biztos, hogy Simona Nővér megőrült. Nem a szokásos értelemben, legalábbis. - Ruhaujján megfogott egy zsinórt. - Még többet kell olvasnom. Lehet, hogy semmi az egész. A könyvek nagyon bonyolultak. Majd megmondom, mit találtam.

Verna megcsókolta az ujját, de ajkai alatt a Prelátus gyűrűjének még ismeretlen érintését érezte. - Drága Teremtőm! - imádkozott hangosan.

- Vedd védelmedbe ezt a bolondot, mielőtt elkapom a kopasz fejét és a saját kezemmel fojtom meg!

Warren a szemét forgatta.

- Nézd, Verna...

- Prelátus! - javította ki Verna.

Warren felsóhajtott, majd végül bólintott.

- Úgy gondolom, el kell mondanom: ez egy régi és nagyon homályos elágazás. A próféciaikat mindenhol hamis elágazások akasztják meg. Ez az egy kétszeresen is gyanús, a régisége és ritkasága miatt. Ha a többi részét nem is nézem, már emiatt is az. Ilyen régi fóliánsokban bőven vannak átfedések és visszautalások, és csak több hónapi munkával tudom azonosítani őket. A részek néha háromszorosan is elágaznak. Egy hármas elágazás visszafejtése rossz elágazásokat eredményezhet az ágakon, és ha bármelyik háromszoros, nos akkor egy mértani sorozatot kapunk, amely...

Verna az alsókarjára tette kezét, hogy elhallgattassa.

- Warren, ezzel mind tisztában vagyok. Én is tudok a sorozatokról és a hármas elágazások véletlen változóira gyakorolt hatásairól.

Warren legyintett.

- Igen, persze. Elfeledtem, milyen jó tanítvány is voltál. Elnézést. Azt hiszem, elkalandoztam...

- Ki vele, Warren! Mit mondott Simona, amiből úgy gondolod, hogy nem őrvult a „szokott értelemben”?

- Az Álomjáró, amiről beszélt. A két legrégebbi könyvben van egy pár utalás az Álomjáróról. Ezek a fóliánsok már rossz állapotban vannak, lassan szétporladnak, de ami engem aggaszt, az az, hogy talán éppen régiségük miatt olyan ritka az Álomjáró említése. Csupán két ilyen régi kötetünk van, és valójában lehet, hogy nem is volt olyan ritka az utalás abban az időben, amikor megírták. De a legtöbb, abból az időből származó könyv eltűnt.

- Milyen régiek?

- Több, mint háromezer évesek.

Verna szemöldöke felemelkedett.

- A nagy háború idejéből?

- Warren rábólintott.

- És mit írnak az Álomjáróról?

- Elég nehéz megérteni. Amikor megemlítik, nem is személyről, hanem inkább fegyverről van szó.

- Fegyver? Miféle fegyver?

- Nem tudom. A szövegösszefüggés nem igazán tárgyra utal, lényegében inkább személyről lehet szó.

- Talán azt jelentheti, hogy hódolatból vagy elismerésből említik fegyverként, mint a legendás pengeművészeket.

Warren felemelte az ujját.

- Ez az! Nagyon jól írtad körül, Verna!

- Mit írtak a könyvek, mire volt képes ez a fegyver?

Warren felsóhajtott.

- Nem tudom. De azt tudom, hogy az Álomjárónak van valami köze az Elveszettek Völgyéhez és a Pusztítás Tornyaihoz, ami végül is kettévágta az Óvilágot és az Újvilágot, és elszigetelte őket egymástól az elmúlt háromezer évben.

- Úgy érted, hogy az Álomjárók építették a Tornyokat?

Warren közelebb hajolt. - Nem. Azt hiszem, a Tornyak azért épültek, hogy megállítsák őket.

Verna felhorkant.

- Richard lerombolta a Tornyokat - mondta, szándékán kívül hangosan. - És mi van még?

- Ennyit tudok, ez idáig. Még amit mondtam neked, annak is nagy része találgatás. Nem tudunk túl sokat a háború idejéből származó könyvekről. Amennyire én tudom, lehet egyszerű mese is, teljes valótlanág.

Verna a háta mögötti ajtóra pillantott. - Amit láttam, eléggé valóságosnak tűnt.

Warren elfintorodott.

- Nekem is.

- Hogy értetted, hogy nem örült a szokásos értelemben?

- Nem hiszem, hogy zavaros álmai lennének, vagy hogy képzelődne; szerintem igenis valóságos dolgok történnek vele, és emiatt viselkedik úgy, ahogy láttuk. A könyv két esetet említ, amikor ilyen Álomjáró-félék túllőttek a célon. Az áldozatnak nem engedték, hogy elválassza az álmot a valóságtól. Mintha a szerencsétlenek elméje nem tudna felébredni a rémálmokból, vagy alvás közben elmenekülni a valóságból.

- Ez örökségnek hangzik: valaki képtelen meghatározni, mi az igazi, és mi nem.

Warren felfelé fordította a tenyerét. Láng jelent meg a hús fölött. - Mi a valóság? Elképzeltem, hogy itt a láng, és az álmom valósággá vált!

Verna kihúzta egy barna fürtjét, miközben hangosan végiggondolta.

- Pontosan úgy, ahogy a fátyol elválasztja a való világot a halottakétól, agyunkban van egy határvonal, ami elválasztja a valóságot a képzelettől, az álmoktól. Fegyelemmel és akaratunk erejével mi határozzuk meg, mi a valóság számunkra.

Hirtelen felnézett.

- Drága Teremtő, ez a határvonal tart vissza minket attól, hogy a Hant használjuk álmunkban. Ha nem lenne ez a határ, az embereknek az alvás közben nem lenne gondolati uralmuk Hanjuk felett.

Warren bólintott.

- Tudunk parancsolni Hanunknak. Ha valamit elképzelünk, valóra válhat. De a képzeletnek az intellektus határt szab. -A fiú közelebb húzódott Vernához, kék szeme villogott. - Az alvó képzeletnek egyáltalán nincsenek határai. Az Álomjáró megváltoztathatja a valóságot. Az Tehetséggel rendelkezők képesek megtenni neki.

- Igazi fegyver! - suttogta az asszony.

Elkapta Warren karját, és elindult a folyosó felé. Ha rémisztő is volt az ismeretlen, legalább annyiban könnyebb volt máris, hogy akadt egy barát, aki segített. Feje szédült a kétségek és kérdések zavarában. Most ő volt a Prelátus, rajta múlt, hogy választ találjon a kérdésekre, mielőtt még nagyobb bajt nem hoz a Palotára.

- Ki halt meg? - kérdezte végül Warren.

- A Prelátus és Nathan - mondta Verna szórakozottan, mert az ő gondolatai is éppen erre jártak.

- Nem, nekik megvolt a temetési szertartásuk. Úgy értem, rajtuk kívül kicsoda.

Verna magához tért kalandozásából.

- A Prelátuson és Nathanon kívül? Senki. Senki sem halt meg már jó ideje.

A lámpafény megrezzent a fiú kék szemeiben.

- Akkor a Palotában miért fogadtak fel sírásókat?

2. fejezet

Richard átvette lábát a lova nyergén, és az istálló padlatán, a fagyott hóban ért földet. Átadta a gyeplőt egy várakozó katonának, amikor a kétszáz fős katonacsapat beért mögötte. Megveregette fájós lábú lova nyakát, miközben a holtfáradt Ulic és Egan is lepattantak a lovukról. A csendes, hideg délutáni levegő megtelt a lovak és az emberek lélegzetének párájával. A csendes emberek idegesek és bátortalanok voltak, Richard pedig dühös.

Ásítás közben lehúzta vastagon párnázott kesztyűjét, és megvakarta negyednapos borostáját. Fáradt volt, koszos és éhes, de leginkább dühös. A magával vitt nyomkeresők ügyesek voltak, ahogy Reibisch tábornok mondta, és Richardnak nem volt oka, hogy kételkedjék szavában, de ha jók voltak is, nem voltak elég jók. Richard maga is ügyes nyomkereső volt, és talált is jeleket, amik elkerülték a többiek figyelmét, de a kétnapos hófúvás lehetetlenné tette a dolgukat, míg végül be kellett látniuk, hogy kudarcot vallottak.

A dolog nem is lett volna fontos már eleve, de engedte, hogy becsapják. Első alkalommal kellett vezetőként helytállnia, de elrontotta a dolgot. Sosem lett volna szabad megbíznia abban az emberben. Miért gondolja mindig, hogy az emberek értelmesen gondolkodnak és helyesen cselekszenek? Miért hitte mindig, hogy az emberek belül jók, és ez mindig megnyilvánul a tetteikben?

Átverekedtek magukat a havon a palota felé: a fehér falak és kanyarulatok már barnásszürkébe vesztek az esti homályban. Richard megkérte Ulicot és Egant, hogy keressék meg Reibisch tábornokot, számoljon be a távolléte alatt történt más szerencsétlenségekről. A Varázslók Tornya a hegyek árnyának homályából nézte őt, a hó sötét, kedvetlen, acélkék sálként tekeredett gránitvállai köré.

Richard Sanderholt asszonyt kuktái társaságában, igen elfoglaltan találta a konyha zajában. Megkérte, adjon neki és két testőrének enni valamit. Azt mondta, egy falat száraz kenyér, valami maradék leves, de akármilyen más is megteszi. Az asszony látta, hogy Richard nincs beszédes kedvében, és csendesen megszorítva Richard karját, megengedte a férfinak, hogy pihentesse a lábát, amíg ő utána néz. A konyhától nem messze egy dolgozószobát talált, hogy egy kicsit leülhessen, amíg a többiek a visszatérte vártak.

A dolgozószoba sarkán befordulva Berdine lépett elé, vörös bőrpáncéljában.

- És most hol voltál? - kérdezte jeges Mord-Sith hangon.

- Árnyakat kergettem a hegyekben. Cara és Raina nem mondta, merre voltam?

- Te nem mondtad! - A lány kemény kék szemei szinte átfúrták Richard tekintetét. - Ez az, ami számít. Még egyszer nem kószálsz odakinn anélkül, hogy megmondanád, hová mész! Megértetted?

Richard velejében hideg borzongás futott végig. Nem volt vitás, ki szól hozzá: nem Berdine, a lány, hanem Berdine úrnő, a Mord-Sith. Nem kérdés volt, hanem fenyegetés.

Richard gondolatban megrázta magát. Fáradt volt, a lány pedig csak Rahl Nagyúr miatt aggódott. Már képzelődik is. Mi a baja? Bizonyosan a frászt hozta a lányra, amikor felkelt és észrevette, hogy Richard kilovagolt Brogan és varázslónő húga után. Berninének furcsa humora volt, talán a hangnemet tréfának szánta. Kényszeredetten rámosolygott Berdine-re, és megpróbált könnyíteni hangulatán.

- Berdine, tudod, hogy te tetszel a legjobban. Egyfolytában a mosolygó kék szemeidre gondoltam!

Richard megpróbált belépni. Berdine a kezébe kapta Agieljét. Nyelét az ajtó távolabbik keretéhez tartotta, hogy elállja az útját. Sosem látta még ilyen vészjóslóan nézni.

- Kérdeztem valamit! Várom a választ! Ne kelljen még egyszer kérdezniem!

Ezúttal már nem volt mentség sem hangjára, sem tetteire. Az Agiel egyenesen arca előtt meredt, és nem véletlenül. Először látta a lány igazi Mord-Sith-lelkét, a személyiséget, amit áldozatai láttak, a belesulykolt gonoszság csupasz jellemét - és nem tetszett neki. Először látta őt a nyomorult áldozatok szemével, akiket Agieljével elkapott. Egy Mord-Sith foglyaként senki sem halt könnyű halált, és rajta kívül még senki sem élte túl a megpróbáltatásokat.

Hirtelen megbánta a beléjük vetett bizalmát, és csalódást érzett, amiért a nők visszaéltek vele.

A borzongás helyett ezúttal a harag lángja csapott át a csontjain. Rájött, hogy olyat akar tenni, amit megbánhat, és azonnal erőt vett dühén, de azt is érezte: a düh átsüt a tekintetén.

- Berdine, Brogan után kellett mennem, miután észrevettem, hogy elmenekült. Tudnom kellett, hogy egyáltalán van-e esélyem a megtalálására. Megmondtam Carának és Rainának, hová megyek, és a jelenlétükben hívtam magammal Ulicot és Egant. Te aludtál, és nem láttam szükségét, hogy felébresszelek.

Berdine még mindig nem mozdult. - Itt volt rád szükség. Sok nyomkövetőnk, és katonánk van. De vezetőnk csak egy! - Agielje nyele eltűnt a szemei elől. - Ne kelljen újra csalódnom benned!

Richardnak minden lelkierejére szükség volt, hogy ne törje el a lány karját. Berdine visszahúzta Agieljét, és egy utolsó dühös pillantással elviharzott.

Az aprócska, sötétre festett szobában Richard levette nehéz mriswith köpenyét, és letelepedett a keskeny tűzhely mellett. Hogy is lehetett ilyen hiszékeny? Ezek sziszegő viperák, és hagyta, hogy a nyaka köré tekeredjenek. Idegenek vették körül. Nem, nem idegenek. Tudta, milyenek a Mord-Sithek, ismerte a d'haraiak néhány tettét, mégis volt elég okatlan, hogy azt higgye, képesek jót tenni, ha van rá esélyük.

Nekitámaszkodott az ablakkeretnek, és a sötétedő, hegyekkel körülvett látképet nézte, miközben engedte, hogy

az apró, pislákoló tűz melege simogassa a hátát. A távolból a Varázslók Tornya nézett le rá. Hiányolta Gratchet. Hiányolta Kahlant. Édes szellemek, mennyire szerette volna a karjaiban tartani!

Talán abba kellene hagynia az egészet. Találhatna a hartlandi erdőkben olyan helyet, ahol sosem találják meg őket. Ők ketten eltűnhetnének, a világ pedig vívjon meg önmagáért. Miért érdekelné, amikor a világ sem izgatja magát ömiatta?

- Zedd, bárcsak itt lennél, hogy segíts!

Richard látta, ahogy fény szűrődik be a szobába. Kinyílt az ajtó. Válla felett átnézve látta, hogy Cara áll az ajtóban. Raina pedig mögötte. Mindketten barna bőrpáncéljukat és hamiskás mosolyukat viselték. Most mégsem mulattatták.

- Rahl Nagyúr, örömünkre szolgál, hogy mriswith köpenyed egészben tért vissza - a lány önelégült mosollyal rázta hátra hullámos szőke haját. - Hiányoztunk? Remélem, nem fogsz...

- Kifelé!

A lány játékos mosolya megfagyott. - Micsoda?

Richard rákiáltott. - Azt mondtam, kifelé! Vagy ti is az Agiellel akartok megfenyegetni? Most éppen nem akarom a Mord-Sith-arcotokat látni! Kifelé!

Cara nyelt egyet. - Nem leszünk messze, ha kellünk - mondta furcsa, vékony hangon. Olyan volt az arckifejezése, mint akit pofon ütöttek. Megfordult, és Rainát is magával húzta.

Miután kimentek, Richard lehuppant egy kopott bőrszékbe a kicsi, sötét, kecskelábú asztal mögé. A tűzhelyből illanó füstös, fanyar szagról rögtön rájött, hogy tölgyfa, ilyen hideg éjjelen maga is ezt választotta volna. A lámpát a falhoz közel állította, ahol egy tájképekből álló miniatűr sorozat függött a falon. A legnagyobb sem volt szélesebb, mint a tenyere, a parányi festmények mégis élethűen elevenítették meg a békés tájat. Békés látványuk hatására azt kívánta, bár a való élet is ilyen idillikus és egyszerű lenne.

Ahogy Ulic és Egan megjelent az ajtóban, oldalukon Reibisch tábornokkal, elhessegette e gondolatokat.

A tábornok öklét a szíve fölé csapta. - Rahl Nagyúr, örülök, hogy épségben értél vissza. Sikerral jártál?

Richard megrázta fejét. - Az embereid olyan jók, mint mondtad, de a körülmények lehetetlenek voltak. Napokig követtük őket, de felmentek a Szónok útra, a város közepébe. Ha egyszer odaértek, nem lehetett már megmondani, merre folytatták útjukat. Valószínűleg északkelet felé, vissza Nicobaresébe, de azért átfésültük az egész várost, hátha másfelé mentek, aztán végül nem leltük nyomukat. Mindent átkutattunk: elég sokáig tartott, és a viharak bőven maradt ideje, hogy befedje a nyomokat.

A tábornok gondolkodva morogta. - Megkérdeztük a palotában maradottakat. - Senki sem tudta, merre ment Brogan.

- Talán hazudtak.

Reibisch hüvelykujja meghúzta az arca szélén lévő sebhelyet.

- Szavamra, nem tudták, hová ment!

Richard nem akarta tudni a részleteket, mit tettek az emberei, az ő nevében.

- A kezdeti jelekből ítélve sikerült megtudnunk, hogy hárman voltak: kétségtelenül Brogan tábornok, a nővére és még valaki.

- Nos, ha nem vitte magával az embereit, mégiscsak úgy tűnik, hogy egyszerűen elmenekült. Talán megijedt tőled, és most menti az irháját.

Richard ujjával dobolt az asztalon. - Talán. De bárcsak tudnám, hová ment, csak a biztonság kedvéért.

A tábornok vállat vont.

- Miért nem küldesz utána egy nyomkövető felhőt, vagy használd a mágiádat, hogy megtaláld? Darken Rahl is így tett, amikor követni akart valakit.

Richard túlzottan is jól tudta, mi a nyomkövető felhő. Ez az egész azzal kezdődött, hogy Darken Rahl ilyet küldött rá, hogy elfogja és hozzá vigye, ezáltal megszerezze a Megszámlált Árnyak Könyvét. Akkor a nagyapja, Zedd, a varázssziklájára állította Richardot, hogy leszakítsa róla a felhőt. Bár érezte a testében bizsergő varázserőt, Richard nem tudta, mindez hogyan működik. Látta azt is, ahogy Zedd varázsport szór a nyomaikra, s így tartotta fel Darken Rahl, de azt nem tudta, hogyan hat.

Nem akarta megtépezni Reibisch tábornok belé vetett bizalmát azzal, hogy bevallja: egy kevéskét sem tud a mágiáról; a szövetségesét nem érezte elég szilárdnak.

- Nem állíthatsz rá valakire egy nyomkövető felhőt, ha éppen csupa felhő az ég. Nem tudnád megmondani, melyik a tiéd, hogy követhesd. Lunetta, Brogan nővére varázslónő: bizonyosan felhasználná a varázsserejét a nyomok eltüntetésére.

- Ez nagy kár - vakarta meg szakállát a tábornok, nyilvánvalóan bedőlve a blöffnek. - Nos, a mágia nem az én asztalom. Arra itt vagy te, uram!

Richard témát váltott.

- És itt hogy folynak a dolgok?

A tábornok gúnyosan elmosolyodott.

- A város minden fegyvere a mi szolgálatunkban áll. Néhányuknak nem tetszett, de miután elég világosan megértettük velük az esélyeket, mindannyian harc nélkül vonultak el.

Nos, ennyi elég volt.

- A Nicobarese-i Palota Falka Vére serege is letette a fegyvert?

- Ehetnek kézzel-lábbal. Még egy kanalat sem hagytunk náluk.

Richard megdörzsölte a szemét.

- Rendben. Jól tetted, tábornok. És a mriswithek? Megtámadtak másokat is?

- Nem, azóta az első véres éjjel óta igazán csend volt. Hetek óta nem aludtam ilyen jól. Mióta elmentél, még azok az álmok sem gyötörnek.

Richard felkapta a fejét.

- Álmok? Miféle álmok?

- Nos... - a tábornok megvakarta vörös hajú üstökét. - Ez furcsa. Nem igazán emlékszem már rájuk. Nagyon zavartak ezek az álmok, de mióta megjöttél, már nem álmodom őket. Tudod, hogy van az álmokkal, egy idő után eltűnnek, és nem emlékszik rájuk az ember.

- Azt elhiszem. - Ez az egész kezdett olyanná lenni, mint egy álom: egy lidércnyomás. Richard azt kívánta, bárcsak az lenne. - Hány embert veszítettünk, amikor a mriswithek támadtak?

- Körülbelül háromszázat.

Richard a homlokához kapott, ahogy a gyomra háborogni kezdett.

- Nem hittem, hogy ennyi holttestet látok. Nem gondoltam volna, hogy ennyien vannak.

- No, ebbe már a többieket is beleszámoltam.

Richard elkapta kezét az arcától. - Többieket? Kiket?

Reibisch tábornok kifelé mutatott az ablakon. - Az ottani öröket, majd' nyolcvan embert veszítettünk a Varázslók Tornyába vezető úton. - Richard sarkon fordult és kinézett. -Csak a Torony körvonala látszódott a mély ibolyaszín ég előtt. Lehet, hogy a mriswithek a Toronyba vették be magukat? Édes szellemek, ha igen, hogyan bánhatna el velük? Kahlán azt mondta, hogy a Tornyot erős mágia védi, de nem tudta, hogy a háló szálai visszatarthatnak-e ilyen, mriswithféle lényeket. De miért akarnának bejutni a Toronyba?

Nem kellene hagynia, hogy a képzelet ilyen messzire ragadja - gondolta. A mriswithek városszerte mindenfelé vérfürdőt rendeztek katonák és civilek között egyaránt. Zedd néhány hét múlva itt lesz, hogy megmondja, mi a teendő. Hetek? Nem, inkább egy hónapnál is több, talán kettő. Várhat-e ennyi ideig?

Talán el kellene mennie, megnézni. De lehet, hogy ez ostobaság volna. A Torony a mágia székhelye, és mivel ő semmit sem tudott a mágiáról, azonkívül, persze, hogy veszélyes. Csak még több bajt hozna a fejére. De lehet, hogy mégis oda kellene mennie. Ez lenne a legjobb.

- Itt a vacsorád, uram! - mondta Ulic.

Richard visszafordult.

- Tessék? Ó, köszönöm!

Sanderholt asszony egy tálcát hozott, rajta gőzölgő zöldségleves, vajjal megkent barna kenyér, fűszeres tojás, gyógyfűves rizs barna mártással, bárányszelet, körte fehér szószban és egy kancsó mézes tea.

Az asszony barátságos mosollyal tette le a tálcát. - Edd meg az egészet, aztán pihenj jól, Richard! Jót fog tenni!

Az egyetlen éjszaka, amit az Inkvizítorok Palotájában töltött, az volt, amikor a Tanácsteremben aludt, Kahlán székében.

- Hol?

Sanderholt asszony vállat vont. - Nos, akár a... - habozott, végül kibökte - akár alhatsz az Inkvizítor Anya szobájában is. Az egész palotában ez a legjobb szoba.

Az volt a hely, ahol a nászéjszakájukat akarták tölteni Kahlánnal.

- Azt hiszem most nem érezném jól ott magam. Nincs egy másik ágy?

Sanderholt asszony intett egyet bebugyolált kezével. A kötés most már kevésbé volt vastag, és tisztábbnak is tűnt. - Menj fel ebbe a szárnyba, és a végén jobbra vendégszobák sorát találod. Most nincsenek vendégeink, tehát ott elalhatsz.

- Hol vannak a Mord-... Hol alszik Cara és két barátnője?

Az asszonyság savanyú képet vágott, és az ellenkező irányba mutatott. - Elvittem őket a személyzeti szárnyba. Ott kaptak egy közös szobát.

Minél messzebb, annál jobb, gondolta Richard. - Ezt jól tette, Sanderholt asszony! Akkor kiveszem az egyik vendégszobát.

Az asszonyság megbökte Ulicot a könyökével.

- És a nagyfiúk mit szeretnének enni?

- Mit lehet? - kérdezte Egan, az elragadtatás ritka kifejezésével az arcán.

Sanderholt felvonta szemöldökét. - Miért nem jöttök ki a konyhába, és választotok magatoknak? - Elkapta a Richardra vetett pillantást. - Nincs messze. Nem lesztek messze a védencetektől.

Richard átdobta fekete mriswith köpenye két szárnyát a széken. Még intett nekik, amikor az első kanál zöldséglevest megkóstolta, és beleszagolt a teába. Reibisch tábornok szívére csapta öklét és jóéjt kívánt. Richard egy szelet barna kenyérrel nyugtázta a tisztelgést.

3. fejezet

Nagy megkönnyebbülés volt újra egyedül maradni. Kifárasztották a mögötte állók, akik készen voltak, az első szavára ugrani. Bár megpróbált lazítani katonái fegyelmezettségén, aggódva kísérték mindenhová, s úgy tűnt, attól rettegnek, hogy mágiát küld rájuk, ha nem találják meg Brogan nyomát. Még amikor ez bekövetkezett, és Richard elmondta nekik, megérti őket, az sem hozott számukra megkönnyebbülést. Épphogy csak a végén pihentek egy kicsit, de egyfolytában őt nézték, hátha épp akkor súg egy parancsot, és ők elvétik a dolgot. Richardot elbátortalanította, hogy olyan emberekkel van körülvéve, akik ennyire rettegnek tőle.

Agya zakatolt a zavart gondolatoktól, ahogy kanalazta a levest. Még ha nem lett volna így kiéhezve, akkor sem érezte volna kevésbé jó ízűnek. Nem frissen főtt, de jó ideig melegítették, s ez megérlelte benne az ízek gazdag harmóniáját, amelyet az időn kívül egyik fűszer sem adhatott meg az ételnek.

Ahogy felnézett a mézestea-kancsóból, Berdine torlaszolta el a bejáratot. Richard izmai megfeszültek. Mielőtt ráparancsolhatott volna, hogy menjen el, a lány megszólalt.

- A keltoni Lumholtz hercegnő van itt, hogy Rahl Nagyúrral beszéljen.

Richard kiszívta a leves maradékát fogai közül, és Berdinére függesztette tekintetét. - Nem érdekelnek a kérelmezők!

Berdine csak az asztal előtt állt meg. Válla mögé vetette hullámos barna haját.

- Meg fogod hallgatni!

Richard végigsimított az övéen lógó tör hikorifa-markolatának ismerős rovátkáin.

- A megadás feltételei nem lehetnek alku tárgyai.

Berdine az asztalra támaszkodott, és Richard felé hajolt. A csuklójáról lógó Agiel megvillant a keze körül. Kék szeme hideg tűzzel szikrázott.

Richard érezte, hogy az arca lángba borul.

- Megadtam a választ. Mást nem kapsz!

Berdine nem hátrált.

- Én pedig szavamot adtam, hogy fogadod. Beszélni fogsz velem!

- Az egyetlen dolog, amiről tárgyalni fogok Kelton képviselőjével, az a feltétel nélküli megadás.

- Ezt is fogjuk hallani. - A dallamos hang az ajtó felől jött. - Ha beleegyeznek, hogy meghallgasson. Nem fenyegetőzni jöttem, Rahl Nagyúr.

Az asszony halk, nemes hangjában Richard kihallotta a félelem tétozását. Együttérzést váltott ki belőle.

- Engedd be a hölgyet! - tért vissza tekintete Berdinére. Eredj lefeküdni, és csukd be magad mögött az ajtót! - Ellentmondást nem tűrő hangjából kiderült, hogy ez parancs.

Berdine érzéketlen arccal az ajtóhoz ment, és betessékelte a vendéget. Amikor a hercegnő belépett a kandalló meleg fényébe, Richard felállt. Berdine ridegen pillantott rá, majd bevágta az ajtót, de a férfi nem is hallotta.

- Kérem, Lumholtz hercegnő, fáradjon be.

- Köszönöm, hogy fogad, Rahl Nagyúr.

A férfi egy pillanatra elhallgatott, s az asszony lágy, barna szemébe bámult, kihívó vörös ajkaira, fekete hajának vastag fonatára, a hibátlan, ragyogó arcát keretező fürtjeire. Richard tudta, hogy itt Középföldön az asszonyok hajának hossza társadalmi helyzetüket tükrözi. Az asszony hosszú, pazar haja magas rangról tanúskodott. Az egyetlen, még ennél is hosszabb hajkorona már egy királynőé lett volna. Nálánál csak egy valaki viselhetett hosszabbat: az Inkvizítor Anya. Richard hirtelen szédülten kapkodott levegő után, majd eszébe jutott, mit diktál az illem.

- Foglaljon helyet!

Nem így emlékezett a hercegnőre, egyszerű, megkapó eleganciájára, de akkor nyilván nem állt ilyen közel hozzá. Előzőleg hivalkodónak látta őt, szükségtelen csillogással és festékekkel kimázolva, s egyáltalán nem ilyen egyszerűen és ízlésesen öltözötten, mint most. Egyszerű, rózsaszín selyemruhát viselt, mely körüllebegte testének vonalát, s csak mellei alatt volt összefogva, hogy hangsúlyozza érzéki alakját.

Richard felsóhajtott utolsó találkozásuk emlékére.

- Hercegnő, nézze el nekem a szörnyű dolgokat, amiket a Tanácssteremben mondtam! Meg tud nekem bocsátani? Hallgatnom kellett volna önre, aki az egyetlen volt, aki Brogan tábornokra figyelmeztetett.

A név megemlítésére a hercegnő arcán átfutott a félelem hulláma, de olyan gyorsan tűnt el, hogy Richard szinte észre sem vette.

- Én vagyok az, Rahl Nagyúr, akinek elnézést kell kérnie. Megbocsáthatatlan, hogy az összegyűlt képviselők előtt szakítottam félbe.

Richard a fejét rázta. - Csak megpróbált figyelmeztetni arra az emberre, és mint kiderült, igaza volt. Bárcsak hallgattam volna a figyelmeztető jelekre.

- Helytelenül viselkedtem, hogy ilyen módon fejeztem ki rosszsallásomat. - Az asszony vonásait finomkodó mosoly derítette fel.

- Csak a leggalánsabb férfi próbálná más színben feltüntetni.

Richard elpirult, amikor a hercegnő gálánsnak nevezte. A szíve úgy kalapált, hogy attól félt, a nyakán láthatóan lüktetnek most az erek. Elképzelte, hogy ajkait végigszántja az asszony tökéletes fülecskéi előtt lengedező, finom hajának laza fűrtjén. Szinte fájt elvonni tekintetét a szépség arcáról. Agyának hátsó részében hallott ugyan egy erőtlén hangot, de amit mondott, beleveszett a forró, érzéki lágába. Egyik kezével felkapta székének párját, és az asztal elé tolta, hogy a hercegnő ráülhessen.

- *Igazán* kedves! - búgta a hercegnő. - Bocsásson meg, kérem, ha a hangom kissé rekedt. Az elmúlt néhány nap nagy megpróbáltatás volt. - Ahogy a szék elé állt, szeme megint Richard tekintetével találkozott. - És egy kissé ideges is vagyok. Sosem voltam olyan tekintélyes ember jelenlétében, mint felséged, Rahl Nagyúr.

Richard pislogni kezdett, és nem tudta levenni szemét az asszonyéről, bár megpróbálta.

- Én csak egy otthonától messzire került erdei vezető vagyok.

A hercegnő felnevetett, és puha, selymes hangjával kényelmes, otthonos helyé változtatta a rideg szobát.

- Felséged az Igazság Keresője. Felséged D'Hara Atyja. - Arc kifejezése mulatságos helyett elismerővé vált. - Egy nap felséged uralhatja majd az egész világot.

Richard fájdalmas vállrándítással válaszolt. - Nem akarok semmit sem uralni, csak arról van szó... - Úgy érezte, mondandója ostobán hangzik.

- Hölgyem, nem ülne le kérem?

Az asszony arcára visszatért a mosoly, sugárzóan, melegen és olyan kecses bájjal, hogy úgy érezte, képtelen lenne kimozdulni a sugarából. Érezte az asszony édes leheletének melegét az arcán.

A hercegnő tekintete habozott. - Bocsássa meg, hogy ilyen nyílt vagyok, Rahl Nagyúr, de tudnia kell, hogy pillantásától megőrülnek a nők. Lefogadom, hogy minden nő szívét összetörte a Tanácssteremben. Galea királynője rendkívül szerencsés nő.

Richard szemöldöke összerándult.

- Kicsoda?

- Galea királynője. Nemsokára az arája lesz. Irigylem őt!

Richard elfordult az asszonytól, aki éppen csak a székének szélén ült. Richard mély levegőt vett, hogy megrázza zúgó fejét, majd megkerülte az asztalt, hogy saját ülőalkalmatosságába rogyjon.

- Hercegnő, sajnálattal hallottam a férje haláláról.

Az asszony elfordította tekintetét.

- Köszönöm, Rahl Nagyúr, de az én kedvemért ne zavartassa magát, nem siratom a férjemet. Ne értsen félre, nem akartam, hogy baj érje, de...

Richard vére felforrt.

- Bántotta talán?

Amikor öntudatosan vállat vont, Richard alig bírta visszatartani magát, hogy karjaiban kapja és megvigasztalja.

- A hercegnek gonosz természete volt. - Az asszony kecses ujjai beleszántottak hermelingömböcséjének szegélyének sima prémjébe. - De nem volt olyan borzasztó, mint milyennek hangzik. Ritkán kellett szembekerülnöm vele, leginkább házon kívül tartózkodott, egyik-másik ágyasanál.

Richard szája tátva maradt.

- Megcsalta önt?

A hercegnő vonakodó bólintással felelt.

- Érdekházasság volt a miénk - magyarázta az asszony. - Ő nem volt nemesi vérből való, a felemelkedést én hoztam neki. Ezzel a házassággal szerezte meg hercegi címét.

- Ön mit nyert ezzel a házassággal?

Arca oldaláról arccsontja elé hullámozottak fűrei, ahogy felnézett Richardra.

- Az apám nyert egy szívtelen vőt, aki vezette a családi ügyeket, és ugyanakkor megszabadult egy haszontalan lánytól.

Richard félig felállt a székéből.

- Ne beszéljen így önmagáról! Ha idejében megtudom, megemlegette volna a herceg... - visszaült a helyére. - Bocsássa meg szemtelenségemet, hercegnő!

Az asszony lustán megnyalta szája szélét. - Ha ismertem volna önt, amikor megvert, talán bátorkodtam volna a védelmét kérni.

Megütni, őt? Richard égett a vágytól, bárcsak ott lehetett volna, és intézkedhetett volna az ügyben.

- Miért nem hagyta el? Miért tűrte?

Az asszony pillantása a pislákoló kandalló lángnyelvein nyugodott.

- Nem tudtam. Én vagyok a királynő bátyjának lánya. Ilyen magas körökben nem divat a válás. - Hirtelen öntudatosan mosolyogni kezdett. - De most felejtkezzünk el apró kis gondjainkról! Bocsásson meg, Rahl Nagyúr. Másoknak sokkal nagyobb gondjaik vannak, mint egy hirtelen kezű, hűtlen férj. Nem vagyok boldogtalan asszony. Népem iránti kötelességeim eléggé elfoglalnak.

Felemelte mutatóujját, és rámutatott az asztalra.

- Kaphatnék egy korty teát? A torkom is kiszáradt; azt hittem, hogy ön... - A pír még jobban előntötte az arcát. - Azt hittem, lecsapatja a fejemet, mert parancsa ellenére eljöttem ide.

Richard talpra ugorott. - Szerzek egy kis forró teát!

- Nem, kérem, nem akarok alkalmatlankodni! Elég egy korty, igazán!

Richard felkapta a bögrét és megkínálta.

Nézte, ahogy az asszony a bögre széléhez nyomja ajkait. A tálcára pillantott, így kényszerítette vissza elméjét az ügyekhez.

- Miért akart látni engem, hercegnő?

Az asszony néhány korty után letette a bögrét, a fogantyút Richard felé fordította, miközben odanyújtotta neki. Egy vékony piros rúzsnyom maradt ajkai helyén a peremen.

- Azon felelősség, amit már említettem. Nézze, a királynő a halálos ágyán feküdt, amikor Fyren herceget megölték, és nemsokára maga is meghalt. A herceg, habár számtalan fattyút hagyott maga után, nem volt házasság, tehát törvényes leszármazottja sem volt.

Richard még sosem látott ilyen lágy, barna szemeket.

- Nem vagyok otthonos a királyi ügyekben, hercegnő. Attól tartok, nem értem a dolgot.

- A lényeg az, hogy mivel a királynő és egyetlen utódja is meghalt, Kelton uralkodó nélkül maradt. Az utódlási ágba én következem - lévén a királynő halott bátyjának lánya vagyok -, én leszek Kelton következő királynője. Senkihez sem kell fordulnom, hogy megadásunk ügyében tárgyaljak.

Richardnak komoly harcába került, hogy szavaira és ne az ajkára figyeljen. - Úgy érti, rendelkezik azzal a hatalommal, hogy feladja Keltont?

Az asszony bólintott.

- Igen, felség!

Érezte, ahogy a fülei elvörösödnek a cím hallatán. Felvette a bögrét, hogy amennyire lehet, elrejtse vörösödő arcát. Hirtelen észrevette, hogy ajkát a hercegnő ajka helyére illesztette, s megérezte a asszony ajakfestékének pikáns ízét. Addig tartotta arca előtt a bögrét, amíg a sima, mézédés melegség teljesen előmlött a nyelvén. Remegő kezekkel tette a bögrét az ezüsttálcára.

Richard a térdéhez dörgölte izzadó tenyerét.

- Hercegnő, már hallotta a mondandómat. A szabadságért harcolunk. Ha megadja magát nekünk, akkor semmit sem veszít, csak nyer rajta. Törvényeink kimondják például, hogy a férj bünt követ el, ha megveri a feleségét, ugyanúgy, mintha egy ismeretlent verne meg az utcán.

Az asszony mosolyába egy cseppnyi kételkedés is vegyült. - Rahl Nagyúr, nem vagyok benne biztos, hogy mikor lesz elég hatalma e törvény érvényesítéséhez. Középföld néhány részén egy feleséggyilkos számára elég, ha büntetést fizet, bármi váltotta is ki a gyilkos kedvét. A szabadság csak a férfiaknak ad lehetőségeket.

Richard ujjai végigfutottak a bögre szélén.

- Egy ártatlant, akárki is az, helytelen dolog bántani. A szabadság nem engedély a gaztetteknek. Bizonyos országokban nem fizet meg a bűnös egy olyan tettért, ami a szomszédos országban bűnnek számít. Ha egyesülünk, nem lesznek ilyen igazságtalanságok. Minden embernek egyforma szabadságjogai lesznek, és egyforma kötelességei, hogy a törvények szerint éljenek.

- De igazán nem várhatja, hogy a törvények bevezetésével, ha az ilyesfajta szokásokat törvénytelennek mondják is ki, attól azonnal abbamarad a gyakorlat!

- Az erkölcsösség fentről kezdődik, ahogy a szülő is példát mutat a gyerekeknek. Az első lépés, hogy meg hozzuk a törvényeket, és bemutassuk, hogy mindannyiunknak be kell tartani őket. Sosem lesz vége a gonosz tetteknek, de ha nem büntetjük őket, addig dagadnak, míg az anarchia ölti majd magára a türelem és a megértés köpenyét.

A hercegnő izgatón végigsimított a nyaka tövén.

- Rahl Nagyúr, amit mond, reménytelen várakozással tölt el a jövő iránt! Imádkozom a jó szellemekhez, hogy tervei sikerüljenek!

- Akkor csatlakozik hozzánk? Kelton megadja magát?

A lány barna szemek könnyörögve néztek fel rá.

- Van egy feltételem.

Richard nyelt egyet.

- Nem fogadok el feltételeket. Mindenki egyforma elbánásban részesül, ahogy már mondtam. Hogyan követelhetem meg az egyenlőséget, ha nem élek szavam és törvényem szerint?

Az asszony újra megnyalta ajkát, ahogy félelem költözött tekintetében.

- Megértem - suttogta olyan halkán, hogy a hangja majd elveszett a csendben. - Bocsásson meg, hogy önző módon csak a magam érdekével törődtem. Egy olyan becsületes férfi, mint felséged is, el sem tudja képzelni, hogy egy magamfajta asszony hogyan sülyedhet ilyen mélyre.

Richard legszívesebben a saját mellébe dőfte volna törét, amiért ennyire megfélemlítette az asszonyt.

- Mi a feltétel?

Az asszony tekintete ruhájának szegélyén és kezein nyugodott.

- A Tanácsteremben hallott beszéd után a férjem és én már majdnem hazaértünk, és... - az asszony arca eltorzult egy pillanatra, miközben nyelt egyet. - Már majdnem biztonságban hazaértünk, amikor megtámadt minket az a szörnyeteg. Mégcsak a jöttét sem láttam. A férjem karjába kapaszkodtam. Csak egy kardvillanás volt. - Hörögés szakadt fel torkából. Richard erőszakkal tartotta magát a széken.

- A férjem zsigerei pont a lábam elé ömlöttek. - Elfojtott egy sikolyt. - A kés, ami megölte őt, három helyen feltépte ruhám ujját, ahogy továbbshant.

- Hercegnő, megértem önt, de nem kell...

A hercegnő karját felemelve intette csendre a férfit, hogy befejezhesse. Felemelte selyemruhájának ujját, hogy megmutassa az alkarján esett három sebet. Richard felismerte a három vágásban a mriswith kés nyomait. Sosem kívánta még ilyen erősen, hogy bárcsak gyógyításra is tudná használni Tehetségét, mint e pillanatban. Bármit megtett volna, hogy az a három vörös seb eltűnjön az asszony karjáról.

A hercegnő leengedte a ruháját, mintha csak leolvasta volna a férfi arcáról az érdeklődést. - Ez semmi. Pár nap alatt beheged. - Mellkasára ütött, a keblei közé. - Az a seb viszont, amit itt ütöttek, nem fog behegedni soha! A férjem gyakorlott kardforgató volt, de neki sem lett volna több esélye a lények ellen, mint nekem. Sosem felejttem el, hogyan ömlött meleg vére a lábaim elé. Szégyen, de bevallom, hogy addig sikítottam, amíg le tudtam tépni magamról azt a ruhát, és végre le tudtam mosni a vérét a testemről. Azóta minden éjjel felébredek a félelemtől, és azt hiszem, hogy még mindig azt a ruhát viselem. Már a hálóruhát sem bírom elviselni magamon.

Richard azt kívánta, bárcsak az asszony szavai ne rajzolódnának ki agyában oly pontos képet. Szinte látta maga előtt az asszony ruhátlan testének zihálását. A teaivásra terelte gondolatait, ott viszont az asszony ajkainak lenyomatával kellett szembesülnie. Füle mögül letörölt egy verítékcsepp.

- Ön a megadás feltételeiről beszélt...

- Bocsásson meg, Rahl Nagyúr. Azt akartam, hogy megértse a félelmeimet, és lássa az indítékaim. Annyira megrémültem... - Átölelte saját testét, és ruhája két összepréselt melle közé szorult.

Richard a tálcára nézett, és a homlokát dörgölte.

- Megértem, de kérem, árulja el, hogy mi a feltétel?

Az asszony összeszedte magát.

- Megadom magam Kelton nevében, ha személyesen gondoskodik a védelmemről.

Richard felnézett.

- Micsoda?

- Felséged ölte meg azokat a lényeket odakint. Azt mondják, felségeden kívül senki sem tudja elpusztítani őket. Halálra rémisztenek ezek a szörnyek. Ha ön mellett vagyok, amíg a veszélynek vége szakad, akkor Kelton felségedé.

Richard közelebb hajolt.

- Csak biztonságban szeretne maradni?

A hercegnő enyhén megborzongva bólintott, mintha félne, hogy a férfi a fejét véteti a következő mondatokért. - Közel az önéhez kérek szobát, hogyha netán sikoltanék, ott legyen, hogy a segítségemre siessen.

- És...

Végre eléggé összeszedte magát, hogy a férfi szemébe nézzen.

- És... semmi más. Ez a feltétel.

Richard felnevetett. Az idegesség szorítása eltűnt melléből.

- Tehát csak azt akarja, hogy védelem alatt álljon, úgy, ahogy őreim védenek engem? Hercegnő, ez nem feltétel, ez egyszerű szívesség. Teljesen érthető és jogos kívánság, hogy megóvjuk önt ellenségeitől. Elfogadom! - Richard kifelé mutatott.

- Az én szobám a vendégszárnyban van, arrafelé. Mindegyik szoba üres. Mivel ön a mi oldalunkon áll, és nagyon értékes vendég, kérem, válasszon ki egy szobát. Ha akarja, és biztonságosabbnak érzi, válassza a tőlem jobbra esőt.

Még sosem mosolygott olyan sugárzón, mint ahogy most. Karba tette a kezét. Hatalmasat sóhajtott, mintha a legnagyobb félelemtől szabadult volna meg. - Ó, Rahl Nagyúr, köszönöm!

Richard hátrasímitotta haját a homlokából.

- A holnap első feladatunk az lesz, hogy egy küldöttséget menesztünk Keltonba a csapataink által kísérve. Az önök hadereje köteles engedelmeskedni a parancsainknak.

- Köteles... igen, hát persze. Holnap személyesen küldök levelet, és minden tisztségviselőm nevével értesítem önt. Kelton immár D'Hara része. Meghajtotta fejét, sötét fűrjei rózsás arca elé hullottak. - Nagy megtiszteltetés, hogy elsőnek csatlakozhatunk. Minden keltoni a szabadságért fog harcolni.

Richard is mélyet sóhajtott.

- Köszönöm, hercegnő... vagy szólíthatom Lumholtz királynőnek?

Az asszony visszaült, csuklóit a szék karfáján, kezei lógva pihentek.

- Egyiknek sem. - Egyik lába előrecsúszott, ahogy keresztbe tette lábait egymáson. - Cathrynnek hívj, Rahl Nagyúr!

- Akkor Cathryn, és kérlek, te is nevezz Richardnak. Őszintén szólva, nagyon zavar már, hogy mindenki ... - Belebámult az asszony szemeibe, és elfelejtette további mondandóját.

A hercegnő szemérmes mosollyal hajolt felé, egyik melle végigsimított az asztal szélén. Richard rájött, hogy ő is a szék szélén ül, és azt bámulja, hogyan tekergeti az asszony egyik fűrtjét az ujjaiával. Az előtte fekvő tálcányi ételre összpontosítva próbált meg elkalandozó tekintetén úrrá lenni.

- Akkor Richard - kuncogta, de hangja egyáltalán nem volt kislányos, inkább egyszerre rekedtes és nőies, és egyáltalán nem úrihölgyhöz méltó. Richard mélyet sóhajtott. - Nem tudom, valaha is hozzászokom-e, hogy egy olyan nagy ember, mint D'Hara atyja ilyen közel enged magához.

Richard elmosolyodott.

- Ez csak megszokás kérdése, Cathryn.

- Igen, lehet - mondta sóhajtván az asszony is. Hirtelen elpirult.

- Nézz rám, már megint ez történik velem. Ezek a fájdalmasan gyönyörű szürke szemek megfosztják az asszonyt a józan eszétől. Jobb lesz, ha itthagylak, mielőtt kihül a vacsorád. -A tekintete elidőzött a tálcán. Jóízűnek látszik.

Richard felugrott.

- Engedd meg, hogy neked is hozassak egy adagot.

Cathryn visszahúzódott az asztal szélétől, s újra a szék szélének döntötte vállait. - Nem, nem akarom. Elfoglalt ember vagy, és már így is nagyon kedves voltál.

- Nem vagyok elfoglalt. Csak eszem egy falatot, mielőtt lefekszem. Legalább ülj mellettem, amíg eszem, s talán megoszthatnák veled néhány falatot? Ez sokkal több, mint amit meg tudok enni, egyébként is csak kárba veszne.

Az asszony újra közelebb húzódott hozzá és az asztalhoz.

- Nos, hívogatónak tűnik... és ha úgysem eszed meg mind... talán csak egy falatkát.

Richard vigyorgni kezdett.

- Mit szeretnél? Levest, fűszeres tojást, rizst vagy bárányhúst?

A bárány hallatán a hercegnő mély torokhangon búgott elégedettsége jeléül. Richard áttolta az aranyszélű fehér tányért a tálca túlsó oldalára. Amúgy sem akarta megenni a bárányhúst, mert amióta a Tehetség felébredt benne, nem kívánta a húst. A mágiának is köze lehetett hozzá. Mivel harci mágus volt, nem ehetett húst, mert időnként ölnie kellett, ám valamiért csak így tudta megőrizni az egyensúlyt.

Richard kést és villát adott a hercegnőnek. Az asszony újra elmosolyodott, megrázta a fejét, és ujjai közé vett egy darabka bárányhúst.

- A keltoniak úgy mondják, hogy ha valami jó, semmi sem állhat az ember és az élmény közé.

- Akkor remélem, jó lesz - hallotta Richard saját hangját. Napok óta először nem érezte magányosnak magát.

Az asszony barna szeme megint rászegeződött, könyökére támaszkodva előrehajolt, és jókorát harapott a húsbá. Richard dermedten várt.

- Nos... finom?

A hercegnő szeme fennakadt, becsukódott, a nő előregörnyedt, és nagyot nyögött az elragadtatástól. Lesütötte pillantását, hogy visszatérjen a vacsorához. A húsdarab eltűnt a szájában, hibátlan fehér fogsorával újabb szaftos falatot harapott le. Ajkán mártás fénylett. Richard még senkit sem látott ilyen lassan rágni.

Richard kettévágta a kenyeret, és átnyújtotta a legvajásabb részét. A héjjal kikanalizta a rizst a barna mártásból. Keze megállt az ajka előtt, ahogy a hercegnő egy hatalmas nyalással eltüntette a vaját a kenyérről.

Elismerően dorombolt torokhangján.

- Imádom, ahogy simogatja és lecsúszik a nyelvemen - magyarázta suttogásnál alig hangosabban. Csillogó, játékos ujjából a tálcára ejtette a kenyérdarabot.

Az asszony Richard szemébe nézett, miközben a fogai közé vette a csontot, és rágni kezdte. Szörcsögve-majszolva tisztára nyalta az egészet. Richard szája előtt megállt a falat kenyér.

A hercegnő benedvesítette az ajkát.

- Ez a legfinomabb, amit valaha is ettem.

Richard rájött, hogy ujjai üresek. Azt hitte, hogy megette a falatka rizst, amíg meg nem látta a fehér foltot maga előtt a tálcán.

A hercegnő kivett egy tojást a tányérból, ajkai közé vette, és kettéharapta. - Hmmm. Fennséges! - A másik, kerek felét Richard ajkához emelte. - Tessék, kóstold meg!

Sima felületének enyhén fűszeres íze volt, és rugalmasnak, ruganyosnak tűnt. A hercegnő egyik ujjával egészen betolta Richard szájába a falatot. Ha nem akart megfulladni, kénytelen volt rágni. A rágást választotta.

Az asszony pillantása a férfi szeméről a tálcára vándorolt.

- És mi van itt? Ó, Richard, csak nem ...? - Két ujjával megkeverte a szósz a körtékkel teli tálban. A mutatóujjáról lenyalta a sűrű krémet, de a másíkról a csuklójára cseppent. - Ó, igen. Ó, Richard, ez mesés! Tessék!

Mutatóujját Richard ajkához nyomta. Mire a férfi észbe kapott, egészen a szájába nyomta ujját.

- Nyald tisztára! - szólt rá. - Hát nem ez a legfinomabb, amit valaha is ettél?

Richard biccentett, s levegő után kapkodott, amikor az asszony visszahúzta ujját. Cathryn megbillentette csuklóját.

- Ó, kérlek, nyald le egészen, mielőtt a ruhámra cseppen. - Richard kezébe vette az asszony kezét, és a szájához emelte. Az asszony testének íze felvillanyozta. Cathryn húsát érezve ajkán szíve fájdalmasan kalapálni kezdett.

Az asszony torokhangon felnevetett.

- Csiklandoz! Durva a nyelved.

Elengedte a karját, hogy szabaduljon a testközeli kapcsolattól.

- Bocsáss meg! - suttogta.

- Ne bolondozz! Nem mondtam, hogy nem tetszik - találta meg az asszony tekintete újra az övét. A lámpafény finoman megvilágította arcának egyik oldalát, a kandalló tüze a másikat. Richard elképzelte, ahogy az asszony hajába mélyeszi ujjait. Mindketten levegőért kapkodtak.

- Nagyon is tetszett, Richard.

Richardnak szintúgy. Úgy tűnt, a szoba is forog vele. Ahogy neve megcsendült az asszony hangján, testén az elragadtatás hulláma csapott át. Hatalmas erőfeszítéssel felállt.

- Cathryn, késő van, és én fáradt vagyok!

Az asszony önként, ingerlően, kecses mozdulattal állt fel, a mozdulat finoman sejtetni engedte a selyemruhán áttetsző alakját. Önuralma majdnem elhagyta, amikor az asszony belékarolt, egészen közel hozzá, és megkérdezte.

- Mutasd meg, melyik a te szobád.

Érezte, ahogy a csodálatos mellek a karjához simulnak, ahogy levezette az előterembe. Ulic és Egan nem messze állt tőlük. Távolabb, a terem egyik sarkában Cara és Raina pattant fel éppen. Négyük közül egyikük sem mutatott meglepetést, hogy őt Cathrynnel karján látják megjelenni. Richard nem szólt egy szót sem, ahogy a vendégszobák felé indult.

Cathryn szabad keze hirtelen jött mozdulattal megszorította Richard vállát. Testének melege a csontja velejéig átfűtötte. Nem tudta, lábai vajon bírják-e a sétát.

Megtalálva a vendégszobák szárnyát, magához intette Egant és Ulicot.

- Váltásatok egymást! Azt akarom, hogy egyikőtök mindig örködjön. Nem akarom, hogy akárki, akármilyen bejöjjön ebbe a terembe ma éjjel. - A távolabb álló két Mord-Sithre pillantott. - Őket is beleértve! - Szó nélkül bólintottak, és elhelyezkedtek.

Richard félútig kísért Cathrynt a terembe. A karját simogatta. Mellei még mindig a férfi karjához nyomódtak.

- Azt hiszem, ez a szoba megfelel.

Ajkai kinyíltak, mellei pihegtek. Kecses ujjacskáival a férfi ingébe kapaszkodott. - Igen - zihálta. - Ez a szoba jó lesz.

Richard minden erejét latba vetette.

- A jobbra lévő szobában leszek. Itt biztonságban vagy!
- Micsoda?! - A vér kifutott az asszony arcából. - Ó, kérlek, Richard...
- Aludj jól, Cathryn!
- De... de muszáj bejönnöd! Félek!

Az asszony még erősebben szorította a férfi karját.

- Biztonságos a szobád, Cathryn, ne aggódj!
- Valami várhat rám odabenn. Kérlek, Richard, gyere be velem!

Richard biztatóan mosolygott.

- Nincs semmi odabenn. Megérezném, ha veszély várna rád. Varázsló vagyok, nem emlékszel? Tökéletes biztonságban vagy, és én csak néhány lépésnyire leszek tőled. Semmi sem zavarja majd álmodat, esküszöm.

Kinyitotta az ajtót, és átadott neki egy lámpát, majd hátára tette a kezét, hogy betessékelye.

Az asszony megfordult, s ujjával végigszántott a férfi mellkasa közepén.

- Holnap látlak?

Richard, elvéve a nő kezét mellkasáról, udvariasan megcsókolta.

- Számíthatsz rá! Sok dolgunk lesz holnap reggel.

Becsukta az asszony ajtaját, és a másik szobába ment. A két Mord-Sith le sem vette róla a szemét. Richard látta, ahogy a falon lecsúszva a földre ülnek. Mindketten törökülésben ültek, mintha mutatnák, hogy egész éjjel ott fognak ülni, Agieljükkal kezükben.

Richard Cathryn szobájának ajtajára nézett, pillantását hosszú ideig ottfelejtette. A fejében szóló hangocska kétségbeesve üvöltött. Magával küzdve nyitotta ki hálósobájának ajtaját. Odabent arcát az ajtónak tapasztva megpróbált lélegzethez jutni. Kényszerítette magát, hogy betolja a reteszt.

Ágya szélére ült, és kezébe temette arcát. Mi a baj vele? Inge verítékben úszott. Miért is gondol erre az asszonyra? Pedig gondolt rá. Édes szellemek, de mennyire! Emlékezett rá, hogy a Fény Nővérei szerint a férfiakat ellenállhatatlan vágyak gyötrik.

Szédülten vont ki az Igazság Kardját a hüvelyéből, mely halk, tiszta hangon csendült meg a sötét szobában. Richard a padlónak támasztotta a kardhegyet, és mindkét kezével a homlokának nyomta markolatát, hogy a harag előntesse lelkét. Érezte, ahogy a düh őrjöngő vihara átvonul rajta, és remélte, hogy ez elég lesz.

Agyának homályos sarkában Richard tudta, hogy a halállal táncol, és ezúttal a kardja nem mentheti meg őt. Azt is tudta, hogy nincs más választása.

4. fejezet

Philippa Nővér mindent megtett, hogy eleve magas termete még magasabbnak lássék; kihúzta hátát, miközben sikerült úgy lenéznie a Prelátust, mintha nem is ezt tenné.

- Igazán, Prelátus, nem gondoltad át ezt az ügyet elég alaposan. Talán ha egy kicsit jobban elgondolkodsz rajta, rájössz, hogy háromezer év eredményei bizonyítják a dolog szükségességét.

Verna az asztalra könyökölve, állát öklén nyugtatva olvasott át egy jelentést, s lehetetlen volt úgy nézni rá, hogy ne látsszon azonnal az arany napfénydíszes, hivatali gyűrű. Feltekintett, hogy megbizonyosodjék róla, hogy Philippa igazán őrá néz-e.

- Köszönöm, Nővérem, bölcs tanácsod, de már átnéztem az ügyet teljes terjedelmében. Nem kell mélyebbre fúrni a száraz kútban; csak szomjasabb leszel, mert hiábavaló munkád csupán reményt fakaszt, nem vizet.

Philippa Nővér fekete szeme és egzotikus arca ritkán mutatott érzelmeket, de Verna elérte, hogy a Nővér keskeny állkapcsán megfeszüljenek az izmok.

- De Prelátus... nem tudunk majd megbizonyosodni, hogy egy fiatalember megfelelően fejlődik-e, vagy tanult-e eleget ahhoz, hogy levehesse Rada'Hanját. Ez az egyetlen lehetőség.

Verna grimaszt vágott a jelentésre, amit olvasott. Félretette, hogy majd később intézkedik, és teljes figyelmét tanácsadójára irányította.

- Hány éves is vagy te, Nővérem?

Philippa sötét pillantása nem mozdult.

- Négyszázhetvenkilenc, Prelátus.

Verna bevallotta magának, hogy egy kissé irigyli a másikat. A Nővér alig látszott idősebbnek nála, pedig valójában háromszáz évvel idősebb volt. Azt a húsz-egynéhány évet, amit a Palota mágiájától távol töltött, már soha többé nem tudja visszaszerezni. Sosem lesz annyi ideje, hogy megtanulja, amit ez az asszony tudott.

- És hány évet töltöttél a Próféták Palotájában?

- Négyszázhetvenet, Prelátus.

- Nos, akkor most azt mondd, a Teremtő négyszázhetven évet adott neked, hogy tanulmányozd műveit, dolgozz velük, és megtanítsd az ifjakat mindarra, legyenek úrrá Tehetségükön, váljanak varázslóvá, és egész idő alatt nem sikerült megismerned tanítványaid természetét?

- Nos, nem, Prelátus, nem egészen ezt akartam...

- Azt próbálsz elmondani, Nővérem, egy egész palotányi Fény Nővére nem elég okos, hogy megmondja egy fiatalemberrel, aki felügyeletünk és gyámságunk alatt volt majdnem kétszáz évig, előbbre léphet-e anélkül, hogy alávéssük ilyen kegyetlen fájdalompróbának? Ilyen kevéssé bízol a Nővérekben és a Teremtő bölcsességében, aki minket választott ki erre a nehéz feladatra? Azt akarod mondani, hogy a Teremtő kiválasztott minket, megáldott ezeréves tapasztalattal, és még mindig túl ostobák vagyunk a munkához?

- Azt hiszem, talán a Prelátus...

- Engedély megtagadva. A Rada'Hant undorító dolog ilyesmire alkalmazni, s ilyen fájdalmakat okozni vele. Szétszaggathatja egy ember elméjének szövetét. Az ifjak néha bele is hálnak a próbába. Menj és mondd meg a Nővéreknek, hogy elvárom tőlük: állítsanak fel olyan stratégiát, amelyet vér, hányás vagy sikítózás nélkül is végre lehet hajtani. Még azt is tanácsolhatod nekik, hogy valami forradalmi dolgot próbáljanak kitalálni, mint például... ó, nem is tudom, talán elbeszélgethethének a fiatalemberekkel. Hacsak a Nővérek nem gondolják úgy, hogy a tanítványaik intellektus terén tútesznek rajtuk, ez esetben szeretném, ha erről egy nyilvántartásba vett jelentésben számolnának be.

Philippa Nővér csendben állt egy pillanatra, valószínűleg áttekintette a további vita hasznát. Végül reményvesztve meghajolt.

- Nagyon bölcs tanács, Prelátus. Köszönöm, hogy megvilágosítottál!

Megfordult, hogy elmenjen, de Verna visszahívta.

- Nővér, tudom, mit érzel. Engem is ugyanarra tanítottak, mint téged, és úgy is hittem, mint te. Egy húsz-egynéhány éves fiatalember tanított meg rá, milyen ostoba is voltam. A Teremtő néha olyan módon világosítja meg elménket, ahogyan nem is gondolnánk, de elvárja, hogy készen legyünk megmutatkozó bölcsességének befogadására.

- A fiatal Richardra gondolsz?

Verna körmei közé kapta a figyelmére váró jelentések szabálytalan szélű csomagját.

- Igen. - Hangjából eltűnt a hivatalos színezet. - Azt tanultam meg, Philippa, hogy ezek a fiatalemberek varázslóként mennek ki a világba, és a világ fogja őket próbára tenni. A Teremtő arra szánt minket, hogy meghatározzuk, eleget tanítottunk-e nekik, hogy kibírják a fájdalmat, amit látnak és éreznek majd. - A mellére csapott. - Itt! Azt kell eldöntenünk, hogy képesek-e azokra a fájdalmas választásokra, amiket a Teremtő Világossága néha megkövetel. Ez a fájdalompróba eredeti célja. A kínok elviselése semmit sem bizonyít nekünk a szívükről, bátorságukról és együttérzésükről. Philippa, te magad is átmentél a fájdalompróbán. Harcoltál, hogy Prelátus lehess. Évszázadokig dolgoztál, hogy legalábbis valamilyen felelős beosztást tölthess be. Az események

elvették tőled az esélyt, habár egy keserű szót sem ejtettél nekem erről, pedig ahányszor rám nézel, fájdalmat érzel. Ehelyett mindent elkövetsz, hogy jó tanácsokat adj nekem, és a Palota érdekeit képviseled, fájdalmad ellenére. Jobban szolgáltál volna, ha ragaszkodom ahhoz, hogy tanácsadói címedért ess át a fájdalompróbán? Bizonyított volna-e ez bármit is?

Philippa Nővér arca elpirult.

- Nem hazudom azt, hogy egyetérték veled, de legalább most már értem, hogy valóban el akarod takarítani a piszkot még a szőnyeg alól is, nem hagyod ott, csak mert nem akarsz izzadni. Azonnal továbbítom parancsodat, Verna.

Verna elmosolyodott.

- Köszönöm, Philippa.

Philippa megkockáztatott egy halvány mosolyt.

- Richard nagy felfordulást csinált itt. Azt hittem, mindannyiunkat megpróbál megölni, s végül kiderült, hogy nagyobb barátja a Palotának, mint háromezer éve bármelyik varázsló.

Verna felnevetett.

- Csak tudnád, hányszor kellett imádkoznom, hogy ne fojtsam meg!

Philippa távozta közben Verna kilátott a külső irodába, ahol Millie várt bebocsátásra. Verna ásítva kinyújtózott, felvette a félretett jelentést, és az ajtóhoz ment. Intett Millie-nek, hogy jöjjön be az irodába, majd két segítőjére, Phoebére és Dulciniára fordította figyelmét.

Mielőtt megszólalhatott volna, Dulcinia Nővér állt fel egy csomó jelentéssel. - Ha készen vagy, Prelátus, akkor ezek már várnak rád.

Verna elvette a csomagot, körülbelül gyermeknyi súlyút, és a csípőjének támasztotta.

- Igen, rendben, köszönöm. Késő van. Miért nem mentek ki?

Phoebe Nővér megrázta a fejét.

- Nekem mindegy, Prelátus. Élvezem a munkát, és...

- Holnap is lesz nap. Nem akarom, hogy azért maradj le, mert nem aludtál eleget. Nos, most menjetek aludni mindketten!

Phoebe felkapott egy köteg papírt, nyilvánvalóan azért, hogy átvigye a saját irodájába, és ott folytassa a munkát. Phoebe nyilván azt hitte, hogy versenyt kell futniuk a papírral; hacsak gyanította is, hogy Verna beéri őket, örülten kezdett dolgozni, egyre többet gyártott, mintha csak mágiával csinálta volna. Dulcinia felvette az asztaltól a teáscsészéjét, és otthagyta a papírokat. Kimért tempóban dolgozott, sosem tolongott, hogy Verna előtt járjon, de így is sikerült elég jelentéscsomagot gyártania, szépen szétválogatva és jegyzetekkel ellátva, majdnem tetszés szerint. Egyikük sem félt attól, hogy Verna beéri őket; mindennap egyre jobban lemaradt.

Mindkét Nővér elbúcsúzott, s reményüket fejezték ki, hogy a Teremtő nyugodalmas éjszakával jutalmazza a Prelátust.

Verna megvárta, míg eléri a külső ajtót.

- Ó, Dulcinia Nővér, szeretném, ha elintéznél holnap egy apróságot.

- Természetesen, Prelátus. Miről van szó?

Verna Dulcinia asztalára tette a kezében tartott jelentést, hogy ez legyen az első dolog, amit meglát, amikor reggel munkájába fog.

- Egy fiatalasszony és családja támogatási kérelme. Az egyik varázslónk apa lesz!

Phoebe felsikoltott.

- Ó, ez csodás! Reméljük, hogy imánk meghallgatásra talál a Teremtőnél, és fiú lesz, aki örökölte az erőt! Még egy Tehetséggel megáldott sem született a városban, azóta, hogy... nos, már nem is emlékszem az utolsó alkalomra. Talán ezúttal...

Verna összevont szemöldöke végül is lecsendesítette. Verna Dulcinia Nővérré fordította figyelmét.

- Szeretném látni ezt a fiatalasszonyt, és a fiatalembert, aki állapotáért felelős. Holnap megbeszélsz velük egy találkozót. Talán jó, ha a szülők is eljönnek, mivel ők a kérelmezők.

Dulcinia Nővér kifejezéstelen arccal meghajolt egy kisé.

- Valami baj van, Prelátus?

Verna magasabbra támasztotta a jelentéseket a derekán.

- Azt hiszem, igen. Az egyik fiatalemberünk teherbe ejtett egy nőt.

Dulcinia az asztal sarkára tette teáját, és közelebb lépett.

- De Prelátus, szabályaink éppen ezért engedélyezik meg azt, hogy a városba menjenek... Ezzel nemcsak elújíz felesleges vágyaikat, és még inkább tanulmányaiknak tudják szentelni magukat, hanem esetenként újabb Tehetségeseket adnak nekünk.

- Nem fogom túrni, hogy a Palota beleavatkozzon a Teremtésbe és ártatlan emberek életébe.

Dulcinia Nővér kék szemei tetőtől talpig végigmérték Verna egyszerű, sötétkék ruháját.

- Prelátus, a férfiaknak irányíthatatlan vágyaik vannak.

- Nekem is, de a Teremtő segítségével idáig sikerült elég erősnek lennem ahhoz, hogy ne fojtsak meg senkit. Phoebe nevetése azonnal elhalt Dulcinia Nővér pillantására.

- Prelátus, a férfiak mások. Nem tudnak uralkodni magukon. Ezen egyszerű időtöltés segít nekik, hogy a tanulmányaikra összpontosítsanak. A Palota megengedheti magának a kártalanítást. Nagyon is olcsó ár ez ahhoz képest, hogy esetleg egy újabb, fiatal varázslót eredményezhet nekünk.

- A Palota szabályai arról szólnak, hogy megtaníttuk a fiatalembereket, felelősséggel használják erejüket, mértékletesen, tudván tudva, hogy ennek mik a következményei. Ha felbátorítjuk őket, hogy egy másik szempont miatt éppen az ellenkező módon viselkedjenek, ez aláássa tanításaink hitelét. Semmi sem bizonyítja, hogy ezekből a füvel-fával történő párosodásokból származó csekély számú Tehetséges utód nyereség lenne. Ki tudja, ha felelősen és nagyobb önuralommal cselekszenek, egy jövőbeli jelentőségteljesebb párosodásból nem születnének-e még inkább Tehetséggel megáldott utódok? Még az sem kizárt, hogy a túlzásba vitt bujaság ront a Tehetség továbbörökítésének esélyén.

- Vagy kihozhatják a maximumot belőle, akármilyen csekély legyen az!

Verna vállat vont.

- Talán. De tudom, hogy a halászok a folyón nem töltik egész életüket azzal, hogy ugyanazon a helyen halásszanak, mert ott már egyszer találtak halat. Mivel új halat akarunk kifogni, azt hiszem, itt az ideje, hogy kimozduljunk innen.

Dulcinia Nővér összefűzte kezét, és próbált higgadt maradni.

- Prelátus, a Teremtő megáldja az embereket egyfajta természettel, és mi nem változtathatunk rajta. A férfiak és a nők továbbra is azt fogják tenni, ami jólesik nekik.

- Hát persze, de amíg mi fizetjük ennek az árát, addig csak bátorítjuk őket. Ha nincsenek következmények, akkor nem lesz önuralom sem. Hány gyerek nőtt fel apja ajándéka nélkül, mert mi aranyat adunk az állapotos anyának? Fedezi-e az arany a nevelést? Hányak életét változtattuk meg hátrányosan az aranyunkkal?

Dulcinia rémülten tárta szét kezét.

- Az aranyunk segít nekik!

- Az arany felbátorítja a városban lakó nőket, hogy felelőtlenül viselkedjenek, és lefeküdjének ifjainkkal, mert ez egy életre megélhetést jelent nekik, bármilyen képzettség nélkül.

- Verna szabad kezével a város felé intett. - Megmérgezzük ezeket az embereket az aranyunkkal. Alig becsültük többre őket eddig, mint a tenyészállatokat.

- De évezredek óta így teszünk, hogy segítsük növelni az Tehetséggel megáldottak számát! Egyre kevesebb a Tehetséggel született gyermek.

- Én is tisztában vagyok vele, de a mi dolgunk az, hogy tanítsuk, nem pedig hogy tenyészük őket. Aranyunk csak aranyra éhes lényekké teszi őket, ahelyett, hogy szerelemből születnének a gyermekek.

Dulcinia Nővér elhallgatott egy pillanatra.

- Hogyan lehettünk volna olyan szívtelenek, hogy megtagadjuk tőlük azt a kis segítséget? Az élet értékesebb, mint az arany.

- Láttam a jelentéseket, nem is olyan kevés az az összeg. De nem ez a legfontosabb szempont; arról van szó, hogy úgy tenyészítjük Teremtőnk gyermekeit, mint az állatokat, s így az értékek megvetését is tenyészítjük.

- De ifjainknak megtaníttuk az értékeket! A Teremtő legnagyobb teremtményeiként az emberek fogékonyak a valódi értékrendre, mert értelmükkel képesek felfogni a jelentőségét.

Verna felsóhajtott.

- Nővérem, képzeld el, mi lenne, ha igazmondást prédikálnánk, ugyanakkor viszont minden hazugságot egy-egy pénzdarabbal jutalmaznánk. Szerinted mi lenne ennek az eredménye?

Phoebe Nővér eltakarta száját nevetés közben.

- Azt hiszem, nemsokára nem lenne egy fillérünk sem.

Dulcinia kék szemei megfagytak.

- Nem gondoltam volna, hogy ilyen szívtelen vagy, és éhezni hagyod Teremtőd egy kisgyermekét!

- A Teremtő azért adja neki anyja mellét, hogy az megszojtassa a gyermeket, s nem azért, hogy ezen az alapon a Palotába jöjjenek aranyat koldulni.

Dulcinia Nővér arca karmazsinszínt öltött.

- De a férfiaknak uralhatatlan vágyaik vannak!

Verna hangja elmélyült a harag tüzétől.

- Az egyetlen eset, amikor egy varázslónak valóban uralhatatlan vágyai vannak az, amikor egy varázslónő elbűvöli őt. Egy Nővér sem bocsáthat bűbájt a város egyetlen asszonyára sem. Emlékeztetnem kell téged arra, hogy ha egy Nővérünk így tesz, még szerencsés, ha csak kidobják a Palotából, és nem akasztják fel. Nagyon is jól tudod, hogy a bűbájlás erkölcsileg egyenértékű a megerőszakolással.

Dulcinia halottsápadt lett.

- Nem azt mondom...

Verna gondolkodva nézte a mennyezetet.

- Úgy emlékszem, hogy amikor utoljára bűbájláson kaptak egy Nővért, ... mikor is volt? Ötven éve?

Dulcinia Nővér tekintete kegyelemért kiáltott, de nem kapott.

- Egy novícia volt, Prelátus, nem Nővér!

Verna Dulciniára szegezte szemeit.

- Te is az esküdtek között voltál, ha jól emlékszem.

- Dulcinia biccentett.

- És arra szavaztál, hogy felakasszák. Egy fiatal nő, aki csak pár rövid évet töltött itt, és a halálára szavaztál.

- Ez a törvény, Prelátus - mondta az, de nem nézett fel.

- A kiszabható legsúlyosabb büntetés.

- Mások is hozzám hasonlóan szavaztak.

Verna bólintott.

- Igen, úgy volt. Hatan veled, hatan ellened. Annalina döntötte el a kérdést, mert arra szavazott, hogy a fiatal nőt csak száműzzék.

Dulcinia Nővér metsző kék szemei végre felnéztek.

- Még mindig azt mondom, hogy tévedett. Valdora egész életére bosszút esküdött. Megesküdött, hogy lerombolja a Próféta Palotáját. A Prelátus arcába köpött, és megesküdött, hogy egy nap megöli!

Verna összevonta szemöldökét.

- Mindig is érdekelt, miért választottak meg téged esküdtnak, Dulcinia Nővér.

Dulcinia Nővér nagyot nyelt.

- Mert én voltam a tanára.

- Igazán? A tanára. - Verna csettintett a nyelvével. - Nahát, és te mit gondolsz, vajon honnan tanulta meg ez a fiatal nő, hogyan kell a bűbájt varázsolni?

A pír sietve tért vissza Dulcinia arcára.

- Sosem fedeztük fel ezt bizonyosan. Talán az anyjától. Az anyák gyakran tanítanak a fiatal varázslónőknek ilyesfajta dolgokat.

- Igen, hallottam róla, de hát magam nem tudhatom. Az anyámnak nem volt Tehetsége, azt a generációt átugrotta. A te anyád Tehetséges volt, ha jól emlékszem...

- Igen, az volt. - Dulcinia Nővér megcsókolta gyűrűsujját, miközben a Teremtő felé küldött egy rövid imát. Olyan meghitt könyörgés és ima volt ez, amelyet rendszeresen gyakoroltak, de ritkán mások jelenlétében. - Nagyon késő van, Prelátus. Nem akarunk feltartani tovább.

Verna elmosolyodott.

- Akkor jó éjszakát!

Dulcinia Nővér szertartásosan meghajolt.

- Parancsod szerint, Prelátus, holnap utánanézek az állapotos asszony és a fiatal varázsló ügyének, miután tisztáztam a dolgot Leoma Nővérrel.

Verna felemelte szemöldökét.

- Ó! Talán most már Leoma Nővér is a Prelátus felett áll?

- Nos, nem, Prelátus - hebegte Dulcinia. - Csak Leoma Nővér azt szeretné, ha ... csak azt hittem, azt szeretnéd, ha értesíteném tanácsadódat a döntéseidről... így mindig felkészült leszel.

- Leoma Nővér az én tanácsadóm, Nővérem, és majd én értesítem a dolgaimról, ha úgy érzem szükségesnek.

Phoebe kerek arcát hol egyikük, hol a másikuk felé fordította a szóváltás alatt.

- Úgy történik, Prelátus, ahogy óhajtod - mondta Dulcinia Nővér. - Kérlek, bocsásd meg... túlbuzgóságomat, én csak segíteni akarom Prelátusomat.

Amennyire a jelentésekkel a kezében tudott, Verna vállat vont.

- Természetesen, Nővérem. Jó éjt!

Hála az égnek, mindketten további vitatkozás nélkül kimentek. Verna, miután magára maradt, bevitte a jelentéscsomagot az irodájába, és asztalára tette őket, azok mellé, amiket még láttamoznia kellett. Millie-t nézte, amint egy olyan foltot vakargat, amit az elkövetkezendő évszázadokban senki sem vett volna észre.

A homályosan megvilágított irodában teljes volt a csend, leszámítva Millie rongyának suhogását, s halk dúdolását. Verna a könyvespolchoz baktatott, ahol az asszony térden állva dolgozott, és ujjait végigszántotta a köteteken anélkül, hogy tekintete felfogta volna az ősi bőrkötésre nyomott, aranybetűs kacsaringókkal díszített címekeket.

- Hogy vannak ma öreg csontjaid, Millie?

- Ó, ne kezd megint, Prelátus, mert a végén megint megpróbálsz meggyógyítani a meggyógyíthatatlant. Tudod, a kor. -Térdével közelebb lökte a vödört. - Mindannyian megöregszünk. A Teremtő maga akarhatta így, mivel senki élő ember be nem gyógyíthatja. Bár nekem hosszabb idő adatott, mint a legtöbbnek, hogy itt munkálkodjam a Palotában, úgy értem. -Nyelvhegyét kidugta a szájából, és nagyobb erővel kezdte dörgölni. - Igen, a Teremtő

hosszabb idővel áldott meg, mint amivel kezdeni tudtam valamit.

Verna még sosem látta az inas öregasszonyt tétlenül. Rongya még beszéd közben is egyfolytában törölte a port, vagy vakarta a foltokat, vagy körme közé fogott egy-egy láthatatlan porcsomót.

Verna kinyúlt egy kötetért, és kinyitotta. - Nos, úgy tudom, hogy az ő idejében Annalina Prelátus nagyra becsülte jelenlétedet.

- Ó, igen, sok-sok év volt az. Istenem, istenem, mennyi sok év!

- Egy Prelátusnak, ahogy kezdem észrevenni, nem sok esélye van a barátkozásra. Még jó, hogy te a barátja voltál. Biztosra veszem, hogy nekem sem lesz kevésbé kedvemre, ha körülöttem vagy.

Millie átkot mormogott egy szívós piszokfolt láttán. - Ó, igen, sok éjszakát átbeszélgettünk. Istenem, istenem, csodálatos asszony volt. Bölcs és kedves. Mindenkire hallgatott, még az öreg Millie-re is.

Verna elmosolyodott, miközben lapozott a könyvben, egy régen holt királyság titkos törvényeit taglaló kötetben. - Olyan jó volt, hogy segítettél neki, a gyűrűvel és a levéllel, úgy értem.

Millie felnézett, vékony ajkain egy vigyor jelent meg. - Á, szóval te is tudni akarod, ahogy a többiek!

Verna összecsapta a könyvet. - Többiek? Miféle többiek?

Millie a szappanos vízbe merítette rongyát. - A Nővérek - Leoma, Dulcinia, Maren, Philippa, ezek a többiek. Ismered őket, biztosan. - Megnyalta ujjai végét, és megdörgölte vele a sötét fafaragást, levakarva egy foltot. - Voltak még többen is, de nem jutnak eszembe. Tudod, a kor. Mindannyian eljöttek hozzám a temetés után. Nem együtt, egyenként - mondta kuncogva. - Tudod, egyenként, közben fél szemmel az árnyakat lesték, és ugyanazokat kérdezték, mint te.

Verna elfeledkezett a könyvespolcra. - És mit mondtál nekik?

Millie megrázta rongyát. - Természetesen az igazat, ugyanazt, amit neked is, ha van kedved végighallgatni.

- Igen. - mondta Verna, s emlékeztette magát, hogy ne éles hangon szóljon. - Mivel Prelátus lettem, azt hiszem, hallanom kellene. Miért nem pihensz egy kicsit, és meséled el az egészet?

Millie fájdalmas nyögéssel a lábára kecmertget, és éles szemeit Vernára függesztette. - Köszönöm, Prelátus. De tudod, dolgoznom kell. Nem akarom, hogy azt gondold, lazsálós vagyok, s hogy a nyelvem többet forog, mint a rongy a kezemben.

Verna megveregette az öregasszony vállát. - Ne félj te attól, Millie! Beszélj Annalina Prelátusról!

- Nos, utoljára a halálos ágyán láttam őt. Nathan szobáját is én takarítottam, tudod, és mikor odamentem, akkor láttam őt. A Prelátus egyedül engem engedett bemenni oda. Nem mondom, hogy nem volt igaza, bár a Próféta velem mindig kedves volt. Kivéve, mikor felizgatta magát valamin, mert olyankor ordította. Nem velem, tudod, hanem a körülményei miatt, mivel bezárták a szobájába annyi évre. Megviseli az embert, tudod?

Verna megköszörülte a torkát. - Gondolom, nehéz lehetett neked a Prelátust ilyen állapotban látni.

Millie Verna karjára tette a kezét. - Az nem kifejezés! Összetörte a szívemet, tényleg! De jó kedve volt a fájdalmak ellenére.

Verna beharapta a szája szélét. - A gyűrűről és a levélről kezdél beszélni.

- Ó, igen. - Millie lesandított, és egy szösz szedett le Verna ruhájának válláról. - Ide kéne adnod, hogy lekeféljem. Nem kellene, hogy azt higgyék az emberek...

Verna megfogta az asszony bütykös kezét. - Millie, ez fontos lenne nekem. Megmondanád, hogyan jutottál a gyűrűhöz?

Millie bocsánatkérően mosolygott. - Anna azt mondta, haldoklik. Azonnal megmondta, igazán. „Millie, haldoklom.” No, én sírtam. Olyan hosszú ideig volt a barátom. Mosolygott, megfogta a kezem, ahogy most te is, és azt mondta, volna egy utolsó feladata számomra. Lehúzta gyűrűjét az ujjáról, és átadta nekem. A másik kezembe egy viasszal és a napsugaras gyűrűjével lepecsételt levelet adott.

Megmondta, hogy amíg a temetés zajlik, a gyűrűt a levéllel együtt a talapzatra kell tennem. Utasított, hogy vigyázzak, és csak egészen a végén érintsem a gyűrűhöz, mert különben a mágia, amit rábocsátott, megölne. Néhányszor figyelmeztetett, hogy ne érintsem össze őket, amíg elő nem készítettem mindent. Megmondta, mit kell tennem, és milyen sorrendben. Tehát így tettem. Sose láttam többé, miután odaadta a gyűrűt.

Verna kibámult a nyitott ablakon a kertbe, amit sosem volt még ideje megnézni. - Mikor történt ez?

- A többiek nem tették fel ezt a kérdést - mormogta Millie maga elé. Vékony ujjával megpöccintette alsó ajkát. - Nézzük csak! Elég régen volt. A téli napforduló előtt jóval. Igen, rögtön a támadás után történt, azon a napon, amikor elmentél a fiatal Richarddal. Ő volt aztán kedves fiú. Olyan, mint egy napsugaras reggel. Mindig mosolygott, és megkérdezte, hogy vagyok. A legtöbb fiú meg sem lát, még a szemük előtt vagyok is, de a fiatal Richard mindig látott, igazán, és mindig volt egy kedves szava hozzám.

Verna csak félig figyelt oda. Emlékezett arra a napra, amiről Millie beszélt. Warrennel és Richarddal együtt mentek el, hogy átjuttassák a pajzson, ami a Palotához kötötte. Miután átléptek a pajzson, a Baka Ban Mana néphez mentek, és mindőjüket elvitték az Elveszettek Völgyébe, ősi szülőföldjükre, ahonnan háromezer éve elűztek, azért, hogy az Óvilágot az Újvilágtól elválasztó Tornokok felépülhessenek. Richardnak szüksége volt szellemasszonyuk segítségére.

Richard elképzelhetetlen erőt használt fel, nem csak az Alkotó, de a Pusztító Mágiát is, hogy lerombolja a Tornyokat, és megtisztítsa a völgyet, visszaadva ősi földjüket a Baka Ban Mana embereknek. Ezután folytatta csak reménytelennek látszó küldetését, hogy megfékezze az Őrzőt, nehogy az élők világának kapuján keresztül visszaszökjön a földre a holtak birodalmából. A téli napforduló eljött, és el is múlt, így tudta meg Verna, hogy sikerült neki.

Verna hirtelen Millie-hez fordult.

- Ez majdnem egy hónapja volt. Jóval, mielőtt a Prelátus meghalt volna.

Millie bólintott.

- Így valahogy.

- Azt akarod mondani, hogy majdnem három héttel a halála előtt adta neked a gyűrűt? - Millie bólintott. - Miért annyival előtte?

- Azt mondta, oda akarja adni, mielőtt elmegy, vagy annyira leromlana az állapota, hogy esetleg nem tudna elbúcsúzni tőlem, vagy megadni a pontos utasításokat.

- Értem. És amikor visszamentél, mielőtt meghalt, valóban rosszabbul volt, ahogy gondolta?

Millie sóhajtva vállat vont. - Ezt volt az egyetlen eset, hogy láttam őt. Amikor visszamentem, hogy meglátogassam, és kitakarítsak, az örök azt mondták, hogy Nathan és a Prelátus szigorú parancsban meghagyták, senki sem léphet be hozzájuk. Valami olyasmi, hogy ne háborgassák Nathant, amíg gyógyítja őt. Nem akartam, hogy ne sikerüljön neki, tehát elmentem onnét lábujjhegyen, olyan csendesen, ahogy csak tudtam.

Verna sóhajtott. - Nos, köszönöm, hogy elmondtad nekem is, Millie. - Verna az asztalra tekintett, a rá várakozó jelentéscsomagra. - Legjobb, ha visszatérek a munkámhoz, mert mindenki lustának néz majd.

- Ó, ez igazán nagy vétek, Prelátus. Ilyen csodás, meleg éjjel a saját kertedben kéne sétálnod.

Verna felmordult. - Olyan sok a munkám, hogy még csak az orromat sem volt időm kidugni, hogy megnézzem a Prelátus kertjét.

Millie a vödöréhez indult, de hirtelen visszafordult.

- Prelátus! Még valami az eszembe jutott, amit Anna mondott!

Verna kihúzta ruháját a vállán.

- Valami mást is mondott? Valamit, amit a többieknek elmondtál, de nekem nem?

- Nem, Prelátus - suttogta Millie, és közelebb húzódott. - Nem, megmondta nekem, hogy senkinek sem mondhatom el, csak az új Prelátusnak. Eddig a percig valamiért teljesen kiesett a fejemből.

- A többivel együtt megbúvólte az üzenetet, hogy az új Prelátuson kívül ne mondhasd el másnak.

- Az lehet - mondta Millie, és megdörzsölte ajkát. Verna szemébe nézett. - Anna néha csinált ilyesmit. Néha nagyon csalafinta tudott lenni.

Verna jókedv nélkül nevetett. - Igen, tudom. Én is részese voltam a játékaiknak. Mi az üzenet?

- Azt mondta, mondjam meg: ne dolgozz túl sokat!

Verna a csipőjére tette a kezét.

- Mi az üzenet?

Millie biccentett, közelebb hajolt és lehalkította a hangját. - És azt is mondta, hogy az ő kertjében kellene pihened. De akkor megfogta a karomat, és közel húzott magához, egyenesen a szemembe nézett, és azt mondta, mondjam meg neked: látogasd meg a Prelátus szentélyét.

- Szentély? Miféle szentély?

Millie megfordult, és a kinyitott ajtóra mutatott.

- A kertben van egy kis épület, amit elrejtene a bokrok és a fák. A szentélyének nevezte. Sosem jártam benne. Sosem engedett oda, hogy kitakarítsam. Egyedül tartotta rendben, azt mondta, azért, mert egy szentély felszentelt hely, ahol egyedül lehet, és ahová más sosem teheti be a lábát. Időről időre odament, azt hiszem, a Teremtőhöz imádkozott útmutatásért, vagy talán csak azért, hogy egyedül lehessen. Azt mondta, mindenképpen menj ki a kertbe és nézd meg a házikót.

Verna elkeseredetten sóhajtott.

- Mintha csak azt mondaná, kérjem a Teremtő segítségét, hogy túllegyek a papírmunkán. Furcsa humora volt.

Millie kuncogott. - Igen, Prelátus, az volt. Furcsa. - Millie kipirosodó arcára tette kezeit. - A Teremtő bocsásson meg nekem! Kedves asszony volt. Sosem akart senkit megbántani a humorával.

- Nem, azt hiszem, tényleg nem.

Verna megdörzsölte halántékát, miközben asztala felé tartott. Fáradt volt, és megriadt a gondolatra, hogy még több agyzsibbasztó jelentést kell olvasnia. Megállt és Millie felé fordult. A kert felé vezető ajtók szélesre voltak tárva, és beengedték a friss éjszakai levegőt.

- Millie, késő van, miért nem vacsorázol, és pihensz le? A pihenés jót tesz az öreg csontoknak.

Millie elvigyorodott.

- Igazán, Prelátus? Nem zavar, ha irodádat ellepi a pizok?

Verna felnevetett. - Millie, annyi sok éven át odakint dolgoztam, hogy egyenesen imádom a koszt. Nem zavar,

egyáltalán nem. Jó pihenést!

Ahogy Verna megállt a kert felé vezető ajtó küszöbén, és kinézett az éjszakába, a holdfény pettyezte fák és bokrok között Millie-t látta, aki éppen összeszedte rongyait és a vödrébe tette.

- Jó éjt neked is, Prelátus! Élvezd a sétát a kertedben!

Verna még hallotta az ajtócsukódást, aztán teljes csend borult a szobára. Álltában érezte a meleg, simogató szellőt, és beszívta a levelek, virágok és a föld részegítő illatát.

Utolsó pillantást vetett irodájára, majd kilépett a hívogató éjszakába.

5. fejezet

Verna mély, frissítő lélegzetet vett a nyirkos éjszakai levegőből. Olyan volt, mint valami frissítő. Érezte, izmai kilazulnak, ahogy leereszkedett a kanyargós, keskeny úton, a viola-, a virágzó som és buja áfonyaággyások között, és várta, hogy szeme hozzászokjon a holdfényhez. Széles koronájú fák vették körül a sűrű bokrokat, szinte érintésre kínálták ágaikat és lombjuk-bimbójuk édes illatát, hogy belélegezze.

Bár a legtöbb fa még nem virágzott, a Prelátus kertjében akadt néhány folyton nyíló növény - vastag, bütykös széles lombosított fák, amelyek egész évben virágoztak, bár csak nyáron hoztak gyümölcsöt. Az Újvilágban végigment már egyszer egy aprócska folyton nyíló erdőn, és felfedezte, hogy a növény a törékeny, szikránál alig nagyobb, csak éjszaka látható Fénylények kedvenc tanyája.

Miután a Fénylényeket meggyőzték jó szándékukról, ő és a két Nővér, akikkel az idő tájt vándorolt, eltöltött ott néhány éjszakát. Egyszerű dolgokról beszélgettek a Fénylényekkel, és azok meséltek nekik a varázslókról és a Középföldi Szövetséget vezető Inkvizitor Anyáról. Verna örömmel tudta meg, hogy Középföld népei megvédték a mágikus helyeket, és az őket felkereső lényeket nem bántották.

Az Óvilág rengetegeiben sosem éltek ilyen nagy számban mágikus lények, mint az Újvilág e varázslatos helyein. Verna, miután megismerte a Fénylényeket, rádöbrent, hogy a Teremtő mennyi-mennyi törékeny csodával hintette be a világot, és úgy gondolta, néha az emberiség legnagyobb feladata csak annyi, hogy hagyja őket élni.

Az Óvilágban sok helyen a vad mágiát erős ellenőrzés alatt tartották, hogy minél kevesebb embert sebesítsen vagy öljön meg az ésszel fel nem fogható teremtmények sokasága. A mágia gyakran kellemetlen dolognak bizonyult. Az Újvilág sok szempontból vad hely volt még, hasonló ahhoz, amilyen valamikor az Óvilág is volt néhány ezer évvel ezelőtt, mielőtt az emberek biztonságossá tették.

Vernának hiányzott az Újvilág. Sosem érezte magát olyan otthonosan, mint ott. Az út melletti tavacska szélén, fejüket a szárnyuk alá dugva kacsák aludtak, miközben láthatatlan békák brekegtek a fövényen. Verna egy véletlenül arra tévedt denevért látott átsuhanni a víz tetején, éppen bogarakra vadászott a levegőben. A Hold árnyai játszottak a tópart fövényén, míg a közeli fák lombjait lágy szellő cirógatta.

A tó mögött egy apró mellékutacska fordult be egy facsoport felé, s futott tova a holdfénytől érintetlenül, a vastag aljnövényzet között. Verna hirtelen úgy érezte, mindig ezt a helyet kereste. Közben tovább haladt a főúton, a várakozó árnyak felé. A földet láthatóan a természet vadsága uralta, ellentétben a kert nagy részével, ahol nagyon is meglátszott az ember keze nyoma.

A csipkebokron átvezető keskeny ajtón túl Verna egy apró, szobrocskák díszítette, négy oromfalas kunyhót talált. A cseréptető mindegyik oldalon lágy kanyargással nyúlt le az eresze, mely alig volt magasabb, mint Verna. A magasra nőtt vénuszhaj felért egészen az oromfalakra, ágaik lágyan összehajoltak. Illatos csipkerózsa borította a falak melletti földdarabot, édes illatfelhőbe takarva a kényelmes lakot. Mindegyik oromfalban egy-egy apró, kerek ablak volt, túl magasán ahhoz, hogy beláthasson.

Verna az egyik oromfalnál, az út végén, talált egy durva, íves tetejű ajtót, közepén napsugárfaragással. Kilincse volt, de zárja nem. Nyomásra nem mozdult, még a rázásra sem. Az ajtót pajzs védte.

Verna ujjai végigfutottak a szélén, keresték a pajzs természetét, vagy a kulcsát. Csak egy jeges borzongást érzett, amitől riadtan hőkölt vissza.

Megnyitotta magát Hanjának, hogy édes fénye eltölthesse őt melegével, ismerős vigaszával. Majdnem zihált a boldogságtól, hogy ilyen közel lehet a Teremtőhöz. A levegő hirtelen megtelt ezernyi illattal: nedvesség, por, virágpor és a tenger sós illata keveredett össze. Fülét előntötte a rágcsálók, apróbb állatok világának motozása, és mérföldnyi messzeségből érkező szavak, melyeket a szél hozott légies, illékony szárnyain. Figyelmesen hallgatott, hátha némelyik hang valakinek a közelségét árulja el, reménykedett benne, hogy olyasvalakiét, aki csak az Alkotó Mágiával él. De szerencsére senkit sem hallott.

Verna az előtte álló ajtóra irányította Hanját. Vizsgálódása azt mutatta, hogy az egész kunyhót átfedi a háló, de olyan, amilyennel még sosem találkozott: elemei szellemmel átszőtt jégből születtek. Még azt sem tudta, hogy lehet őket vegyíteni. A kettő úgy harcolt egymással, mint két macska egy zsákban, most mégis, mindkettő elégedetten dorombolt, mintha csak összetartoznának. Vernának fogalma sem volt, hogyan lehet egy ilyen pajzsot felállítani, még kevésbé megtörni.

Még mindig Hanjával a lelkében, hirtelen furcsa érzés tört rá. A kezével kinyúlt, és gyűrűje napsugaras díszét az ajtó faragásához illesztette. Az ajtó hangtalanul kinyílt.

Verna belépett, és gyűrűjét az ajtó belső felének napfénydíszéhez érintette. Az engedelmesen becsukódott. Hanjával érezte maga körül a pajzs pecsétjét. Verna még sosem érezte magát ilyen elszigeteltnek, ilyen magányosnak, de ennyire biztonságban sem.

A gyertyák lángra lobbantak. Verna gyanította, hogy valahogyan a pajzshoz vannak kötve. A tíz gyertya fénye, öt kétkarú gyertyatartóban, épphogy elég volt az aprócska szentély megvilágításához. A gyertyatartók az aranyselejtű, fehér terítővel letakart, apró oltár oldalain álltak. A fehér terítő tetején egy lyukacsos kehely állt, talán illatos gyanta égetésére használhatták. Az oltár előtt vörös bársonnyal borított aranybojtos imazsámoly állt. Az oromzat négy egyforma fülkét alkotott, melyek egyike egy kényelmesnek tűnő széket rejtett.

Egy másikban oltár volt, a harmadik egy háromlábú asztalkának, és az utolsó, az ajtó melletti, egy varrott-párnázott fedelű ládának adott helyet. Ez utóbbi valószínűleg ülőalkalmatossággként szolgált, mivel lefekvésről álmodni sem lehetett; a középén maradó terület alig volt nagyobb, mint az alkóvok.

Verna körülnézett, nem értette, mi lenne itt a teendője. Annalina Prelátus azt az üzenetet azért hagyta, hogy biztos legyen benne, hogy idejön, de miért? Mit kellene itt tennie?

Lehuppant a székre, tekintete a szemben lévő falakat kutatta, amelyek az oromzatvégek girbegurba vonalát követték. Talán pihennie kellene itt. Annalina tudta, milyen munka Prelátusnak lenni; talán egyszerűen azt akarta, hogy utódja ismerjen egy helyet, ahol egyedül lehet, ahol nincsenek olyanok, akik jelentéseket hoznak neki. Verna a szék karfáján dobolt az ujjával. Nem valószínű.

Nem érezte szükségét, hogy üljön. Sokkal fontosabb teendői is voltak. Volt egy sor jelentés, amit el kellett olvasnia, s maguktól bizonyosan nem oldódnak meg. Verna hátra tett kézzel, nagy léptekkel körbesétált a szobában. Időpocsékolás az egész. Verna végül elkeseredett sóhajjal az ajtó felé emelte öklét, de még mielőtt gyűrűje a napsugárdíszhez ért volna, megállt.

Visszafordult, egy pillanatig bámult, majd felemelte szoknyáját és a zsámolyra térdelt. Talán Annalina azt akarta, hogy itt imádkozzon. A Prelátustól elvárható, hogy hitbuzgó legyen, ugyanakkor abszurd gondolat lenne feltételezni, hogy egy különleges helyre van szükség az imádsághoz. A Teremtő alkotott mindent, és minden hely az Ő különleges helye. Egy hely sem közelíti meg az ember saját szívének jelentőségét, vagy pótolhatja Hanjának jelenlétét.

Ingerült sóhajjal kulcsolta össze kezeit. Várt, de nem volt olyan hangulatban, hogy olyan helyen imádkozzék a Teremtőhöz, ahová kényszerűségből jött. Úgy tűnt, hogy Annalina még halálában is hatással van rá. Verna szemei a csupasz falakon barangoltak, ahogy ujjai a padlóhoz tapadtak. Az az asszony visszanyúl az Alvilágból is, hogy hatalmának utolsó rezgéseit is kiélvezze. Nem volt elég a Prelátusként töltött ideje? Az ember azt gondolná, igen, de nem, mindezt ki kellett eszelnie, hogy még halála után is ...

Verna tekintete megtorpant a kelyhen. Volt valami az alján, de nem hamu.

Belenyúlt, és egy apró csomagot emelt ki, melyet zsinaggal bekötött papír védett. Ujjai között forgatta, vizsgálta. Ez lehetett az, amiért oda küldték. De miért hagyta itt? A pajzs, ahová csak a Prelátus léphetett be, senki más. Ez volt az egyetlen hely, ahová elrejthetett egy tárgyat, melyet, csakis a Prelátus szerezhetett meg, más nem.

Verna kibontotta a csomagot, és a kehelybe ejtette a zsinórt. A tenyerén tartva visszahajtotta a papírt, és a tartalmára bámult.

Egy Útikönyv volt benne.

Végre újra megmozdultak ujjai, és kivette a könyvet a csomagból, hogy átfussa oldalait. Üres volt.

Az Útikönyvek mágikus tárgyak voltak, éppúgy, mint a dacra, melyet ugyanazok a varázslók alkottak, akik a Alkotó és Pusztító Mágia segítségével emelték a Próféták Palotáját. Azóta, háromezer éve Richardon kívül senki sem született a Pusztító Mágia erejével. Volt olyan, aki megidézte és megtanulta, de Richardon kívül senki sem született vele.

Az Útikönyvek képesek voltak üzeneteket továbbítani; amit leírtak az egyikbe a gerincébe rejtett pennával, a mágia segítségével megjelent az ikerkönyvében. Amennyire meg lehet ítélni, az egyikbe írt szöveg egyidejűleg jelent meg a másikban. Mivel a penna ki tudta törölni a régebbi üzeneteket, a könyvek sosem teltek be, és újra meg újra használni lehetett őket.

Olyan Nővérek vitték őket magukkal, akik hosszú útra mentek, hogy felfedezzék a Tehetséggel született fiúkat. A Nővéreknek gyakran még a Határt is át kellett lépniük, az Elveszettek Völgyén keresztül, s át kellett kelniük az Újvilágba, hogy megtalálják a keresett fiút, és Rada'Hant tegyenek a nyakába, hogy a mágia ne tegyen benne kárt, amíg megtanulja használni erejét. Ha egyszer átlépte a Határt, nem volt visszaút tanácsért, vagy segítségért; az oda- és visszautat csak egyetlen egyszer tehette meg minden Nővér. Eddig - de miután Richard lerombolta a Tornyokat és varázsviharaikat, minden megváltozott.

A mágiában járatlan fiúk nem tudták irányítani erejüket. A bennük lakozó Tehetség árulkodó jeleket küldött, melyet a palotabeli Nővérek megéreztek, mivel néhányan érzékenyek voltak az ilyen erősugár-kitörésekre. Nem volt elég ilyen Nővér, akit útnak indítottak volna, így másokat küldtek helyettük. Ők Útikönyvet vittek magukkal, hogy kapcsolatban maradjanak a Palotával. Ha a Nővérek úton voltak egy fiúért, és valami történt - például elköltözött a gyermek -, szükségük volt vezetésre, hogy megtalálhassák a fiú új lakhelyét.

Természetesen egy varázsló is meg tudta tanítani a fiút Tehetsége féken tartására, hogy annak veszélyeit elkerülhesse, s valójában ez volt az ajánlott módszer, de a varázslók nem voltak mindig elérhetőek, vagy hajlandóak. A Nővérek már régen megegyezést kötöttek az Újvilág varázslóival. Varázsló hiányában a Fény Nővéreinek joguk volt megvédeni a fiú életét, azzal, hogy a Próféták Palotájába vitték a gyermeket és megtanították Tehetsége használatára. A Fény Nővérei saját részükről megesküdtek, hogy egy fiút sem hoznak el, akit egy varázsló tanítványának fogad.

Ez a fegyverszünet halálbüntetést rótt minden Nővérré, aki az egyezséget megszegi, s újra átlépi az Újvilág

küszöbét. Annalina Prelátus megszegte ezt az egyezményt, s a Palotába hozatta Richardot. Verna akaratlanul bár, mégis eszköze volt ennek az esküszegésnek.

Mindig akadt néhány úton lévő Nővér, aki éppen egy fiút keresett. Verna egy egész doboz Útikönyvet talált az irodájában, páronként összekötve. Az Útikönyvek párosak voltak, és mindegyik csak a párjával volt használható. Mielőtt valakit útnak indítottak a Palotából, a könyveket elővigyázatosságból mindig kipróbálták. Ez úgy történt, hogy a két könyvet különböző helyre vitték, és az egyikbe beleírtak, hogy megbizonyosodjanak róla, a Nővért nem a rossz könyvvvel bocsátották-e útra. Az utazások veszélyesek is lehettek, és a Nővérek ezért egy dacrát is magukkal vittek a ruhájuk ujjában.

Egy utazás általában néhány hónapig tartott, ritka esetben egy évig. Verna utazása majdnem húsz évig tartott. Ilyesmi még sosem fordult elő, de akkor háromezer éve először született olyasvalaki, mint Richard. Verna elvesztett húsz évet az életéből, amit sosem hozhat már vissza. A kinti világban megöregedett. Testének húszegynéhány éves öregedése legfeljebb háromszáz év alatt következhetett volna be a Próféták Palotájában. Nemcsak húsz évet veszített, mialatt Annalina Prelátus küldetését teljesítette, valójában közel háromszáz évet adott oda életéből.

A legrosszabb az volt az egészben, hogy Annalina mindvégig tudta, hol van Richard. Még ha azért tette is, hogy a megfelelő jóslatok bekövetkeztével megállítsák a Őrzőt, akkor is fájt, hogy nem mondta meg Vernának: azért küldi el őt, hogy dobjon el csalétekül húsz évet az életéből.

Verna megfeddte magát. Nem dobott el semmit. A Teremtő munkáját végezte. Azért, mert nem ismerte meg a tényeket idejében, azok még nem voltak kevésbé fontosak. Sok ember egész életében értelmetlen dolgokért fáradozik. Verna olyan valamiért küzdött, ami megmentette az élők világát.

Emellett az a húsz év volt élete legszebb időszaka. Magában volt kint a világban, két másik Fény Nővérral, furcsa helyeket és embereket ismertek meg. A csillagok alatt aludtak, láttak messzi hegyeket, földeket, folyókat, hegyvonulatokat, olyan falvakat, városokat és nagyvárosokat, melyeket kevesen láthatnak. Saját maga döntött, és tapasztalta meg döntése következményeit. Sosem kellett jelentéseket olvasnia; ő megélte a jelentésekben írottakat. Nem, nem veszített semmit. Többet nyert, mint bármely Nővér, aki a Palotában ücsörgött háromszáz évig.

Verna érezte, hogy egy könnycsepp hullik a kezére. Odanyúlt és megtörölte arcát. Hiányzott neki az utazás. Egész idő alatt azt hitte, utálja ezt a vándorlást, és csak most jött rá, hogy mit is jelentett neki. Megfordította az útikönyvet remegő ujjai között, érezte ismerős méretét és súlyát - a bőr ismerős érzetét, a fedél három ismerős bütykét.

Maga elé emelte a könyvet, és belenézett a gyertyafényben. A három bütyök, a gerinc hátán a mély karcolás - ugyanaz a könyv volt. Nem téveszthette össze a saját útikönyvét, miután húsz évig hordta magával. Ugyanaz a könyv volt. Megnézte mindegyik könyvet az irodában, valószínűleg ezt kereste, és nem találta meg. Azért, mert itt volt.

De miért? Felemelte a papírt, amibe bele volt csomagolva, és írást talált rajta. Közel tartotta a gyertyát, hogy elolvashassa.

Vigyázz e könyvre az életed árán is!

Megfordította a papírt, de ennyi volt az üzenet.

Vigyázz e könyvre az életed árán is!

Verna ismerte a Prelátus keze írását. Mikor Richard keresésére indult és végül rá is bukkant a nyomára, egy felnőtt férfit talált a várt kisfiú helyett. Tilos volt őt befolyásolnia, vagy a mágikus gallér segítségével engedelmességre kényszerítenie, ugyanakkor mégis azt várták tőle, vigye a férfit a Palotába. Ekkor írt egy dühös üzenetet a könyvbe:

Én vagyok a Nővér, aki felelős ezért a fiúért. Ezek az utasítások értelmetlenek, ha nem lehetetlenek. Tudni akarom, mit jelentenek! Tudni akarom, kinek a meghatalmazására adták ki őket!

A következő üzenetet kapta válaszul:

Úgy cselekszel, ahogy parancsoltuk, vagy te szenveded el a következményeit. Ne merészd újra megkérdőjelezni a Palota parancsát.

- A Prelátus, saját kezűleg

A dorgáló üzenet, amit a Prelátus küldött neki, az emlékezetébe vésődött, épp úgy, mint ahogy a kézírás is. A papírdarabon olvasható üzenetet ugyanaz a kéz írta.

Az üzenet tövisként fűródott a lelkébe, mert megtiltotta mindazt, amire megtanították. Csak a Palotában fedezte fel, hogy Richard a Pusztító Mágijával is rendelkezett, és ha használta volna a gallért, akkor valószínűleg megölte volna őt a fiú. A Prelátus megvédte az életét, de Verna nagyon a lelkére vette, hogy minderről semmit sem tudott. Verna arra gondolt, hogy ez zavarta őt a legjobban: a Prelátus nem mondta el a dolgok mélyén rejtőző okokat, csak eszközként használta.

Utólag természetesen megértette. Voltak Sötétség Nővérei is a Palotában, és a Prelátus nem akarta megkockáztatni, hogy az egész világot elpusztítsák. Ennek ellenére Vernát a lelke mélyén még mindig bosszantotta

a múlt. Az ész és a szív nem mindig élnek egyetértésben. Prelátusként megértette már, az ember néha nem tudja meggyőzni a többiekkel valaminek a szükségességéről, és az egyetlen lehetőség ilyenkor az, hogy megparancsolja nekik, hogy mit tegyenek. Néha az ember a többiekkel használja arra, hogy megtegyék azt, amit meg kell tenni.

Verna a helyre dobta a papírt, és elégette Hanja lángjával. Nézte, ahogy elég, hogy megbizonyosodjék, valóban hamuvá nem válik. Kezébe szorította az útikönyvet, az ő útikönyvét. Jó érzés volt, hogy visszakapta. Természetesen nem volt igazán az övé, a Palotához tartozott, de annyi évig hordta magával, hogy magának érezte, mint egy régi, ismerős barátot.

Hitelen eszébe jutott: hol van a másik? Ennek a könyvek volt egy párja. Hol van? Ki vitte el?

Hirtelen felindulással nézett a könyvre. Igazán veszélyes dolgot tartott a kezében, és Annalina újra nem magyarázott meg semmit. Nagyon is lehetséges, hogy a könyv párja valamelyik Sötétség Nővérénél van. Lehet, hogy Annalina így akarja a tudásra adni, keresse meg a párját, és találjon meg egy Sötétség Nővért. De hogyan? Nem írhatta le egyszerűen, hogy: Ki vagy te, és hol vagy?

Verna megcsókolta a gyűrűsujját, a gyűrűt és felállt.

„Vigyázz e könyvre az életed árán is!”

Az utazások veszélyesek. A Nővéreket néha elfogták, és megölték olyan emberek, akiket saját mágiájuk védett. Ilyen esetekben csak a dacrája - egy késhez hasonló fegyver, amely alkalmas volt arra, hogy azonnal kioltsa valakinek az életét -, tudta megvédeni, és persze csak akkor, ha elég gyors volt. Verna még mindig a ruhaujjában hordta a saját fegyverét. Övének hátuljába egykoron kis zacskót varrt, abba rejtette az Útikönyvet, hogy biztonságban legyen.

A könyvecskét a kesztyűhöz hasonlatos zacskóba csúsztatta. Bekapcsolta az övét. Jó volt újra érezni, hogy az útikönyv a helyén van.

Vigyázz e könyvre az életed árán is! Drága Teremtőm, kinél lehet a másik?

Amikor Verna beviharzott a külső iroda ajtaján, Phoebe Nővér úgy ugrott fel, mintha valaki megszúrta volna az ülepét egy hegyes bottal.

Kerek arca elpirult. - Prelátus... megijesztettél. Nem voltál az irodában... azt hittem, már ágyban vagy.

Verna tekintete végigfutott a jelentésekkel elborított asztalon.

- Úgy emlékszem, azt mondtam neked, eleget dolgoztál mára, és menj pihenni.

Phoebe összerezzent, és az ujjait kezdte tördelni.

- Igen, de eszembe jutott néhány beszámoló, amin elfelejtettem a végösszeget ellenőrizni. Féltem, hogy megnézed, és felelősségre vonsz, így hát visszarohantam, hogy újra átszámoljam.

Verna el akart jutni egy helyre, de még egyszer újra átgondolta a tervét. Két karját összefűzte maga előtt. - Phoebe, mit szólnál, ha megkérnélek, intézz el nekem valamit, amit Annalina Prelátus mindig a segédeire bízott?

Phoebe ujjai megnyugodtak.

- Nahát! Miről van szó?

Verna az irodája felé intett.

- Kimentem a kertembe, hogy vezetésért imádkozzam a Teremtőhöz, és eszembe jutott, hogy ezekben az embert próbáló időkben a jóslatokhoz forduljak útmutatásért. Amikor Annalina ugyanígy tett, mindig a segéde volt, aki kiürítette a pincét, hogy távol tartsák a leselkedő szemeket az olvasnivalójától. Mit szólnál, ha arra kérnélek, hogy ürítsd ki a pincét, ahogy az ő segítői is megtették?

A fiatal lány talpra ugrott.

- Igazán, Verna? Az csodás volna!

Igazi csitri, gondolta Verna bosszúsan, bár azonos korúak voltak, még ha nem is úgy látszott. - Akkor menjünk! Palotányi dolgom van.

Phoebe Nővér felkapta fehér sálját, a vállára dobta, majd kiszaladt az ajtón.

- Phoebe! - A kerek arcocska megjelent az ajtókeretben. - Ha Warren a pincében van, hagyd, hogy ottmaradjon. Van néhány kérdésem, és a legjobb lenne, ha ő válogatná ki a megfelelő köteteket. Időt takarítana meg nekem.

- Rendben, Verna - lihegte Phoebe izgatottan. Imádta a papírmunkát, talán mert így bizonyos szempontból hasznosnak érezte magát. Bár még legalább százévnnyi gyakorlat hiányzott hozzá, hogy ezt a munkát megkapja, de Verna lerövidítette ezt az időt azzal, hogy kinevezte prelátusi segítőnek. A parancsteljesítés kilátásai még a papírmunkánál is érdekesebbnek tűntek.

- Kiszaladok, és mire odaérsz, már nem lesz ott senki - vigyorgott a lány. - Örülök, hogy én vagyok itt és nem Dulcinia.

Verna emlékezett, mennyire hasonlítottak ők egymáshoz valamikor. Nem tudta, hogy neki is ilyen éretlen természete volt-e, amikor Annalina útjára küldte. Úgy tűnt, távolléte éve alatt nemcsak külsőben lett idősebb Phoebénél. Talán kint a világban többet tanult, mint a kolostori élete során, a Próféták Palotájában.

Verna elmosolyodott.

- Majdnem olyan, mint a régi szép csínytevések, nem?

Phoebe felvihogott. - Hát persze, Verna. Csak nem az lesz a vége, hogy ezer imagyöngyöt kell lerónunk. - Lesietett az előterembe, közben a szoknyája és sálja libegett utána.

Mire Verna lejutott a Palota szívébe, a hatalmas, kerek, hat láb vastag, pincébe vezető kőajtón, amelyet abból a sziklából faragtak, amelyen a Palota állt, Phoebe hat Nővért, két novíciát és három fiatalembert vezetett ki. A novíciák és a fiatalemberek a nap minden órájában kaptak itt leckéket. Néha az éjszaka kellős közepén felébresztették őket, hogy leckét kapjanak, akár a picében is. A Teremtő nem tartotta be az órákat; és tőlük is elvárták ugyanezt. Egyszerre hajlottak meg.

- A Teremtő áldása legyen rajtatok - szólt hozzájuk Verna. Éppen mentegetőzni akart, amiért kicibálja őket a pincéből, amikor éppen elfoglaltak, de aztán meggondolta magát, mert eszébe jutott, hogy ő most már a Prelátus, és senkinek sem tartozik bocsánatkéréssel. A Prelátus szava törvény volt, melyet mindenfajta kérdezősködés nélkül kellett követni. Még így is nehéz volt nem megmagyarázni.

- Minden tiszta, Prelátus - mondta Phoebe Nővér meleg hangon. Phoebe a hátsó szoba felé intett a fejével. - Azon az egy személyen kívül, akit látni akartál. A kis szobában van.

Verna bólintott segítőjének, majd figyelmét a novíciák felé fordította, akik tágra nyílt szemekkel álltak.

- És hogy haladnak a tanulmányaitok?

Mindkét lány remegett, mint a nyárfalevél, és meghajoltak. Egyikük nyelt egyet.

- Nagyon jól, Prelátus - felelte megilletődötten, majd elpirult.

Vernának eszébe jutott, milyen volt, amikor a Prelátus először megszólította. Mintha a Teremtő maga szólt volna hozzá. Emlékezett, hogy a Prelátus mosolya mennyit jelentett neki. Mennyire megmaradt benne, és inspirálta őt.

Verna leguggolt, és mindkét karjával átölelt egy-egy lányt. Megpusztilta a homlokukat. - Ha bármikor szükségetek van rám, ne féljete odajönni hozzám, ezért vagyok, és szeretlek titeket, mint a Teremtő minden gyermekét.

Mindkét lány felragyogott, és másodszorra már lelkesebben bókoltak. Elkerekedett szemük a újján lévő aranygyűrűt figyelte. Mintha csak emlékeztette volna őket, mindketten megcsókolták saját gyűrűsujjukat, és imát suttoztak a Teremtőhöz. Verna is így tett. Ezen a lányok még inkább meglepődtek.

Kinyújtotta a kezét.

- Szeretnétek megcsókolni a gyűrűt, mely az általunk követett Fényt jelképezi? - Lelkesen bólogattak, és letérdeltek, hogy megcsókolják a napsugárdíszes gyűrűt.

Verna mindkettejük vállát megszorította.

- Mi a nevetek?

- Helen, Prelátus - mondta az egyik.

- Valéria, Prelátus - felelte a másik.

- Helen és Valéria - Verna nem felejtett el rájuk mosolyogni. - Ne felejtsetek el, hogy bár vannak, akik többet tudnak nálatok, és sok mindenre meg tudnak tanítani - mint például a Fény Nővérei -, senki sincs közelebb a Teremtőhöz, mint ti, még én sem. Mindannyian az Ő gyermekei vagyunk.

Vernát többé-kevésbé kényelmetlenül érintette ez a tisztelet, de mosolygott és intett a csoportnak, ahogy azok elindultak a kikövezett előterem felé.

Miután befordultak a sarkon, Verna a falon lógó, hideg fémlemezhez nyomta kezeit, ez a lemez volt a kulcs a pincét védő pajzshoz. A föld megremegett lábai alatt, ahogy a hatalmas, kerek ajtó megmozdult. Ritka volt, hogy a fő pinceajtót becsukják; a különleges eseteket kivéve, csak a Prelátus pecsételhette le a bejáratot. Belépett a pincébe, az ajtó pedig becsukódott mögötte, temetői csöndet borítva a teremre.

Verna átvágott a régi, kopott, papírokkal teli asztalok között, elhaladt az egyszerűbb jóslatok könyveivel teli polcok mellett. A Nővérek éppen órát adtak. A faragott kőfalakon lógó lámpák nem csökkentették a teljes sötétség érzetét. Könyvespolcok hosszú sora húzódott a pincemennyezetet tartó, vastag oszlopok mindkét oldalán.

Warren az egyik hátsó szobában ült. Az apró, üreges alkóv le volt választva, saját ajtaja és pajzsa volt. A szoba, ahol a fiú ült, a legrégebb jóslatok szobája volt, melyeket ó-d'harai nyelven írtak. Kevesen tudtak ó-d'harai nyelven, közöttük Warren és Verna elődje.

Mikor Verna belépett a lámpafénybe, Warren, az asztalra hajolva, karjait a tetején nyugtatva, és épp csak felpillantott. - Phoebe mondta, igénybe akarod venni az irattárat - mondta oda sem figyelve.

- Warren, beszélnem kell veled! Történt valami.

Warren meglebbentett egy lapot az előtte fekvő könyvben. Nem nézett fel.

- Igen, rendben.

Verna szemöldökráncolva odahúzta székét Warren mellé, de nem ült le. Csuklójának mozdulatával kezébe kapta dacráját. A dacra, ez az ezüstnyelű penge, a késhez hasonlóan volt használatos, de nem az általa ejtett seb ölt, hanem a dacra ősi mágiával áthatott ereje volt a valódi fegyver. A támadó Hanjával együtt használva kiszívta az áldozat életerejét, a seb természetére való tekintet nélkül. Varázsereje ellen nem volt orvosság.

Warren fáradt, vörös szemekkel nézett fel rá, amikor közelebb hajolt.

- Warren, ezt oda akarom adni neked.
- Ez a Nővérek fegyvere.
- Neked van Tehetséged, neked éppen úgy működik majd, mint nekem.
- Mit akarsz, mit csináljak vele?
- Véd meg magad.

Warren megmerevedett.

- Hogy érted ezt?

- A Nővérek... - Hátrapillantott az első szobába. Még ha üres volt is, nem lehetett megmondani, hogy a Pusztító Mágia milyen messziről érzékelte a hangokat. Azt is meghallották, amikor Annalina megnevezte őket. - Tudod. - Lehalkította a hangját. - Warren, lehet, hogy van Tehetséged, de az sem véd meg tőlük. Ez viszont igen. Nincs ellene védelem. Semmiféle. - Gyakorlott kecsességgel megpörgette a pengét kezében és végigjártatta ujjai között. A sápadt ezüstsín elmosódott a lámpafényben. Megfogta a rúdszerű pengét, és a markolatát nyújtotta a fiúnak. - Találtam másikat az irodámban. Azt akarom, hogy neked is legyen.

A fiú elutasítóan legyintett. - Nem tudom, hogy kell használni. Csak a régi könyvek olvasásához értek.

Verna megragadta a fiú violaszín ruhájának nyakát és közelebb húzta az arcát. - Csak szúrd beléjük. Gyomorba, mellbe, nyakba, karba, kézbe, lábba - nem számít. Szúrd le, miközben beborít a Hanod, és egy szempillantás alatt meghalnak.

- Az én ruhámnak nem olyan szűk az ujjá, mint a tied. Kiesik belőle.

- Warren, a dacia nem tudja, hol tartod, és nem is érdekli. A Nővérek órákig gyakorolnak vele, és a ruhájukban hordják, hogy azonnal kéznél legyen. Azért tesszük, hogy megvédjük magunkat, ha utazásra indulunk. Nem lényeges, hol tartod, csak az a fontos, hogy nálad legyen. Tartsd a zsebedben, ha akarod. Csak ne ülj rá.

A fiú sóhajtva vette át a dacrát. - Ha ez boldoggá tesz. De nem hiszem, hogy le tudnék szűrni bárkit is.

Verna elengedte a fiút, és másfelé nézett.

- Meg fogsz még lepődni, hogy mikre vagy képes, ha muszáj.

- Ezért jöttél? Mert találtál még egy dacrát?

- Nem. - Kis könyvet húzott ki tokjából az öve mögül, és az asztalra dobta Warren elé. - Ezért jöttem.

A fiú a Nővére pillantott szeme sarkából.

- Elmész valahová, Verna?

A Nővér szemöldök ráncolva rázta meg a fiú vállát.

- Mi bajod van?

Warren odébblokte a könyvet.

- Csak fáradt vagyok. Mi olyan fontos egy Útikönyvben?

Verna lehalkította hangját.

- Annalina Prelátus egy üzenetet hagyott, hogy menjek a szentélyébe, a kertjében. Jégből és szellemből kevert pajzs fedte. - Warren felvonta szemöldökét. Verna a gyűrűjét mutatta. - Ez nyitja. Odabenn találtam ezt az útikönyvet. Egy darab papírba volt csomagolva, amin csak ennyi állt:

Vigyázz e könyvre az életed árán is!

Warren felkapta az Útikönyvet, és végigforgatta az üres lapokat. - Nyilvánvalóan utasításokat akar adni neked.

- Meghalt!

Warren felvonta szemöldökét.

- Gondolod, hogy ez megakadályozza őt bármiben is?

Verna akarata ellenére elmosolyodott.

- Lehet, hogy igazad van. Lehet, hogy a könyv párját elégettük vele, és a holtak országából akarja irányítani az életem.

Warren arckifejezése újra elkomorodott.

- Hát kinél van a másik?

Verna lesimította ruháját a térdeinél, majd leült, s közelebb húzta székét.

- Nem tudom! Attól félek, hogy az árulók közül valaki. Talán úgy értette, hogyha megtalálom a párját, ezzel felfedem az ellenségünket.

Warren sima szemöldöke újra ráncokba futott.

- Ennek semmi értelme. Miből gondolod?

- Nem tudom, Warren. - Megsimította az arcát. - Csak erre gondolhattam. Tudsz valami mást, aminek több értelme van? Miért ne mondaná meg nekem, kinél van a másik? Ha olyasvalaki, aki segít nekünk, a mi oldalunkon áll, akkor a logika azt diktálja, hogy elárulja a nevét, vagy legalább utalnia kellene rá, hogy egy barátról van szó.

Warren pillantása visszatért az asztalra.

- Értem.

Verna lehalkította hangját, mielőtt beszélni kezdett.

- Warren, mi a baj? Sosem láttalak még ilyennek.
- Hosszú pillantást váltott a fiú zavaros szempárjával.
- Olyasmit olvastam a jóslatokban, ami nem tetszett.
- Verna a fiú arcát kutatta.
- Mit?

Hosszú szünet után kinyújtotta kezét, és két ujjával megforgatott egy papírdarabot, majd Verna elé lökte. Verna végül felkapta és hangosan felolvasta.

„- *Ha a Prelátus és a Próféta szent rítus során a Fénynek adatik, a lángok felforralják a csalárdság üstjét, és egy ál Prelátust emelnek fel, aki a Próféta Palotája pusztulása felett uralkodik majd. Északon a pengéhez kötött feladja azt az ezüst sliphért cserében, hogy felélessze asszonyát a lehelletével, aki a bűnösök karjaiba vezeti.*”

Verna nyelt egyet, s nem mert Warren szemébe nézni. Az asztalra dobta a papírt, és összefonta karjait, hogy ne remegjenek tovább. Csendben ült ott, lesütött szemmel, és nem tudta, mit mondjon.

- E jóslat egy igaz ágból származik - bökte ki végül Warren.
- Vakmerő kijelentés, Warren, még ha egy olyan jóstehetség szájából hangzik is el, mint te. Mikor íródott ez a prófécia?
- Alig egy napja.

Verna szemei elkerekedtek. - Micsoda? - suttogta. - Warren, csak nem azt akarod mondani, hogy... hogy sugallták neked? Hogy végre jóslatot kaptál?

Warren vörös szemekkel nézett vissza rá.

- De igen. Valamiféle transzba estem, és ebben a megszállott állapotban látomásom támadt a jóslatról. Úgy hiszem, Nathannel is így történt. Emlékezz rá, megmondtam neked, hogy valahogy úgy kezdem megérteni a próféciákat újabban, ahogy soha azelőtt? A jóslatok víziókon keresztül mutatkoznak meg.

Verna legyintett.

- De a könyvekben jóslatok vannak, nem víziók. A szavak a jóslatok.

- A szavak csak arra jók, hogy leírjuk a jóslatokat. Csak arra jók, hogy kiváltsák a víziót azokban, akiknek Tehetségük van a jóslatokhoz. Minden tanulmány, amit csak készítettek a Nővérek az utóbbi háromezer évben, csak részben fejthette meg a jóslatok értelmét. Az írott szavak arra jók, hogy víziókon keresztül közvetítsék a varázslóknak a tudást. Mindezt most tudtam meg, amikor a látomás megjelent. Olyan volt, mintha ajtó nyílt volna a tudatomban. A kulcs egész idő alatt a fejemben volt.

- Úgy érted, bármelyiket elolvashatod, és látomásod lehet, ami felfedi igazi jelentését?

Warren a fejét rázta.

- Gyermekek vagyok, aki most tette meg első lépését. Hosszú utat kell megtennem még, amíg képes leszek átugrani a kerítést...

A Nővér az asztalon fekvő papírra nézett, és gyűrűjét ujján forgatva félrenézett.

- És ez, amelyik jött neked, azt jelenti, amit leír?

Warren megnyalta száját.

- Mint a gyermek első lépése, mely nem biztos még, ez sem a legbizonyosabb jóslat. Úgy is mondhatnám, hogy jóslat gyakorlat. Találtam már másokat is, amelyek, ehhez hasonlóan ilyen tapogatózó jóslatok, mint ez...

- Warren, igaz, vagy nem?

A fiú lehúzogatta ruhája ujját.

- Mind igaz, de a szavak, mint minden jóslatban, amíg igazak, nem feltétlenül azok, aminek tűnnek.

Verna fogcsikorgatva hajolt közelebb.

- Válaszolj a kérdésre, Warren! Együtt másztunk ebbe bele, tudnom kell!

A fiú legyintett, ahogy mindig, amikor megpróbálta elfedni valaminek a fontosságát. Vernára e legyintés figyelmeztetésként hatott.

- Nézd, Verna, elmondom, mit tudok, mit láttam a látomásban, de ez még új nekem, és nem értem egészen, még ha az én jóslatom is.

Verna átható pillantást vetett rá. - Mondd el, Warren!

- A próféciában szereplő Prelátus nem te vagy. Nem tudom, ki, de nem te.

Verna sóhajtva csukta be szemét.

- Warren, nem is olyan borzasztó, mint hittem. Legalábbis az, hogy nem én vagyok, aki ezeket a borzalmakat elköveti. Megpróbálhatjuk hamis ágra futtatni a jóslatot.

Warren félrenézett. Jóslatával együtt egy nyitott könyvbe rakta papírjait, és összezsáptta.

- Verna, ahhoz, hogy más legyen a Prelátus, neked előbb meg kell halnod.

6. fejezet

Miközben teste hirtelen fellobbant a vágy édes agóniájában, csukott szemmel is tudta, hogy az asszony bejött a szobába. Orrlyukai megteltek az asszony összetéveszthetetlen illatával, és már égett a megadás vágyától. Ködben tett titkos mozdulathoz hasonlóan nem vette észre a fenyegetés lényegét, de tudata ködös maradványain át kétséget kizáróan megérezte a veszélyt. Az érzés viszont csak tovább szította benne a vágyat.

A legyőzhetetlen ellenségtől fenyegetett ember kétségbeesésével kapaszkodott kardja markolatába, közben remélte, hogy hű tud maradni elhatározásához. Nem a csupasz pengét kereste, hanem a harag vicsorító fogsorát, amely ha eltölti őt, megadja az erőt, hogy ellenálljon. Meg tudja tenni! Muszáj volt, minden ettől függött!

Keze kardja markolatát fogta, és érezte, ahogy tökéletes, vad harag Önti el testét-lelkét.

Amikor felpillantott, meglátta Ulic és Egan fejének közeledtét maga előtt, egy tömegnyi ember fölött. Még ha nem is látta őket, tudta, hogy ott az asszony. A katonák és nemesek elhagyták a termet, hogy helyet adjanak a két férfinak és kíséretének. A fejek hullámokban hajoltak meg, egy kissé egy tó rezzenő vízgyűrűire emlékeztették, ahogy egymás fülébe suttoztak. Richardnak eszébe jutott, hogy a jóslatok „a tóba hajított kavicsnak” is nevezték őt - ő kavarta fel ezt az állóvizet.

Megpillantotta az asszonyt.

Mellkasa megfeszült a vágytól. Ugyanaz a rózsaszínű selyemruha volt rajta, amit előző éjjel viselt, mivel nem volt váltóruhája. Richardnak élesen eszébe villant, hogyan mesélte, hogy meztelenül alszik. Hatalmas erőfeszítéssel próbált az előtte álló feladatra gondolni. Az asszony kitágult szemekkel nézett az ismerős katonákra, akik a keltoni palotaőrei voltak. Most d'harai egyenruhát viseltek.

Richard korán kelt fel aznap, hogy mindenre felkészüljön. Nem tudott túl sokat aludni, és az álom, mely meglepte, zsúfolva volt vágyteli képekkel.

Kahlan, szerelmem, meg tudsz bocsátani álmaimért?

Számos aydindrili csapatával tudatta, hogy sokféle népből jön majd erősítés, ezért megparancsolta, hogy a tartalék egyenruhákat is kiadják. A keltoniak, miután egytől egyig elvették tőlük a fegyvert, nem voltak abban a helyzetben, hogy vitatkozzanak, de miután megkapták a sötét bőrpáncélt és páncélinget, és megnézhatték, milyen marconán festenek új külsejükben, jóváhagyólag vigyorogni kezdtek. A hírrel együtt, hogy Kelton mostantól D'Hara része, visszakapták fegyvereiket és sorban álltak, most már büszkén és egyenesen, és szemmel tartották a többi állam képviselőit, akiknek még meg kellett adniuk magukat.

Mint kiderült, a vihar, mely Brogant szökni engedte, jóra fordította a balszerencsét. A nemesség várni akart az indulással, amíg jobbra nem fordul az idő, s így Richard élt a lehetőséggel, amit a sors kínált neki, és újra a palotába hozatta őket, még mielőtt elutaztak volna aznap reggel. Csak a legnagyobb, legfontosabb képviselők voltak jelen. Azt akarta, legyenek szemtanúi Kelton megadásának: ez volt Középföld legerősebb állama. Utoljára még meg akarta őket leckéztetni.

Richard felállt, amíg Cathryn elindult az emelvény lépcsőjén, tekintete az őt néző arcokat vizslatta. Berdine visszalépett, hogy helyet adjon neki. Richard az emelvény három legtávolabbi pontjára helyezte a Mord-Sitheet, ahol nem lesznek közel hozzá. Nem érdekelte a mondanivalójuk.

Amikor Cathryn barna szemének pillantása Richardra esett, a férfi érezte, hogy térdéi megroggyantak. Bal keze, melyben a kardot szorította, lüktetni kezdett. Emlékeztette magát: nem kell szorítania a kardot ahhoz, hogy parancsoljon varázserejének. Végül sikerült levennie a kezét a markolatról, hogy a vér meginduljon az ujaiban, és így az előtte álló feladatra tudjon összpontosítani.

Amikor a Fény Nővérei megtanították, hogyan érintse meg Hanját, rávették, hogy belső képben összpontosítsa belső akarát. Richard az Igazság Kardjának képét választotta. Most is ez a kép állt rezzentelenül lelki szemei előtt.

Az előtte összegyűltek ellen nem használhatta kardját. Ma ügyes mesterkedésre volt szükség, Reibisch tábornok, a tisztségviselői és a palota személyzetének segítségével, akik szintén segítettek az ügyek elintézését. Remélte, hogy minden terv szerint alakul.

- Richard, micsoda...

- Isten hozta, hercegnő! Minden elő van készítve.

Richard felemelte a hercegnő kezét, és olyan mozdulattal csókolta meg, amiről azt remélte, elég udvarias, hogy közönség előtt egy királynő kezét érje, de az asszony érintése csak még jobban lángra lobbantotta szívét.

- Tudtam, helyeselni fogja, ha e képviselők szemtanúi bátorságának, amikor elsőként csatlakozik hozzánk a Birodalmi Rend ellen, elsőként egyengeti Középföld útját.

- De én... nos, igen... természetesen.

Richard a figyelő arcok felé fordult. Láthatóan csendesebb és békésebb csoport voltak most, mint a legutóbbi alkalommal, és feszült várakozással figyeltek.

- Lumholtz hercegnő, akiről tudják, nemsokára Kelton királynője lesz... népét a szabadság ügyének kötelezte el, és azt óhajtotta, hogy legyenek szemtanúi, ahogy aláírja a megadási egyezményt.

- Richard! - suttozta az asszony, miközben közelebb hajolt egy kicsit. - Szeretném, ha először átnéznék az

üggyvédek, csak hogy megbizonyosodjam, minden rendben, nem lesznek félreértések.

Richard bátorítóan mosolygott.

- Bár bizonyos vagyok benne, hogy érthetőnek találja majd, megelőztem, és éltem a szabadsággal, hogy meghívjam őket is az aláírásra.

- Richard az emelvény másik vége felé nyújtotta karját. Raina megragadta egy férfi karját, és az emelvény felé ösztöklélte.

- Sifold Mester, elmondaná hivatalos véleményét jövőbeni királynője előtt?

A jogtanácsos meghajolt.

- Ahogy Rahl Nagyúr mondja, hercegnő, a papírok teljesen rendben vannak. Félreértelmezésnek helye nincs.

Richard az asztalra tette a gazdagon díszített okmányt.

- Szíves engedelmeivel, hercegnő, szeretném felolvasni ezen okmány szövegét az összegyűlt képviselők előtt, így láthatják, hogy Kelton egyértelműen csatlakozik erőinkhez. S így tanúi lehetnek bátorságának is!

A hercegnő büszkén emelte fel fejét a többi ország képviselői előtt.

- Igen. Kérem, tegye meg, Rahl Nagyúr!

Rahl Nagyúr a várakozó arcokra pillantott.

- Kérem, várjanak türelemmel; nem lesz hosszú. - Felemelte az okmányt, és hangosan felolvasta.

Tudatjuk mindenkivel, hogy Kelton ezennel feltétel nélkül megadja magát D'Hara előtt. Aláírva, sajátkezűleg, a keltoni nép hatályosan kinevezett vezetőjeként, Lumholtz hercegnője.

Richard az asztalra tette az okmányt, és tintába mártotta a tollat, mielőtt Cathrynnek nyújtotta volna. Az asszony mereven és mozdulatlanul állt. Arca hamuszürkére vált.

Félve, hogy a hercegnő megmakacsolja magát, Richard nem látott más lehetőséget, mint ezt. Összeszedte minden bátorságát, bár tudta, hogy most abból lop, amire később szüksége lesz, ajkát az asszony füléhez illesztette, csendben legyűrve az asszony húsának meleg illatától felcsapó, kínzó vágyat.

- Cathryn, miután itt végeztünk, eljössz velem sétálni, csak kettesben, egyedül? Csak terólad álmodom.

A hercegnő arcát sugárzó pír derítette fel. Richard azt hitte, átöleli majd nyakát, és köszönetet rebegett a szellemeknek, hogy mégsem tette.

- Természetesen, Richard - suttogott vissza az asszony. - Én is csak rólad álmodtam. Essünk túl a formaságokon.

- Büszke leszek a bátorságodra!

Richard azt hitte, hogy a hercegnő mosolya a teremben álló többieket is pirulásra készíti. Érezte, hogy a hercegnő kétértelmű mosolya miatt a füle égni kezd.

- Aláírom ezen okmányt, egy galamb tollával, hogy tudtul adjam, amit teszek, szabad akaratomból teszem, békében, és nem kényszerítve. A népem iránti szeretetből teszem, és a jövő béke reményében. A remény - ez a férfi itt, Rahl Nagyúr. Esküszöm, hogy népemet ki nem hunyó bosszúvágy fűti majd azok ellen, akik akár csak tervezni is merik, hogy ártsanak neki!

Lehajolt és gyors mozdulattal odakanyarította aláírását a megadási okmány aljára.

Mielőtt kiegyenesedhetett volna, Richard újabb papírokat tett elé.

- Micsoda?...

- A levelek, amikről beszélt, hercegnő. Nem akartam, hogy az ön vállára nehezedjen ez az unalmas munka, amikor jobban is kihasználhatnánk mindezt az időt. Segédei segítettek nekem a megírásukban. Kérem, ellenőrizze őket, csak hogy bizonyos legyen: minden úgy történt, ahogy tegnap este felajánlotta.

- Harrington főhadnagy, az ön palotaőre, nevezte meg Baldwin tábornokot, minden keltoni had vezérét, Cutter, Leiden, Nesbit, Bradford és Emerson szakaszparancsnokok és néhány őrparancsnok nevével. Mindegyikük részére itt egy levél, az ön aláírására, melyben utasítja őket hogy adják át a hatalmat d'harai parancsnokaimnak. Néhány palotaőr tisztje, az új hivatalnokokkal együtt csatlakozik embereim különítményéhez.

Segítő adjutánsa, Motleon Mester, értékes segítséget nyújtott Pelletier pénzügyminiszter előírásainak ismertetésével; Carlisle, a stratégiai tervezés helyettes ügyintézője, a kereskedelmi rendelkezések kormányzója: Cameron, Tuck, Spooner, Ashmore; ezek mellett Levardson, Doudiet, és Faulkingham, a kereskedelmi iroda vezetője. Schaeffer, társ adjutáns, természetesen összeállította a leendő polgármesterek névsorát. Persze nem akartunk senkit sem megsérteni azzal, hogy kihagyjuk, így tehát néhány segédje is volt a teljes névsor összeállításában. Mindegyiküknek levelet írtunk, ezek természetesen ugyanazokat az intézkedéseket tartalmazzák, mindegyikük megfelelő nevével, így csak egyet szükséges ellenőriznie, mielőtt aláírja őket - a neveket kivéve az iratok megegyeznek. Innentől mi vesszük kézbe az ügyeket. Embereim készen állnak, hogy az üzeneteket elvigyék. Mindjüket saját embereim kísérik majd, csak hogy bizonyosan ne történjék zavar az ügyekben. Minden egyes őr itt áll kastélyából, hogy tanúi legyenek az aláírásnak.

Richard mély lélegzetet vett, és kiegyenesedett, ahogy Cathryn még mindig a levegőben tartva a tollat, rápislogott a papírokra, amit Richard az orra elé tett. Segédei körégyültek, büszkén, hogy ilyen hamar ilyen fontos tettben segídezhetnek.

Richard újra közel hajolt hozzá.

- Remélem, mindent úgy készítettem elő, ahogy kívántad, Cathryn. Azt mondtam, ez a te dolgod, de nem akartam, hogy távol maradj, amíg te a munkáddal bajlódasz, tehát korán felkeltem, és intézkedtem róluk. Remélem, örülsz.

Az asszony rápillantott a levelekre, és féltetolta őket, hogy az alant lévőket is átnézhesse.

- Igen... természetesen.

Richard közelebb húzott egy széket.

- Miért nem ülsz le?

Miután leült, és elkezdte aláírni a leveleket, Richard megigazította a kardját, és melléült, az Inkvizítor Anya székebe. Szemét a figyelő jelenlévőkön nyugtatta, miközben a toll sercegését hallgatta. Haragját halk pezsgésben tartotta, hogy összpontosíthasson.

Richard visszafordult a hercegnő háta mögött és oldalán álló mosolygó keltoni hivatalnokokhoz.

- Önök mindannyian értékes segítséget nyújtottak a mai reggelen, és nagyra értékelném, ha továbbra sem hagynák el hivatalukat. Bizonyos vagyok, hogy használhatnám szakértelmüket a növekvő D'Hara igazgatásában.

Miután mindannyian meghajoltak és megköszönték nagylelkűségét, Richard újra a történeteket figyelő csendes csoport felé fordította figyelmét. A d'harai katonák, különösen a hivatalnokok, már hónapok óta állomásoztak Aydindrilben, és sokat megtudtak a középföldi kereskedelemről. A négy nap alatt, amit Brogan tábornok keresésével töltött mellettük, Richard mindent megtanult, amit csak lehetett, és ma reggel tovább gyarapította az ismereteket. Ha az ember tudta, mit kérdezzen, Sanderholt asszony jó néhány hasznos információval szolgált, melyet sok országban végzett konyhamunkája révén szerzett. Az étel, mint kiderült, sokat elárult az emberekről. És az ő kíváncsi füle mindig nyitva volt.

- A hercegnő néhány kereskedelmi rendelkezést is aláír! - mondta Richard a hivatalnokoknak, ahogy Cathryn az okmányok fölé hajolt. Szemei az asszony vállát simogatták. De elhessegette a gondolatot.

- Mivelhogy Kelton mostantól D'Hara része, meg kell érteniük, hogy Kelton és a hozzánk nem csatlakozott országok között semmiféle kereskedelem nem lehetséges.

Egy alacsony, fekete fürtű, szürke szakállú kerekded férfira emelte tekintetét. - Megértem, Gartham képviselő, hogy ez kényelmetlen helyzetbe hozza majd Lifániát. Mivel Galea és Kelton határai bezárulnak most minden D'Harával nem részes állam előtt, nehezen tudnak majd kereskedni.

Mivel Galea és Kelton északra esik önöktől, D'Hara keletre, és a Rang'Shada hegyektől nyugatra, nehezen találnak majd vaslelőhelyet. A legtöbb vasat Keltonból vették, ők pedig gabonát vásároltak önöktől, de Keltonnak mostantól a galeai kereskedőházaktól kell vásárolnia. Mivel mostantól mindkét ország D'Hara része, nincs okuk többé, hogy tovább táplálják a régi ellenségeskedést, és tiltsák a kereskedelmet, s mivel hadseregeik az én ellenőrzésem alatt állnak, nem kell többé félniük egymástól, ehelyett figyelmüket a határlezárássra összpontosíthatják.

D'Hara természetesen jó hasznát látja a keltoni vasnak és acélnek. Azt hiszem, más lelőhelyet kell találniuk, mégpedig gyorsan, mivel a Birodalmi Rend, gyanítom, valószínűleg délről támad. Mégpedig Lifánián keresztül. Mivel nincs emberem, aki vérét ontsa olyan földrét, ami nem csatlakozott hozzánk, nem fogok habozni a kereskedelmi előjogok terén se.

Richard egy magas, ösztövérfi férfi felé fordult, aki vékony fehér fürtöket viselt dudoros koponyája körül.

- Bezankort követ, sajnálattal közlöm, hogy e levél itt, Cameron keltoni kereskedelmi meghatalmazottnak szól, és arra utasítja, hogy az ön sanderiai anyaföldjével kötött megegyezés mostantól töröltetik, amíg nem lesznek önök is D'Hara szövetségesei. Tavasztól Sanderia nem hajthatja át juhnyájait mezőiről a keltoni felföldekre, hogy ott töltsék a tavaszt és nyarat.

A magas férfi azt a kevés színt is elvesztette, ami volt rajta.

- De Rahl Nagyúr, nincs hely, ahol a tavaszt és a nyarat töltsük; a földjeink telente ugyan buja füves mezők, de nyaranta kietlen pusztaságok. Mit vár tőlünk, mit tegyünk?

Richard vállat vont.

- Azt hiszem, le kell ölniük nyájaikat, hogy megmentse őket az éhezéstől.

A nagykövet levegőért kapkodott.

- Rahl Nagyúr, ezek az egyezmények évszázadok óta érvényesek. Egész gazdaságunk a juhtenyésztésen alapul.

Richard felvonta szemöldökét.

- Nem az én dolgom; engem azok érdekelnek, akik mellettünk állnak.

Bezancort nagykövet könyörögve emelte fel kezét.

- Rahl Nagyúr, ez tönkretenné népemet. Egész földünk elpusztulna, ha levágnánk a nyájainkat.

Theriant nagykövet hirtelen közelebb lépett.

- Nem engedheti, hogy a nyájakat leöljék. Herjbourge egész gazdasága a gyapjútól függ. Miért, miért? ... Ez tönkreteszi iparunkat!

Újabb hang szólalt meg.

- És ha ők nem kereskedhetnek velünk, nem vehetünk vetőmagot, amit földjeinken termesztünk!

Richard odahajolt.

- Akkor azt ajánlom, vessék vezetőik eszébe, s győzzék meg őket, hogy a megadás az egyetlen lehetőség. Minél előbb, annál jobb. - A többi nemesre nézett. - Mivel nagyon is egymásra vannak utalva, biztos vagyok, hamar rádöbbennek majd az egyesülés szükségességére. Kelton mostantól D'Hara része. A kereskedelmi utak mindazok előtt zárva maradnak, aki nem áll mellénk. Már megmondtam, nem lesznek szájtátók.

Az ellentmondások, fellebbezések és könyörgések zápora zúdult a tanácssteremre. Richard felállt, és a hangok csendbe fűltek.

A sanderiai nagykövet fenyegetően emelte fel csontos ujját.

- Ön könyörtelen ember!

Richard bólintott, szemében a mágia fénye izzott.

- Ezt mondják el a Birodalmi Rendnek is, ha melléjük állnak! - A többi arcra nézett. - Mindannyian békét és egységet élveztek a Tanács és az Inkvizítor Anya uralma alatt. Amíg önökért és népeikért harcolva, távol volt, nagyratörően félredobták az egységet, pusztán anyagi érdekből. Úgy viselkedtek, mint a torta fölött marakodó gyerekek. Megvolt az esélyük, hogy elosszák azt, de ehelyett úgy döntöttek, ellopják azt kisebb testvéreik elől. Ha asztalomhoz jönnek, vigyázniuk kell a modorukra, de mindannyian megkapják részüket a koncból.

Ezúttal senki sem mert vitatkozni. Richard kisímította vállán mriswith köpenyét, amikor meglátta, hogy Cathryn befejezte az aláírásokat, és nagy, barna szemeivel Richardra nézett. Az asszony édes pillantásának keresztútjában nem tudta tartani a kard dühét.

Visszafordult a képviselőkhöz, s a düh elszállt hangjából.

- Az idő tiszta. Legjobb, ha most indulnak. Minél előbb meggyőzik vezetőiket, egyezzenek bele feltételeimbe, annál kevesebb kellemetlenséget szenvednek majd népeik. Nem akarom, hogy bárki is szenvedjen... - Hangja elcsuklott.

Cathryn mellé állt, és lenézett az emberekre, akiket oly jól ismert.

- Tegyük, amit Rahl Nagyúr mond! Eleget rabolták már az idejét! - Megfordult, és segédeihez intézte szavait. - Azonnal hozzátok át a ruháimat! Az Inkvizítorok Palotájában időzöm ezután!

- Miért marad itt? - kérdezte az egyik képviselő, s gyanakodva vont a össze szemöldökét.

- A férje, mint tudják, egy mriswith áldozata lett - felelte Richard. - Azért marad itt, hogy megvédjük!

- Úgy érti, itt veszély fenyeget minket?

- Fennáll a lehetőség! - bólogatott Richard. - A hercegnő férje jól ismert kardforgató volt, és mégis ... nos, remélem, óvatosak lesznek! Ha csatlakoznak hozzánk, akkor joguk lesz a palotában maradni, és a védelmem alatt állni. Rengeteg üres vendégszobánk van, de ezek üresen is maradnak, amíg meg nem adják magukat.

A nemesek aggódó beszélgetések közepette az ajtó felé indultak.

- Elmegyünk? - kérdezte Cathryn susogó hangon.

Munkája végeztével Richard úgy érezte, hogy lelkének hirtelen ürességét betölti az asszony jelenléte. A hercegnő karon fogta, és együtt indultak kifelé. Richard akaratának utolsó morzsáit is összeszedte, hogy megálljon az emelvény szélén, ahol Ulic és Cara álltak.

- Végig tartásátok rajtunk a szemeteket! Értitek?

- Igen, Rahl Nagyúr. - mondta egyként Ulic és Cara.

Cathryn a karjába kapaszkodott, és a füléhez hajolt.

- Richard! - Nevét sűgő meleg lehelletétől a vágy borzongása futott át Richard testén. - Azt mondtad, egyedül leszünk! Egyedül akarok lenni veled! Teljesen. Kérlek!

E pillanattól Richard kétségbeesetten próbált megkapaszkodni valamiben. Nem tudta tovább a kard képét tartani maga előtt. Ehelyett utolsó mentsvárként Kahlan arcát idézte maga elé.

- Veszélyes odakint, Cathryn. Érzem. Nem kockáztatom az életed! Ha már nem érzem a veszélyt, egyedül lehetünk! Kérlek, most az egyszer próbáld megérteni.

Az asszony kiábrándultan, de bólintott.

- Most az egyszer!

Lelépett az emelvényről. Richard pillantása megakadt Cara szemén.

- Semmi esetre se veszítetek szem elől!

7. fejezet

Phoebe egytenyérnyi szabad helyre szórta a jelentéseket a fényesen csillogó diófa asztalra.

- Verna, kérdezhetek tőled valami személyeset?

Verna odaírta nevét a leégett konyhai üstök pótlását kérelmező konyhai jelentésekre.

- Jó ideje barátok vagyunk, Phoebe; akármit kérdezhetsz tőlem. - Újra visszafordult a jelentéshez, majd a tetejére írva kezdőbetűit, egy visszautasító végzést írt rá, azzal az utasítással, hogy ehelyett javíttassák meg az üstöket. Verna emlékeztette magát, hogy elmosolyodjék.

- Kérdezz!

Phoebe kerek arca elpirult, ahogy ujjait összecsavarta.

- Nos, nem akarlak megbántani, de elég különleges helyzetben vagy, és senki mást nem kérdezhetek, csak egy hozzád hasonló barátot. - Megköszörülte a torkát. - Milyen érzés megöregedni?

Verna felnevetett.

- Egyforma idősek vagyunk, Phoebe.

Phoebe zöld ruhájába törölte tenyerét, míg Verna várakozott.

- Igen... de több, mint húsz évig távol voltál. Annyit öregedté, mint a Palotán kívül élők. Én háromszáz év múlva leszek testben olyan idős, mint amilyen te vagy most. Negyven év körüli asszonynak látszol.

Verna felsóhajtott.

- Igen, az utazás megöregít. Legalábbis az enyém.

- Sosem akarnék elutazni, és megöregedni. Fájdalmas, vagy valami ilyesmi érzés volt hirtelen megöregedni? Érzed, hogy... nem is tudom... nem vagy már vonzó, és az élet többé már nem édes? Én szeretem, ha a férfiak imádnivalónak tartanak. Nem akarok megöregedni, mint... Aggaszt.

Verna elhúzódott az asztaltól, hátradőlt a székben. Hirtelenjében meg tudta volna fojtani Phoebét, de mély lélegzetet vett, és emlékeztette magát, hogy ez egy barát őszinte kérdése volt, minden rosszindulat nélkül.

- Szerintem ezt mindenki a saját szemszögéből nézi, de azt elmondhatom, mit jelent nekem. Igen, fáj egy kicsit, Phoebe, hogy valami elmúlt és soha többé nem tér vissza, mintha valahogy nem figyeltem volna oda, és ellopták volna a fiatalságomat, miközben életem kezdetére vártam, de a Teremtő ezt jó dolgokkal is ellensúlyozza.

- Jó dolgokkal? Mi jót találhatsz benne?

- Nos, belül önmagam maradtam, csak bölcsőbb lettem. Úgy találom, jobban értem már magamat, és tudom, hogy mit akarok. Olyan dolgokat értékelek, amiket soha azelőtt. Jobban látom, mi a fontos a Teremtő iránti munkálkodásban. Azt hiszem, mondhatjuk úgy, hogy elégedettebb vagyok, és kevésbé érdekel, mit mondanak mások. Habár öregedtem, ez nem tüntette el a mások iránti vágyódásomat. Még mindig szeretek barátokkal lenni, és igen, hogy válaszoljak, még mindig vágyom a férfiakra, ugyanúgy, ahogy mindig is tettem, de most máshogy látom őket. A zsenge ifjúságot kevésbé értékelem. A férfiaknak nem elég fiataloknak lenniük, hogy felkavarják érzéseimet, az egyszerűség már kevésbé izgató.

Phoebe elkerekedett szemekkel hajolt közelebb.

- Igazán? Az öregebb férfiak izgatnak?

Verna csettintett.

- Amit öregebbnek hívtam, úgy értettem, hogy nálam öregebbnek. Kik érdekelnek most? Ötven éve nem akartál volna olyan férfiakkal sétálni, mint amennyi idős most vagy, de most természetesnek tűnik, mert abban a korban vagy, és a férfiak, akik annyi idősek, mint akkor te voltál, éretlennek tűnnek. Érted, mire gondolsz?

- Nos... azt hiszem.

Verna látta a szemén, hogy nem érti.

- Amikor kislányokként idekerültünk, mint Helen és Valéria novíciák, akikkel tegnap a pincében találkoztunk, mit gondoltál a mostani korodbeli nőkről?

Phoebe belekuncogott a tenyerébe.

- Szörnyen öregnek hittem őket. Sosem gondoltam, hogy én is ilyen öreg leszek.

- És most mit érzel a korod felől?

- Ó, egyáltalán nem vagyok öreg. Azt hiszem, butácska voltam akkoriban. Szeretek ilyen korú lenni. Még fiatal vagyok.

Verna vállat vont.

- Én is ugyanígy érzek. Ugyanúgy látom magamat, ahogy te látod önmagad. Nem egyszerűen csak öregnek látom az időseket, mert már tudom, hogy ugyanolyanok, amilyen te meg én vagyok; ők is ugyanolyannak látják magukat, ahogy te meg én látjuk magunkat.

A fiatal lány összerácolta az orrát.

- Azt hiszem, értem, mit mondasz, de még mindig nem akarok megöregedni.

- Phoebe, a kinti világban mostanra már három emberöltőt végigéltél volna. Te meg én nagy ajándékot kaptunk a Teremtőtől, hogy annyi időt végigélhetünk itt a Palotában, azért, hogy elég időnk legyen a fiatal varázslók kiképzésére, hogy Tehetségüket használni tudják. Értékelj amit kaptál, ritka adomány, melyet maroknyian

birtokolhatnak csak.

Phoebe lassan bólintott, és a sima homlok mögött Verna szinte láthatta az elmélkedő gondolkodást.

- Nagyon bölcs volt, amit mondtál, Verna. Sosem tudtam, hogy bölcs vagy. Mindig tudtam, hogy okos vagy, de azelőtt sosem tűntél bölcsnek.

Verna elmosolyodott.

- Ez csak egy az előnyök közül. A nálad fiatalabbak téged gondolnak bölcsnek. A vakok birodalmában a félszemű a király.

- De ez oly rémisztőnek tűnik, hogy a húsod megfonnyad, és ráncos lesz...

- Fokozatosan történik mindez; valahogy hozzászoksz az öregedés gondolatához. Számomra az a gondolat tűnik rémisztőnek, hogy újra a tekorodbeli legyek.

- Miért?

Verna azt akarta mondani, ahogy nem akar újra alulfejlett intellektussal egy helyben toporogni, de újra emlékeztette magát, hogy ő és Phoebe életük jó részét barátokként töltötték.

- Ó, azt hiszem, azért, mert én már végigküzdöttem magamat egy-két tüskebozótton, amivel neked még szembe kell nézned, és én már ismerem a tuskéiket.

- Miféle tuskéiket?

- Azt hiszem, hogy minden ember számára másfajta tuskéket tartogat az élet. Életútja során át kell gyalogolnia rajtuk, ha tetszik neki, ha nem.

Phoebe a kezét tördelte, ahogy még közelebb hajolt.

- Te milyen tuskékkal találkoztál, Verna?

Verna felállt, és visszanyomta a tintatartó kupakját. Lebámult az asztalra, mintha nem is látná.

- A legrosszabb az volt, hogy visszatérve Jedidiah úgy nézett rám, mint te, és egy ráncos, kiszáradt, öreg, visszataszító vén banyát látott bennem.

- Ó, kérlek, Verna, sosem akartam azt mondani, hogy...

- Még mindig nem érzed benne a tuskét, Phoebe?

- Miért gondolod, hogy öreg vagy és csúnya, persze, még ha nem is vagy olyan...

Verna megrázta a fejét.

- Nem. - Belenézett a másik szemébe. - Nem, a tüske az a felfedezés volt, hogy mindenhol csak a külső számít, és ami belül van... - a halántékára mutatott - semmit sem jelent, csak a csomagolása érdekes. - S ami még Jedidiah tekinteténél is rosszabb volt, az annak a felfedezése volt, hogy a fiú teljesen a Őrzőnek adta magát. Hogy megvédje Richard életét, amikor Jedidiah meg akarta ölni az Igazság Keresőjét, Verna a hátába dőfte a dacráját. Jedidiah nem csak őket tagadta meg, hanem a Teremtőt is. Verna életének egy része meghalt benne.

Phoebe kiegyenesedett, egy kissé zavartnak tűnt.

- Igen, azt hiszem, tudom mit értesz, az alatt, hogy férfiak...

Verna elbocsátóan intett.

- Remélem, segítségemre voltam. Mindig jó, ha van egy barát. - Hangja a tekintély magasságából szólt. - Vannak-e kérelmezőim?

Phoebe pislogott.

- Kérelmezők? Nem, ma nincsenek.

- Akkor jó. Imádkozni akarok, és a Teremtő vezetését kérem. Kérlek, te és Dulcinia öröködjetek, nem akarom, hogy zavarjanak.

Phoebe bókkolt. - Természetesen, Prelátus. - Melegen mosolygott. - Köszönöm a beszélgetést, Verna. Olyan volt, mint annak idején a szobánkban, takarodó után. - Pillantása megakadt a papírhalmon. - De mi lesz a jelentésekkel? Még több lesz belőlük.

- Prelátusunkként nem feledhetem a Fényt, mely vezeti a Palotát és a Nővéreket. Magunkért is imádkoznom kell, és kérem a Teremtő vezetését. Végül is a Fény Nővérei vagyunk.

Phoebe szemébe visszatért a félelem. A Nővér szemmel láthatóan azt hitte, hogy Verna, betöltvén hivatalát, valahogy emberfelettivé vált, és a maga módján megérintheti a Teremtő kezét. - Természetesen, Prelátus. Intézkedem az őrségről. Senki sem zavarhatja a Prelátus elmélkedését.

Mielőtt Phoebe elérhette volna az ajtót, Verna halk hangon szólította a nevén.

- Megtudtál valamit Cristabelről?

Phoebe hirtelen nyugtalansággal nézett félre. - Nem. Senki sem tudja, merre ment. Még arról sem tudunk, hogy Amelia és Janet hová tűntek.

Ők ötén, Christabel, Amelia, Janet, Phoebe és Verna barátok voltak, együtt nőttek fel a Palotában. Vernának leginkább Cristabel volt a legjobb barátja, bár egy kicsit mind féltékenyek voltak rá. A Teremtő nemcsak csodás szőke hajjal és kellemes vonásokkal áldotta meg, de kedves és meleg természettel is.

Zavaró volt, hogy három legjobb barátja mintha eltűnt volna. A Nővérek néha elhagyták a Palotát, hogy hazamenjenek, amíg a családjuk élt, de előbb engedélyt kértek, és emellett e három Nővér családjá már régen

eltűnt a múlt ködében. Más Nővérek is elmentek egy időre, nemcsak, hogy felfrissítsék agyukat, hanem, mert nem tudták elviselni a Palotában elmúlt évszázadokat. De ilyen esetben is szinte mindig elmondták a többieknek: egy időre el kell menniük, és azt is, hová.

Három barátnője egyike sem tett így; csak a Prelátus halála után egyszerűen eltűntek. Verna szíve fájt a gondolattól, hogy nem tudták őt Prelátusnak elfogadni, és ehelyett elhagyták a Palotát, de akármennyire fájt is, imádkozott: ez legyen az ok, és ne valami sötét dolog.

- Ha bármit is hallasz, Phoebe - mondta Verna, és megpróbálta leplezni a hangjába vegyülő aggodalmat - kérlek, gyere, és mondd el!

Miután a Nővér kiment, Verna az ajtók külsejére helyezte a pajzsot, az árulkodó pajzsot, melyet ő maga eszelt ki. Hanja szelleméből font finom szálakat, melyeket bármikor felismert a sajátjaként. Ha bárki be akarna lépni, valószínűleg nem fedezi fel az átlátszó pajzsot, és elszaggatja a törékeny fonalakat. Még ha fel is fedeznék, a pusztá jelenlétük és a pajzs letapogatása okvetlenül elszakítja ezeket, és ha saját Hanjukkal állítanák helyre, azt Verna mindenképpen észrevenné.

Párás napfény tört át a kertfal melletti fák közt, s csendes, álmodozó fénnel öntötte el a lelkigyakorlatok békés tisztását. Az apró facsoport liliumfa sorban végződött, koronájuk pihés fehér bimbókkal volt tele. A mögöttük futó utacska ápolt, kék-sárga virágokkal borított mező felé kígyózott, melyet magasabb csipkeharaszt- és őszirózsa-szigetek vettek körül. Verna letépett egy magnoliaágot, és boldogan szívta be a bódító illatot. Útközben tekintete áttévedt a falon.

A virágok lábánál fénylő szömörcebozót állt, a fácskák szalagja szabadon hagyta a Prelátus kertjét védő fehér falat, és szélesen elnyújtózó földek illúzióját keltette. Verna kritikusan nézte a tömzsi fákat és a szétterülő koronákat. Megteszik, ha jobb nem akad. Továbbindult, mert már így is késésben volt.

A Prelátus szentélyét rejtő buja növények között húzódó mellékutacskán talált egy ígéretes helyet. Amint felemelte a ruhája szélét, és átlépett a bokrokon, hogy elérje a falat, látta, hogy tökéletes pontra jutott. Fenyőktől védetten egy napsütötte tisztást talált, ahol körtefák nőttek a fal tövében. Legtöbbjük jól ápolt fa volt, de egyikük mégis különösen érdekesnek tűnt: ágai, úgy húzódtak mindegyik irányba, mint valami egyágú létra lépcsői.

Épp, mielőtt Verna felemelte szoknyáját, hogy nekilásson felmászni, egy kéregdarab vont a magára tekintetét. A széles főág tetejét megdörzsölve látta, hogy a felszín kemény és durva. Úgy tűnt, nem ő az első Prelátus, aki titokban elhagyja a lakosztályát.

Felmászva a fal tetejére meggyőződött, nincsenek örök a láthatáron. Kiszemelt magának egy jó helyen álló támpillért, ahonnan rálépett egy cseréplapra, onnan egy kiálló díszköre, majd egy cserszömörce alacsonyan nyúló ágára, onnét pedig egy, a faltól nem messze lévő, kerek sziklára, végül egy könnyed szökkenéssel talajt ért. Lesöpörte magáról a kéreg és levéldarabokat, derekán kisimította szürke ruháját, és megigazította egyszerű gallérját. Zsebébe csúsztatta gyűrűjét, a fejére tekerte nehéz, fekete sálját, álla alatt megkötötte, s vigyorogni kezdett a felfedezésén, hogy papírbörtönéből rejtett menekülőösvény vezet a Palota falain kívülre.

Meglepte, hogy a Palota körüli földeket nyomasztóan elhagyatottan találja. Az örök helyükön álltak, a Nővérek, novíciák és galléros ifjak pedig útjukat rótták az utacskákon és kövezett sétautakon, de csak kevés városi járt arra, legtöbbjük öregasszony.

A napos órák alatt szinte mindennap tömegnyi ember özönlött Tanimura városából, a Halsband szigeten keresztül a Palotába, hogy tanácsot kérjenek a Nővérektől, hogy vitás kérdésekről kérvényeket nyújtsanak be, hogy oltalmat kérjenek, vagy a Teremtő bölcsességében keressenek útmutatást, netán istentiszteleteket tartsanak a sziget minden egyes udvarában. Hogy miért gondolták fontosnak az itteni istentiszteleteket, az Vernának is furcsa volt, de tudta, hogy az emberek számára a Fény Nővéreinek otthona mindig is szent hely volt. Talán egyszerűen szerették a palotakert szépségét.

Most mégis minden kihalt volt. Egyáltalán nem voltak városiak a környéken. A látogatók vezetésére kijelölt novíciák unottan sétálgattak. Az elzárt területek bejáratainál álló örök egymás közt beszélgettek, s a rápillantók is csak egy újabb, éppen a dolgára siető Nővért láthattak. A gyepon sem voltak tébláboló vendégek, az ápolt kert senkire sem pazarolhatta vakító szépségét, és a vízsugarakat lövellő szökőkutak sem hallhatták a felnőttek elakadó lélegzetét és a gyermekek boldog kiáltásait.

A távolban tovább szóltak a dobok.

Verna Warrent egy sötét, lapos sziklán ülve találta, a város melletti folyó szélén, a találkahelyükön. A varázsló köveket hajigált az örvénylő vízbe, egy arra portyázó halászbárka nyomában. Amikor meghallotta a lépéseket, Warren felpattant.

- Verna! Azt hittem, már nem is jössz!

Verna ránézett a horgait rendezgető öregemberre, ahogy szkiffje lágyan ringatózott a lábai alatt.

- Phoebe tudni akarta, milyen dolog megöregedni és megráncosodni.

Warren levakarta a földet ibolyaszín köpenyéről.

- Miért éppen tőled kérdezte?

Verna csak sóhajtott a fiú értetlen arca láttán.

- Menjünk!

Az út a városon keresztül a külterületek felé ugyanolyan furcsának bizonyult, mint a palotakertben. Amíg a gazdag negyedekben néhány boltocska még nyitva volt, és egy pár lézengő vásárló is akadt, a nélkülözők kerületeiben üres volt a piac. Az asztalok üresen álltak, a tűzhelyekben nem izzott parázs és a boltablakok bezárva maradtak. A hajléktalanok menedékei elhagyatottan álltak, a szövőszékeken nem folyt a munka, az utcák pedig csendesek voltak, leszámítva a dobok állandó, fülhasogató zaját.

Warren úgy viselkedett, mintha semmi különösét nem találta a kihalt utcákban. Amikor befordultak a keskeny, árnyak fedte, poros, rozoga viskók keretezte úton, Verna végül dühösen kitört.

- Hol vannak az emberek? Mi folyik itt?

Warren megállt és zavartan nézett rá, ahogy derekára tett kézzel állt az üres utca közepén. Verna szigorúan nézett rá: - Ja'La napja van?

Warren bólintott, a zavart ránc elmélyült a szemöldökén.

- Igen. Ja'La napja. Mit gondolsz, mi történt a... - Warren a homlokára csapott. - Bocsáss meg, Verna, azt hittem, tudod. Mi már hozzászoktunk, elfeledtem, hogy te még nem tudhatsz róla.

Verna összefonta karjait.

- Miről?

Warren kibontotta az asszony karba tett kezét, és belekapaszkodva újra sétára ösztökölte.

- Ja'La egy játék, verseny. - A válla mögé mutatott. - Nagy játékkeret építettek két hegy közötti sík térségben, azon az úton túl, körülbelül... azt hiszem, vagy tizenöt-húsz éve, amikor a császár uralkodni kezdett. Mindenki rajong érte.

- Játék? Az egész város elnéptelenedik, mert egy játékot néznek az emberek?

Warren biccentett.

- Attól tartok. Néhány öreget kivéve - Szerintem ők nem értik az egészet, és nem is érdekli őket, de a többieket igen. A nép szenvedélyévé vált. A gyerekek alig hogy jární megtanulnak, máris ezt játsszák.

Verna egy mellékútra nézett, majd hátrapillantott, arrafelé, ahonnan jöttek.

- Miféle játék ez?

Warren vállat vont.

- Sosem voltam hivatalos játzmán, legtöbb időmet lenni a pincében töltöm, de egy kicsit konyítok a dologhoz. Mindig is érdekelték a játékok, és hogy mi a szerepük a különböző kultúrákban. Tanulmányoztam az ősi népeket és játékaikat, de ezúttal egy élő játékba pillanthatok bele, tehát utánaolvastam, és kérdezősködtem róla. A Ja'Lát két csapat játssza egy ráccsal kijelölt Ja'La-pályán. Minden sarokban kapu van, mindkét csapatnak kettő-kettő. A csapatok megpróbálják ellenfelük kapujába juttatni a „broc”-ot, egy súlyos, bőrrel bevont labdát. Ha sikerül, akkor kapnak egy pontot, a másik fél pedig választ egy négyzetet a pályán, ahonnan a saját támadását indítja majd.

Nem értem a stratégiáját, nekem túl összetett, de azt mondják, egy ötévesnek sem gond megérteni egy pillanat alatt.

- Talán, mert ők játszani is akarják, te meg nem - Verna kibontotta sálját, és végeivel legyezte nyakát. - Mi olyan érdekes ebben, hogy a nép a tűző napon képes összegyűlni csak azért, hogy láthassák?

- Azt hiszem, az, hogy ünnepi hangulatot ad nekik, elszakadhatnak a mindennapi munkától. Lehetőséget nyújt, hogy kiabáljanak és éljenek, hogy igranak és ünnepeik kedvenc csapatuk győzelmét, vagy arra, hogy megvigasztalódjanak, mert veszített a csapatuk. Mindenkinél okot ad a vigasságra. Sokkal inkább, mint kellene.

Verna egy pillanatig gondolkodott, miközben nyakán érezte a frissítő szellőt.

- Ártalmatlannak hangzik.

Warren szeme sarkából pillantott rá.

- Ez egy véres játék.

- Véres?

Warren ellépett egy lócitrom mellett.

- A labda nehéz, és a szabályok szigorúak. A Ja'La-játékosok nagyon kegyetlenek. Általában természetesen ügyes labdakezelésük alapján válogatják ki őket, sokukra mégis nagy testi erejük és vadállati kegyetlenségükért esik a választás. Egy játék sem zajlik le kivert fogak és eltört csontok reccsenése nélkül. Nem ritka, hogy egy-két nyak is kitörik.

Verna hitetlenkedve bámult.

- És az emberek ezt szeretik nézni?

Warren felmordult válaszul.

- Abból, amit az örök mesélnek, állítólag a tömeget bosszantja, ha nincs vér, mert ez azt jelenti, hogy csapatuk nem igyekszik eléggé.

Verna megrázta a fejét.

- Ezek alapján nem vagyok rá kíváncsi.

- De hát ez még csak a kezdet! - Warren maga elé bámult, ahogy az árnyéklepte utcákon tovább sétáltak. Oldalt,

a ki-tudja-mikor-festett ablaktáblák zárva maradtak.

- A vesztes csapat tagjait a játék végén kivezetik a mezőre, és megkorbácsolják. Az ellenfél minden pontjáért egy-egy csapás jár a győztestől a hatalmas korbáccsal. És a csapatok közti vetélkedés nagyon kegyetlen, nem ritkán hallani halálra korbácsolt játékosokról.

Verna csak ment tovább a süket csendben, ahogy befordullak a sarkon. - És az emberek ott maradnak végignézni?

- Azt hiszem, azért mennek a meccsre. Az egész tömeg segédkezik a győztes csapatnak, ahogy a korbácsütéseket számolják. Az érzelmek magasra csapnak. A népek nagyonis odavannak a Ja'Laért. Néha még zavargások is kitörnek. Még ha tízezernyi katona vigyáz is rájuk, a dolgok kicsúszhatnak a kezükből. Néha a játékosok kezdik a civódást. A Ja'La-játékosok durva emberek.

- Az embereknek tényleg tetszik a baromcsordák vetélkedése?

- A játékosokat hősnek tekintik. Valójában a Ja'La játékosok vezetik az egész várost, és nem árthatnak nekik. A törvények és szabályok ritkán vonatkoznak a Ja'La-játékosokra. Nők csoportjai követik a játékosokat, és a játék után néha tömeges orgiákat rendeznek. Az asszonyok hajba kapnak, melyikükkel hál majd egy-egy Ja'La-játékos. A dáridó napokig tart. Egy játékossal hálni a legnagyobb megtiszteltetés, és olyan nagy versengés folyik érte, hogy ilyesmivel nemritkán tanúk előtt kérkednek.

- Miért? - Verna csak ennyit tudott kinyögni.

Warren felemelte kezét.

- Te vagy az asszony; mondd meg nekem te! Háromezer év után elsőként kaptam jóslatot, de a nyakamat még sosem fonta körül női kar, és még egy sem próbálta lenyalni a hátamról a vért!

- Ez tetszik?

- Verekednek érte! Ha a férfinak tetszik az asszony nyelve, talán magával viszi. Úgy hallom, a játékosok eléggé arrogánsak és szeretik megdolgoztatni a nőket a kegyért, hogy alájuk fekhethetnek.

Verna ránézett, és látta, hogy Warren arca vérvörösén ég.

- Még a vesztesekkel is együtt akarnak hálni?

- Ez lényegtelen. Egy Ja'La-játékos mindig hős. Minél állatiasabb, annál jobb. Azok, akik megölik az ellenfeleiket, nagy hírnévre tesznek szert, és még inkább üldözik őket a nők. Az emberek a gyermekeiket is róluk nevezik el. Én sem igazán értem a dolgot...

- Az embereknek csak egy kis részét látod, Warren. Ha néha kijárnál a városba, ahelyett, hogy minden idődet a pincében töltenéd, a nők érte is rajonganának.

A fiú csupasz nyakára csapott.

- Megtennék, ha gallérom volna, mert abban a Palota aranyát látnák a nyakam körül, ennyi az egész; saját magamért nem hálnának velem.

Verna összeszorította száját.

- Némelyeket megbűvöl az erő. Ha te magad erőtlenség vagy, nagyon csalóka lehet. Erről szól az élet.

- Élet! - nevetett fel keserűen a fiú. - Ja'Lának hívja mindenki, de valójában a teljes neve *Ja'La dh Jin* - az Élet Játéka, a császár szülőhazájának *Altur'Rangnak*, ősi nyelvén, de mindenki csak Ja'Lának, a Játéknak hívja.

- Mit jelent az, hogy *Altur'Rang*?

- *Altur'Rang* szintén ősi nyelvükön, pontatlanul fordítva ugyan, de körülbelül ezt jelenti: „a Teremtő kiválasztottjai”, vagy „a végzet gyermekei”, valami ilyesmi. Miért?

- Az Újvilágot egy *Rang'Shada* nevű heglánc választja el tőlünk. Úgy tűnik, ugyanazon nyelven szól.

Warren bólintott.

- A *shada* harci kesztyű, tuskékkal a végén. A *Rang'Shada* durván azt jelenti, „a kiválasztott harcos ökle”.

- Ez a régi háborúból származó név, úgy hiszem. A tuskék valószínűleg a hegyekre vonatkoznak. - Verna feje még mindig zúgott a Warren által mondottaktól. - Nem tudom elhinni, hogy ezt a játékot engedélyezték.

- Engedélyezték? Sőt Bátorították! A császár maga is tart Ja'La-játékosokat. Ma reggel kiáltották ki, hogy ha látogatásra érkezik, magával hozza csapatát, hogy megküzdjön Tanimura legjobb csapatával. Nagy megtiszteltetés, ahogy hallom, mivel mindenki izgatottan készül a dologra. - Warren körülnézett, majd visszafordult Vernához. - A császár csapatát nem korbácsolják meg, ha veszítenek.

Verna felvonta szemöldökét.

- A hatalom kiváltsága?

- Nem éppen - nyelt egyet Warren. - Ha veszítenek, lefejezik őket.

Verna kezei lehanyatlottak.

- Ilyesféle játékot miért bátorít a császár?

Warren somolygott magában. - Nem tudom, Verna, de vannak elképzeléseim.

- Úgy mint?

- Ha legyőzöl egy országot, milyen problémák merülhetnek fel?

- Úgy értem, lázadás?

Warren hátrasimította göndör szőke haja egy fűrtjét.

- Kavargás, ellenállás, polgári engedetlenség, és igen, lázadás. Emlékszel rá, mikor még Gregory király uralkodott?

Verna biccentett, miközben egy öregasszonyt nézett, aki egy balkon korlátjára teregette a nedves ruhákat. Az elmúlt órában ő volt az egyetlen személy, akivel Verna találkozott.

- Mi történt vele?

- Nem sokkal azután, hogy elmentél, a Birodalmi Rend bevonult. Ez volt az utolsó alkalom, hogy hallottunk róla. A királyról mindenki jó véleménnyel volt, Tanimura növekedett, a többi, uralma alatti északi várossal egyetemben. Azóta nehéz idők járnak az emberekre. A császár nem szab gátat a korrupciónak, és nem foglalkozik a kereskedelem és igazságügy kérdéseivel sem. Mindazokat, akiket a szennyben láttál, a kirabolt kisebb városokból és falvakból Tanimurába özönlött menekültek.

- Túl csendesnek és elégedettnak tűnnek a menekültekhez képest.

Sűrű szemöldökpár emelkedett a kék szemek fölé.

- Ja'La.

- Hogy érted ezt?

- A Birodalmi Rend alatt kevés esélyük van az emberi életre. Csak egy dolgot remélnek, egyről álmodnak, hogy Ja'La-játékosok lehessenek. A játékosokat a játékban bizonyított tehetségük alapján válogatják ki, nem azért mert erejük, vagy hatalmuk van. A játékos családja soha többé nem lát szükségét: a játékos bőségben eltarthatja őket. A szülők Ja'La-játékra biztatják gyermekeiket, remélve, hogy egyszer fizetett játékosokká lesznek. A működő csapatok, életkor szerinti osztásban, az ötévesekkel kezdődnek. Háttérétől függetlenül mindenből lehet Ja'La-játékos. Még a császár szolgálóinak soraiból is jöhetnek játékosok.

- De ez még mindig nem magyarázza a rajongást.

- Most már mindenki a Birodalmi Rend része. Senki nem lelkesedhet egykori hazájáért. A Ja'La alkalmat ad nekik, hogy valamiért lelkesedjenek -, a szomszédaikért, városukért -, a csapaton keresztül. A császár fizette a Ja'La pálya költségeit -ajándék a népnek. Az emberek elégedetlenek életkörülményeikkel, mert nincs ellenőrzésük fölöttük, s olyan dolgokban vezetik le a bennük felgyülemlett feszültséget, ami nem veszélyezteti a császárt.

Verna ismét a sállal legyezte magát.

- Hamvába holt elgondolás ez, Warren. A gyerekek kiskoruktól szeretik a játékot. Egész nap ezt csinálják. Az emberek mindig is játszottak. Amikor megöregszenek, íjászversenyeket, lóversenyeket, kocka versenyeket. Az emberi természet része a játék.

- Erre! - fogta meg Warren Verna ruhaujját, és hüvelykujjával mutatva egy keskeny fasor felé fordította az asszonyt. - A császár egy kevésbé természetes csatornába tereli ezeket az érzéseket. Nincs szüksége arra, hogy az emberek gondolatai a szabadság felé csatangoljanak, vagy még egyszerűbb, igazságosabb dolgokra gondoljanak. Most a Ja'La a szenvedélyük. Minden más dolog iránt vakok.

- Ahelyett, hogy arra gondolnának, vajon miért is jön a császár, s ez mit jelent az életükben, mindenki odavan a Ja'Laért.

Verna érezte, hogy felfordul a gyomra. Ő sem tudta, miért is jön a császár. Komoly oka lehetett, hogy megtegye ezt az utat, és Verna nem hitte, hogy csupán Ja'La-játékosai kedvéért. Valamit akart.

- Az emberek egyáltalán nem félnek, hogy ilyen hatalmas ember csapatát támadják meg?

- A császárnak jó csapata van, ahogy mondják, de nincs semmi különleges kiváltságuk vagy előnyük. A császár nem sértődik meg, ha csapata veszít, kivéve természetesen a játékosokat. Ha egy ellenfél legyőzi őket, a császár tudomásul veszi ügyességüket, és jó szívvel gratulál nekik és városuknak. A népek vágyódnak az ilyen elismerésre, hogy legyőzzék a császár jól ismert csapatát.

- Néhány hónapig távol voltam, de még sosem láttam, hogy a város kiürül a játék tiszteletére.

- Csak most kezdődött meg a játékok idénye. A hivatalos játékokat csak a Ja'La időszakában játszhatják.

- Ez nem illik az elméletedbe. Ha a játék eltereli figyelmüket a fontosabb dolgokról, akkor mért nem játszhatják állandóan?

Warren hamiskásan mosolygott.

- A tiltás még jobban feltüzelte a kedélyeket. Vég nélkül csak az elkövetkezendő idény kilátásairól beszélnek az emberek. Mire az időszak végre beköszönt, az emberek lázban égnek, mint a hősszerelmesek, akik hosszú távollét után ölelik keblükre egymást, az agyukból minden más kihullik. Ha mindig játszhatnák a játékot, a láz lehülne.

Warren nyilvánvalóan hosszasan és alaposan végiggondolta elméletét. Verna nem hitt benne túlságosan, de Warren láthatóan úgy gondolta, mindenre tudja a választ, így a Nővér másra terelte a beszélgetést.

- Hol hallottad, hogy idehozza a saját csapatát?

- Finch úrtól.

- Warren, azért küldtelek, hogy nyomozd ki, mi történik az istállóban, nem azért, hogy a Ja'Láról pletykálj.

- Finch úr nagy Ja'La-rajongó, és nagyon izgatott, mert ma kezdődik az idény, tehát hagytam, hadd beszéljen, hogy megtudhassam, ami érdekel.

- És sikerült?

Hirtelen megálltak, s felnéztek egy sírkövet, egy lapátot és Benstent, illetve Sproul neveket jelző, vésett táblára.

- Igen. Miközben arról beszélt, hogy hány gólt fog kapni a másik csapat, és hogyan kell az esélyesre fogadni, azt is elmesélte, hogy elég hosszú ideje tűnnek el lovak.

- Fogadok, hogy a téli napforduló óta!

Warren kezét ellenzőként használva kukucskált be az ablakon.

- Megnyerted a fogadást. A négy legerősebb ló, és két szerszám tűnt el. Még mindig keresteti a lovakat, és esküszik, hogy meg is találja, de úgy hiszi, a szerszámokat ellopták.

Az ajtó egy sötét szobára nyílt, hallani lehetett, ahogy valaki acélt reszel.

Warren levette a kezét és kinézett az utcára.

- Úgy tűnik, valaki más sem lelkesedik a Ja'La-játékért.

- Helyes! - Verna állá alá csomózta a sálát, majd kinyitotta az ajtót. - Halljuk, mit mond a sírásó!

8. fejezet

Csak az apró mellékútra nyíló, ősrégi piszokkal fedett ablak, és a hátsó ajtó világította meg a homályos, poros szobát, de ez elég volt, hogy láthatóvá tegye a kanyargós utcák lucskos sorának zavaros buckái, roskatag sufnik és egyszerű koporsók között húzódó utat. Néhány rozsdás fűrész és gyalu függött egy falon, fenyődeszkák szabálytalan sora támaszkodott egymáson.

Az egyszerű emberek gyakorta nem a gazdagon díszített, drága koporsókat áruló temetkezési vállalkozókhoz jártak, a vagyonosakkal ellentétben csak kevés pénzt szánhattak ilyesmire, így a legszegényebb sírásók munkáját vették igénybe, akik egyszerű dobozokat faragtak, egy-egy lyukkal az oldalán. Az eltávozott szerettek azoknak sem voltak kevésbé fontosak, akik a sírásókhoz jártak, de nekik az élők táplálásával is foglalkozniuk kellett. A holtak emléke, ennek ellenére, számukra sem volt kevésbé fontos.

Verna és Warren megálltak egy kisebb mélyedésben lévő, udvarra nyíló ajtóban. A kerítés előtt a stukkókkal díszített épületek hátsó részében mindkét oldalon magasra halmozott szemétkupac bűzlött. A terület közepén, háttal feléjük, mezítlábas, rongyos ruhájú munkásféle álldogált, nem is nézett rájuk, miközben lapátja élét reszelte.

- Részvétem szereteteitek elvesztése miatt - mondta gyászos, de meglepően őszinte hangon. Folytatta a reszelést.

- Gyermek vagy felnőtt?

- Egyik sem - válaszolta Verna.

A beesett arcú férfi hátranézett a vállán keresztül. Szakálla ugyan nem volt, de úgy tűnt, hogy a borotválkozás terén tett erőfeszítései eléggé ritkák, tehát kevés választotta el a borostától.

- Akkor a kettő közt? Ha megmondják az elhunyt méreteit, illő ládát csinállok neki.

Verna összecsapta kezeit.

- Nem temetni jöttünk. Kérdezni akarunk néhány dolgot.

A férfi felemelte a kezét, és teljesen megfordult, hogy láthassa őket.

- Megfizetni éppen meg tudják...

- Nem szereted a Ja'Lát? - kérdezte Warren.

A férfi fáradt szeme egy kissé felcsillant, mikor meglátta Warren ibolyaszín köpenyét. - A népek nem szeretik a magamfajtaikat az ünnepségeken. Ha meglátják az arcomat, az elrontja a jókedvüket, mintha csak a halál arca jelenne meg előttük. Habár az sem csekélység, ha azt mondom, nem örülnek nekem. De csak akkor jönnek hozzám, ha szükségük van rám. Eljönnek, és úgy tesznek, mintha sosem fordították volna el a tekintetüket. Megvághatnám őket azért a díszes ládáért, amit a halott látni sem fog, de nem engedhetik meg maguknak, és a pénzük nem használ nekem jobban, ha neheztelek rájuk a félelmük miatt.

- Benstent vagy Sproul mesterhez van szerencsénk? - kérdezte Verna.

A sírásó petyhüdt szemhéja ráncba szaladt, ahogy Vernára nézett.

- Milton Sproul vagyok.

- És Benstent mester? Nincs a környéken?

- Ham nincs itt. Miről van szó?

Verna nemtörődöm kifejezést erőltetett szájára.

- A Palotából jöttünk, és a számadásról kérdeznénk, amit kaptunk. Meg kell bizonyosodnunk, hogy helyes összeg áll-e rajtuk, és minden rendben van-e.

A csontos férfi visszafordult lapátjához, és húzogatni kezdte a reszelőt az élén.

- A jegyzék rendben van. Nem csapjuk be a Nővéreket.

- Persze, mi sem gondoltunk effélére, csak nem találtunk feljegyzést arról, kit is temettetek el. Meg kell bizonyosodnunk a halott személyazonosságáról, és akkor engedélyezhetjük a fizetést.

- Én nem tudom. Ham csinálta, és ő írta a jegyzéket is. Becsületes ember. Még egy tolvajt sem csapna be, hogy visszalopja, amit elloptak tőle. Ő írta a számlát, és azt mondta, küldjem el, én csak ennyit tudok.

- Értem - vont vállat Verna. - Akkor azt hiszem, Benstent mesterhez kell fordulnunk, hogy tisztázzuk ezt a dolgot. Hol találjuk őt?

Sproul tovább reszelt. - Nem tudom. Ham erősen öregszik. Azt mondta, hogy azt a kevés időt, ami maradt neki, a lányával és az unokáival akarja tölteni. Elment hozzájuk. Valahol falun élnek.

- Egy kört írt le reszelőjével. Rám hagyta a részét, ezt itt. De a munkáját is rám hagyta. Azt hiszem, fel kell fogadnom egy fiatalabb embert az ásásra; én magam is öregszem.

- De tudnia kell, hová ment, és erről a jegyzékről is!

- Már mondtam, hogy nem tudom. Összepakolta a dolgait, nem mintha olyan sok lett volna, és vett egy szamarat, úgyhogy azt hiszem, jó messzire mehetett.

- A férfi reszelőjével dél felé mutatott a vállán túl. - Mint már mondtam, valahová falura.

Utoljára is a jegyzéket emlegette, hogy bizonyosan megküldtem-e a Palotába, mert megcsinálta a munkát, és úgy becsületes, ha kifizetik az elvégzett munkát. Megkérdeztem, hová küldjem a fizetséget, de azt mondta, inkább fogadjak fel új embert az ásáshoz. Azt mondta, így becsületes, ha már ilyen hirtelen hagy itt engem.

Verna átgondolta a kapott információt.

- Értem. - Nézte a férfit, ahogy az egy tucatnyit reszelt a lapáton, majd Warrenhez fordult.

- Menj ki és várj meg!

- Micsoda! - felelte a fiú dühösen. - Miért...?

Verna felemelt ujjal csendesítette le.

- Tégy, ahogy mondtam! Sétálj egy kicsit a környéken, hogy barátaink bizonyosan nem figyelnek minket. - Jelentőségteljes pillantással hajolt közelebb. - Hátha azt hiszik, segítségre szorulunk.

Warren kiegyenesedett, és a lapátját reszelő férfira pillantott. - Ó, igen. Rendben. Körülnézek, régi barátaink merre járnak. Ruhaujjának ezüstbrokátjában kezdett kotorászni. - Ugye, hamar végzel?

- Igen, rövid leszek. Menj csak, és nézd meg, nincsenek-e a környéken!

Miután a kinti ajtó becsukódott, Sproul hátranézett a vállán keresztül. - A válaszok még mindig ugyanazok. Már megmondtam, hogy...

Verna egy aranypénzt vett a kezébe. - Nos, Sproul mester, maga és én érdekes beszélgetésnek nézünk elébe. Mi több, a helyes válaszokat fogja adni a kérdéseimre.

A férfi gyanakvóan vont össze szemöldökét.

- Miért küldte ki nagyságod?

Verna arcáról lehervadt a kedveskedő mosoly.

- A fiúnak gyenge a gyomra.

A férfi hányaveti mozdulattal húzogatta a ráspolyt. - Az igazat mondtam. Ha azt akarja kend, hogy hazudjak, csak mondja meg, és akkor olyasmit mondok, amit hallani akar.

Verna fenyegetően vicsorított.

- Még csak ne is gondoldj arra, hogy hazudsz nekem! Lehet, hogy igazat mondtál, de nem a teljes igazságot. Most a maradékot is elmondod, elismerésem jelen bizonyítéka ellenében! - Verna Hanjával tépte ki a férfi kezéből a reszelőt, mely a levegőbe repült, és eltűnt a szemük elől. - Különben az elismerésem hiánya kellemetlenségeket okozhat neked!

A ráspoly fütyülve csapódott be a levegőből a földre, alig egyhüvelyknyire a sírásó lábujjai elé. Csak a nyaka állt ki a földből, az is vörösen izzott. Verna egyetlen dühös gondolattal változtatta a forró acélt hosszú, vékony, olvadt fémszállá. Fehéren izzó fénye megvilágította a férfi ijedt arcát, s Verna is érezte a sístergő forróságot az arcán. A férfi szemei elkerekedtek.

Verna megcsóválta az ujját, és az izzó acél hajlékony vonala a Nővér ujjával együtt táncolni kezdett a férfi szeme előtt. Apró mozdulatot tett a levegőben, mire a forró acél a férfi köré tekeredett, alig egyhüvelyknyire a testétől.

- Csak egy ujjmozdulat, Sproul mester, és betekerlek a ráspolyodba! - Kinyitotta kezét, feltartotta tenyerét. Láng csapott ki belőle, engedelmesen lebegve a levegőben. - Miután bekerítettelek, a lábadnál kezdem, és hüvelykről hüvelykre megfőzlek, amíg meg nem mondod a teljes igazságot!

A férfi vacogó fogakkal felelte.

- Kérem...

Verna a másik kezébe kapta a pénzért, és szenvtelen mosollyal ránézett. - Vagy, ahogy mondtam, azt választod, hogy elmondod a teljes igazságot, elismerésem e jeléért cserébe.

A sírásó nyelt egyet, s a köré tekeredő forró fémet és a Nővér tenyeréből felcsapó, sziszegő lángokat nézte.

- Mintha tényleg lett volna itt valami. Lekötelezne, ha meghallgatná, ami közben az eszembe jutott!

Verna kioltotta a keze felett égő lángot, és hirtelen éppen az ellenkezőjére, jeges fagyra fordította Hanja hatalmát. Az izzás úgy hunyt ki a fémen, ahogy a gyertya fénye lobban el. Az acél vörös izzásból jeges feketébe váltott, töredékei jégesőként zúdultak a meredten álló sírásó köré.

Verna felemelte a kezét, és belenyomta az aranyat, a férfi ujjait az érmére kulcsolta. - Nagyon sajnálom! Úgy hiszem, összetörtem a ráspolyát, mesterem. - Ennyiből még több is kijön, biztos vagyok.

A férfi biccentett. Valószínűleg ez évi keresetét is meghaladta az aranypénz.

- Több ráspolyom is van. Semmi baj.

Verna a férfi vállára tette a kezét.

- Rendben van, Sproul mester, miért is nem mondod el, mire emlékszel még a jegyzékkel kapcsolatban? - Összepréselte az ajkát. - Minden egyes dolgot, akármilyen lényegtelennek tűnik is! Érted?

A sírásó megnyalta a száját.

- Igen, mindent elmondok. Ahogy mondtam, Ham csinálta. Nem tudtam róla semmit. Azt mondta, hogy a Palotában kell ásnia, de semmi többet. Ham eléggé szűkszavú, én meg sosem vettem rossz néven. Rögtön ezután itthagyt, igazán hirtelen mondott fel, hogy a lányát meglátogassa, ahogy már mondtam is. Mindig arról beszélt, hogy a lányához akar költözni, még mielőtt a saját sírját meg kell ásnia, de nem volt egy fillérje sem, és a lánya sem gazdagabb, így nem is foglalkoztam vele. Akkor megvette azt a szamarat, egy jófélét, és ebből tudtam, hogy ezúttal nem tréfál. Azt mondta, nem kell neki a pénz a palotai munkáért. Azt mondta, vegyek fel új embert a munkára.

Nos, a következő éjjel, mielőtt elment, megivott egy üveg itókát. Jófélét, sokkal többbe került, mint amiket venni szoktunk. Ham sosem tudott titkot tartani előttem, amikor ivott, mindenki tudja. Nem mondta el, amit nem szabadott, mert megbízható ember, de ha ivott, nekem mindent elmesélt.

Verna visszahúzta a kezét.

- Értem. Ham jó ember, és a barátod. Ne aggódj, hogy elárulod őt, Milton. Nővér vagyok. Jól teszed, ha megbízol bennem, és nem kell félned, hogy bajt hozok rád emiatt.

A férfi láthatóan megkönnyebbülve bólintott, és egy halvány mosolyt is sikerült kipréselnie. - Nos, ahogy mondtam, megittuk azt az üveget, és a régi szép időkről beszélgettünk. El akart menni, tudtam, hogy hiányozni fog. Tudja, hosszú ideje dolgoztunk már együtt, nem mintha nem...

- Barátok voltak. Értem. Mit mondott?

A férfi meglazította a gallérját.

- Nos hát, iszogattunk, és egészen elködösödött a szeme, hogy elválunk. Gyengébb itókához szoktam én is. Megkérdeztem, hol lakik a lánya, hogy elküldhessem a pénzt a jegyzékből, hátha segít egy keveset. Itt ez a hely, és elleszek egyedül is. Van munkám. De Ham azt mondta, nincs szüksége rá. Nincs szüksége! No, kíváncsi lettem, miután ilyet mondott. Megkérdeztem, honnan vette a pénzt, ő meg azt mondta, megtakarította. Ham pedig sosem tett félre. Ha véletlen akadt pénze, csak azért lehetett, mert épp akkor kapta, és még nem költötte el.

Nos, ennyit arról, amikor azt mondta, bizonyosan küldjem el a jegyzéket a Palotába. Nagyon ragaszkodott hozzá, valószínűleg azért, mert rossz érzése volt, hogy engem segítség nélkül hagy itt. Így aztán megkérdezem: Ham, kit kapartál el a Palotában?

Milton Vernához hajolt, egészen lehalkította a hangját. - Senkit sem kapartam el - mondta Ham. - Kikapartam őket!

Verna megragadta a férfi koszos gallérját.

- Micsoda! Kiásott valakit? Így értette? Valakit kiásott?

Milton bólintott.

- Ez az! Hallott már ilyet? Kiásni a halottat? Ha el kell ásni őket, az nem zavar, ez a munkám, de kiráz a hideg a gondolattól, hogy kiássam őket! Ez szentségtörés! Persze ittunk a régi szép időkre, és mindenre, közben a hasunkat fogtuk neveltünkben.

Verna gondolatai egyszerre sokfelé száguldoztak. - Kit exhumált? És kinek a parancsára?

- Csak annyit mondott: a Palota parancsára.

- Milyen régen?

- Jó ideje. Nem emlékszem... várjon csak, a téli időszámítás után nem sokkal, talán néhány nappal.

Verna megragadta a férfi gallérját.

- Ki volt az? Kit ásott ki?

- Megkérdeztem! Megkérdeztem, kit kapartattak ki. Megmonda, aszongya, nem érdekelte őket, csak annyit mondtak, hogy szedjem elő a hullákat, mindegyiküket tekerjem szépen lepedőbe.

Verna az ujjával játszott a férfi gallérja körül.

- Biztos vagy benne? Ittatok... talán csak beugratott!

A férfi megrázta a fejét, mintha attól félt, hogy Verna leharapja.

- Nem! Esküszöm! Ham sosem talált ki meséket, nem is hazudott, amikor ivott! Ha ivott, mindent elmondott nekem! Mindegy, milyen bünt követett el, ha ivott, becsületesen bevallott mindent! Még most is emlékszem, mit mondott, ez volt az utolsó éjszaka, hogy láttam a legjobb barátomat. Emlékszem, mit mondott. Azt mondta, bizonyosodjak meg, hogy a jegyzék elért a Palotába, de várjak néhány hetet, mert azt mondták, nagyon elfoglaltak ott a Palotában.

- És mit csinált a testekkel? Hová vitte őket? Kinek kellett átadnia őket?

Milton megpróbált hátrálni, de Verna szorítása nem engedte.

- Nem tudom. Azt mondta, egy fedett szekérre rakta őket, s egy különleges passzust is kapott tőlük, hogy a palotaőrök ne vizsgálják meg a rakományt. A legjobb ruháit kellett felvennie, hogy az emberek ne jöjjenek rá, micsoda is ő, és ne ijessze meg a Palota előkelő embereit, semmiképpen se sértse meg a Nővérek érzékenységét, akik a Teremtővel tanácskoztak. Azt mondta, megtette, amire kérték, és büszke volt rá, hogy jól csinálta, mert senki sem kérdezősködött, hogy hová viszi a hullákat. Ennyit mondott róla. Nem tudok többet, esküszöm a Teremtő fényébe vetett reményemre, hogy holtom után megtérhetek hozzá!

- Testek? Testekről beszéltél. Nem csak egy test volt, ugye? - Fenyegető tekintetet vetett a férfira, és még erősebben szorította gallérját. - Hányan voltak? Hány holttestet ásott ki, és vitt a palotába?

- Kettőt.

- Kettőt... - ismételte Verna suttogva, elkerekedett szemekkel. A férfi bólintott. Verna kezei lehanyatlottak a férfi gallérjáról.

Kettő.

Két test, tiszta lepedőbe csavarva.

Öklei összeszorultak, s dühösen morgott.

Milton nyelt egyet, és felemelte a kezét.

- Még egy dolog! Nem tudom, fontos-e.

- Micsoda? - kérdezte Verna fogcsikorgatva.

- Azt mondta, hogy frissen akarták őket, és az egyik kicsi volt, de a másik már megizzasztotta, mert az meg nagy darab volt. Többet nem kérdeztem róla. Sajnálom!

Vernának nagy erőfeszítéssel sikerült mosolyognia egyet.

- Köszönöm, Milton, nagy segítséget nyújtottál Teremtődnek!

A sírásó összegombolta ingét a nyakán.

- Köszönöm, Nővér. Nővér, én sosem mertem a Palotába menni, merthogy az vagyok, aki vagyok. Tudom, nem szeretik az emberek, ha köröttük lábatlankodom. Tehát sosem mentem oda. Nővér, rám adnád a Teremtő áldását?

- Persze, Milton. Elvégezted a munkát, amit rád hagyott!

A férfi csukott szemmel, imát mormogva állt.

Verna gyengéden érintette meg a férfi homlokát.

- A Teremtő áldása az ő gyermekén! - suttogta, és Hanjának melegét a sírásó agyába sugározta. A férfi megdöbbenően kapkodott levegő után. Verna Hanjának ereje átszivárgott agyán. - Semmire sem emlékszel, amit Ham mondott neked a jegyzékről, miközben ittatok. Csak annyira, hogy azt mondta, elvégezte a munkát, de nem tudod, miféle. Miután elmentem, jöttömre sem emlékszel majd.

A férfi szemei sokáig mozogtak szemhéjai alatt, mire végre kinyíltak.

- Köszönöm, Nővér!

Warren a kinti utcán kóborolt. Verna megállás nélkül elviharzott mellette. A fiú csak futva tudta beérni.

Verna agya kavargott.

- Megfojtom! - mormogta magában. - Saját kezemmel fojtom meg! Az sem érdekel, ha elragad a Őrző, de kezeim közé akarom kaparintani a torkát!

- Miről beszélsz? Mit tudtál meg? Verna, lassíts!

- Most ne szólj hozzám, Warren! Ne szólj egy szót sem!

Kirohant az utcára, öklei nagyokat lendültek léptei közben, mintha vihar szelné át a vidéket. A gyomrát szorító görcs majdnem megfojtotta. Nem látta az épületeket, sem az utcákat, még a háttérben dübörgő dobokat sem hallotta. Elfeledte azt is, hogy Warren ott rohan mögötte. Semmit sem látott, csak a bosszú lebegett a szeme előtt.

Nem látta hol van, beleveszett a harag hullámaiba. Nem tudván, hogy került oda, hirtelen két, a Halsband szigetre vezető híd kereszteződésében találta magát. A folyó fölött kereszteződő hidak középpontjában megállt, és olyan hirtelen állt meg, hogy Warren majdnem nekiütközött.

Verna elkapta a fiú gallérját díszítő ezüstszegélyt.

- Beásod magad a pincébe, és végigvezeted azt a jóslatot!

- Miről beszélsz?

Verna megrázta Warren.

- Azt, amelyik kimondja, hogy ha a Prelátus és a Próféta szent rítus során a Fénynek adatik, a lángok felforralják a családság üstjét, és egy ál-Prelátust emelnek fel, aki a Próféta Palotája pusztulása felett uralkodik majd. Találd meg az ágakat. Fejtsd meg őket! Kövesd végig mindet, amit csak tudsz! Érted?!

Warren kirántotta köpenyét, és kihúzta.

- Mi ez az egész? Mit mondott neked a sírásó?

Verna figyelmeztető kézmozdulatot tett.

- Ne most, Warren!

- Úgy tudom, barátok vagyunk, Verna! Közösén másztunk bele, emlékszel? Tudni akarom...

Verna hangja felcsattant.

- Tedd, amit mondtam! Ha most tovább erőszakodkods, megtanítalak úszni! Most fejtsd fel azt a jóslatot, és mihelyst találtál valamit, gyere és mondd meg nekem!

Verna minden jóslatról tudott a pincében. Tudta, hogy egyiknek-másiknak akár évekig is eltarthat a felfejtése. Talán évszázadokig. De mi más választásunk lehetett volna?

Warren leporolta köpenyét, s tekintete került Vernát.

- Ahogy óhajtod, Prelátus.

Verna elfordulva látta, hogy a fiú szemei vörösek és feldagadtak. Szerette volna elkapni a karját és visszatartani, hogy elmondja: nem haragszik rá, mert nem az ő hibája, hogy éppen ő, Verna az ál-Prelátus, de hangja cserbenhagyta.

Megtalálta a kerek sziklát a vastag faág alatt, és felugrott a falra. Csak két ággal lépett lejjebb a körtefán, aztán beugrott a prelátusi kertbe, s mikor újra feltápázkodott, futni kezdett. Fájdalmasan zihált, de hiába csapkodta a Prelátus szentélyének ajtaját, az nem nyílt ki. Mikor rájött, miért, zsebébe nyúlt a gyűrűért. Odabenn az ajtóba

nyomta a napsugárjelet. Ezután dühében és izgatottságában a falhoz csapta a gyűrűt, s csak hallgatta, ahogy a fém a falhoz csapódik, majd a földön pattog.

Verna kiszedte az övének titkos zsebébe varrt útikönyvet, és rádobta a háromlábú székre. Levegő után kapkodott, és letépte a pennát a kis fekete könyv gerincéről. Kinyitotta a könyvet, rádobta a kis asztalkára, és az üres lapra meredt.

Megpróbált a dühön és a megalázottságon keresztül felülemelkedve gondolkodni. Figyelembe kellett vennie a lehetőséget, hogy téved. Nem. Nem tévedhetett. Fény Nővére volt, méltó volt e címre, és okosabb volt, hogysem mindent kockára tegyen elbizakodottságában. Át kellett gondolnia, hogyan bizonyosodjék meg, kinél van a másik könyv, ráadásul úgy, hogy saját kilétét ne árulja el, ha nem volna igaza. De igaza volt. Tudta, kinél van a másik könyv.

Verna megcsókolta gyűrűsujját, és imát mormolva kérte a Teremtő segítségét, erőért könyörögve.

Ki akarta fűjni haragját, de legelőször is meg akart bizonyosodni. Remegő ujjakkal vette kezébe a pennát és írni kezdett.

Először is ismételd meg, miért engem választottál! Emlékszem minden szóra. Egy hiba és ez az útikönyv a tűz martaléka lesz.

Verna becsukta az útikönyvet, és övének titkos zsebébe rakta. Remegve húzta ki takaróját a doboz-lóca tetejéről, és a zsúfolt székre dobta. Amikor bekucorodott a székbe, magányosabbnak érezte magát, mint valaha.

Eszébe jutott utolsó találkozása Annalina Prelátussal, amikor annyi év után Richarddal tért vissza. Annalina nem akarta látni, és hetekig tartott, mire fogadta őt. Amíg csak él, mindegy, hány száz évig, sosem felejtí el azt a találkozást, sem amit a Prelátus mondott neki.

Verna nagyon dühös lett, hogy a Prelátus értékes dolgokat hallgatott el előle. A Prelátus csak felhasználta őt, és sosem mondott indokot. Megkérdezte tőle, vajon tudja-e, miért őt választotta arra, hogy Richardot megtalálja. Verna azt mondta, nyilván azért, mert megbízott benne. A Prelátus azt felelte, azért, mert gyanította, hogy Grace és Elisabeth Nővérek, akik vele voltak az úton, a Sötétség Nővérei voltak, és egy jóslatból tudta meg, hogy az első két Nővér meg fog halni. A Prelátus azt is megmondta, hogy kiváltságával élve Vernát választotta harmadiknak.

Verna megkérdezte: - Azért választottál engem, mert bízál benne, hogy nem vagyok közülük való?

- Azért esett rád a választásom, Verna - mondta a Prelátus -, mert jócskán lejjebb voltál a listámon, és mert valójában, eléggé jelentéktelen vagy. Kétkedtem, hogy közülük való lennél, mert érdektelen személyiség vagy. Biztos vagyok benne, hogy Grace és Elisabeth nagy utat tettek meg a lista elejéig, mert bárki is vezeti a Sötétség Nővéreket, bizonyára érdemesnek tartotta őket rá. Én vezetem a Fény Nővéreit. Én pedig téged választottalak. Vannak Nővérek, akiknek felelős beosztása van, őket nem kockáztatnám ilyen feladatra. A fiú talán értékes lehet, de nem olyan fontos, mint a Palota egyéb ügyei. Egyszerűen egy lehetőség volt, melyet meg akartam ragadni. Ha baj történik, és egyikőtök sem tér vissza, nos, biztos vagyok, hogy megértenéd, egy tábornok sem szereti elveszteni legjobb katonáit egy kevésbé fontos küldetés miatt.

Az asszony, aki mosolygott rá, amikor még kicsi volt, és cselekvésre tüzelte, összetörte a szívét.

Verna maga köré húzta a takarót, és a szentély vizesedő falaira pislogott. Egész életében Fény Nővére akart lenni. Egy valaki azon csodás asszonyok közül, akik Tehetségüket a Teremtő szolgálatába állították ezen a világon. Életét és szívét a Próféták Palotájának szentelte.

Emlékezett arra a napra is, amikor eljöttek érte, és azt mondták, hogy meghalt az anyja. A magas kor, azt mondták.

Anyjának nem volt Tehetése, így nem volt helye a Palotában. Messzire lakott, s Verna csak ritkán láthatta. Ha a Palotába jött látogatásra, ijedt volt, mert Verna nem öregedett a szemében, legalábbis úgy nem, ahogy mindenki más. Sosem tudta megérteni, hiába magyarázta Verna százszor is a mágiát. Tudta, hogy anyja túlságosan fél ahhoz, hogy megpróbálja megérteni. Rettegett a mágiától.

Bár a Nővérek nem titkolták, hogy mágia miatt nem öregszenek, a Teheteggel nem bírók nem tudták felfogni mindezt. Olyan varázslat volt ez, amit értelmük nem volt képes feldolgozni. Büszkéek voltak, hogy a Palota mellett élhetnek, annak pompája és ereje mellett, és bár nagy tisztelettel tekintettek az épületre, ez a megbecsülés félelemmel vegyes figyelemmel volt teli. Nem merték átgondolni e hatalom mibenlétét, mint ahogy a nap fényét is élvezzi az ember, de nem mer belebámulni.

Amikor anyja meghalt, Verna még csak negyvenhét éve volt a Palotában, és csak serdülőnek tűnt.

Emlékezett arra a napra is, amikor hírül hozták, hogy a lánya, Leitis, meghalt. Öregkor, mondták.

Verna és Jedidiah lánya, Leitis, nem volt Teheteses, így nem vették hasznát a Palotában. Jobb lesz, mondták, ha egy szerető családban nő fel, ahol rendes életet élhet; a palotabeli élet senkinek sem jó, akinek nincs Tehetése. Vernának a Teremtő dolgaival kellett törődnie, és így is cselekedett.

A férfi és női Tehetség összekapcsolása egy jobb, bár még távoli lehetőséget biztosított az ivadékoknak, hogy Teheteggel szülessenek. Így a Nővérek és a varázslók hallgatólágoosan, de nem hivatalosan vállalkozhattak a gyereknemzésre.

Mivel a palotabeli intézkedések mind így történtek, Leitis nem tudta, hogy az őt felnevelők nem a szülei. Verna

nem tudta, helyes-e így. Miféle anya lehet egy Fény Nővér? A Palota szerzett a kislánynak családot, anyagi jólétét is biztosította, így Vernának nem kellett gyermekéért aggódnia.

Verna néhányszor meglátogatta őt, mint Nővér, aki a Teremtő áldását hozza a becsületes, kétkezi munkásemberekhez, és Leitis boldognak tűnt. Amikor utoljára látta, Leitis megöszült és legyengült, hogy már csak sétatárral tudott járni. Leitis nem emlékezett rá, hogy Verna ugyanaz, aki akkor is látogatta, amikor még fogócskát játszott kis barátaival, hatvan évvel azelőtt.

Leitis Vernára mosolygott, így fogadta az áldását is, és azt mondta: Köszönöm, Nővér! Ilyen Tehetséges, és ilyen fiatal...

- Hogy vagy, Leitis? Jól élsz?

Verna lánya furcsán mosolygott.

- Ó, Nővér, hosszú és boldog életem volt. A férjem öt éve meghalt, de ettől eltekintve a Teremtő áldása kísért mindig. - Kuncogott egyet. - Bárcsak ilyen göndör barna lehetne még a hajam. Egykor olyan szép volt, mint a tied, igen, az volt, esküszöm!

Drága Teremtő, milyen régen is volt, hogy Leitis visszaadta lelkét a Teremtőnek? Legalább ötven éve. Leitisnek is voltak gyermekei, de Verna kínosan ügyelt rá, hogy ne bajlódjon a nevük megtanulásával.

Sírás fojtogatta.

Sokat feláldozott, hogy Nővér lehessen. Csak segíteni akart az embereken. Semmit sem kért cserébe.

És most becsapták.

Nem akart Prelátus lenni, s épp hinni kezdte, hogy tisztében jobbá teheti az emberek életét, hogy megkezdheti a munkát, amiért mindent feláldozott. Ehelyett megint lóvá tették.

Verna maga köré tekerte a takarót, majd zokogni kezdett, amíg a kis ablakokban rég kihunyt a fény, a torka pedig teljesen kiszáradt.

Az éjszaka közepén hirtelen úgy döntött, hogy lefekszik. Nem akart a prelátusi szentélyben maradni; úgy tűnt, hogy csak gúnyolódik vele. Nem volt Prelátus. Minden könnyét elsírta már, üres megvetést érzett csupán.

Nem tudta kinyitni az ajtót, és a padlón kellett kotorásznia, mire megtalálta a prelátusi gyűrűt. Miután bezárta az ajtót, visszahúzta az ujjára emlékeztetőül, milyen bolond is volt.

Önkéntelenül is benyitott a prelátusi irodába, miközben ágya felé tartott. A gyertyák elolvadtak és kialudtak, így újat gyújtott meg a jelentésekkel telihalmazott asztalon. Phoebe soká dolgozhatott, hogy így is maradjon. Mit gondol majd Phoebe, ha rájön, hogy valójában nem is a Prelátus segédje? Hogy egy jelentéktelen Nővér kinevezettje csupán?

Holnap bocsánatot kér Warrentől. Ez nem az ő hibája. Nem kellett volna megbántania emiatt.

Mielőtt átment volna a külső irodán, hirtelen megtorpant. Átlátszó pajzsát áttörte valaki. Az asztalra nézett. Nem voltak újabb jelentések az asztalon.

Valaki járt az irodájában!

9. fejezet

A hajó deszkáit eső verte. A mezítlábas tengerészek lekuporodtak, feszülten és készenlétben, kidagadó izmaik megcsillantak a bágyadt sárga fényben, miközben a sötétséget fürkészték. Hirtelen egy emberként lendültek a part felé. Földet érve felpattantak, és elkapták a hajóról feléjük ívelő hajókötelek ólomnehezékeit, majd fürgén magukhoz húzták a másik végükre erősített hajóköteleket. Magabiztos gyorsasággal tekerték a csuklóstag köteleket a kikötő oszlopai köré, aztán lábukat az oszlopnak feszítve húzni kezdték.

A nedves fa nyöszörgött és csikorgott, ahogy a kötelek megfeszültek. A tengerészek minden erejüket megfeszítve dolgoztak, míg megállították a Lady Sefát lassú, de kérlelhetetlen útjában. Egyszerre felmordulva elkezdtek az esőlepte mólóhoz vontatni a hajót, miközben a fedélzeten állók kötéltekercseket lógattak a hajó oldalára, hogy megvédjék a bordákat az ütközéstől.

Ulicia Nővér Tovi, Cecilia, Armina, Nicci és Merissa Nővérekkel együtt egy darab viaszosvászon alól figyelte, amint Blake kapitány a zuhogó esőben a fedélzetet rója és rohangáló embereinek parancsokat ordít. Nem akarta a Lady Sefát ilyen keskeny kikötőbe vezetni ebben a viharos időben, nem is szólva a sötétről, ehelyett szívesebben horgonyozott volna le a kikötő előtt, és egy csónakkal tette volna a fővenyre a Nővéreket. Ulicia éppen nem volt csónakázós kedvében, amikor fél mérföldnyire a parttól sorba állították őket, és következetesen lesöpörte a férfi kételyeit, hogy ilyen időben kikössenek. A kapitány ismételt kéréseinek egy szigorú pillantással vetett véget, aki végül a fogát csikorgatva végrehajtotta a parancsokat.

A kapitány lekapta ázott kalapját, ahogy elébük állt.

- Nemsokára partra szállhatnak, hölgyeim!

- Nem is volt olyan nehéz, mint mondtad! - mondta Ulicia.

A férfi gyűrögetni kezdte kalapját.

- Sikerült kikötnünk. De hogy miért éppen a Grafan kikötőjében akarnak partra szállni, azt nem érem föl ésszel! Ezen az istenverte senkiföldjén nem lesz könnyű átkelni Tanimura felé, sokkal könnyebb lett volna, ha egyenest a tengeren mennek oda!

Nem mondta ki, hogy sokkal hamarabb megszabadult volna tőlük, ha egyenesen Tanimurába mennek, ahogy eredetileg akartak. Ulicia semmit sem szeretett volna jobban, de e kérdésben nem volt választása. Maga is parancsnak engedelmeskedett.

Felpillantott a móló mögé, ahol valahol várták őket. Társai szintén ugyanoda bámultak a sötétbe.

A kikötőre néző hegyeket csak a villámok világították meg, ki-ki villanva a sötétből, és amikor két villanás közt sötétség borult rájuk, a terjedelmes köerőd pislákoló fényei lebegni látszottak. Csak egy-egy rövidke pillanatra látta a kopár, esőverte falakat.

Jagang ott várt rájuk.

Álomban látni más dolog volt, mint hús-vér mivoltában elébe állni - az álomból végül is felébredt. Most nem lehetett felébredni. Szorosabbra vonta irányítását a mágikus kötés felett. Jagangnak szintén nem volt ébredés. Az igazi Mestere elé juttatja, és akkor megfizet mindenért.

- Úgy tűnik, várják magukat!

Ulicia felrezzent gondolataiból, és újra a kapitány felé fordította figyelmét.

- Micsoda?

A férfi a kalapjával mutatta.

- Az a kocsi biztosan önökre vár, hölgyeim, mert nincs itt más, csak ez a néhány katona.

A sötétbe meresztve szemét végül meglátott egy fekete kocsit, hat hatalmas herélttel az elejébe fogva, mely a móló fölötti fal tetején várt rájuk. A kocsi ajtaja nyitva állt. Ulicia még lélegezni is elfelejtett.

Hamar meglesz a dolog. Jagang fizetni fog. Már csak őrajtuk volt a sor.

Mikor a szeme hozzászokott a sötétbe, már felismerte a katonákat. Mindenhol ott voltak. A kikötő környéki hegyeken sok helyütt tüzek gyúltak, és tudta, hogy minden egyes, fellobbanó tűzre jut húsz-harminc olyan is, ami nem látszik. Anélkül, hogy egyenként megszámolta volna, hány tüzet lát, könnyen több százra tehetné számukat.

A kikötőhíd csikorgott, ahogy a tengerészek a fedélzeti korlát nyílásán keresztül a kikötőre csúszhattak. Csendes puffanással ért földet a mólón. Ahogy leért, a tengerészek sebtében leszaladtak a deszkákra a Nővérek poggyászával, és a kocsi felé vették útjukat.

- Csodálatos volt önökkel utazni, Nővérek! - hazudta Blake kapitány. Kalapját gyűrögetve alig várta már, hogy útjukra eredjenek. A mólón állókhoz fordult.

- Álljatok készen, hogy tengerre szállhassunk, fiúk! Nem akarunk lemaradni a dagályról!

Senki sem éljenzett, de csak azért, mert féltek utasaik dühétől. Az Óvilág felé tartó útkon kaptak egy pár leckét fegyelmezésből - olyan leckéket, melyeket egyikük sem felejt el egyhamar.

Ahogy csendben várták a kihajózási parancsot, egyikük sem pillantott rá a hat asszonyra. A kikötőhíd végén négy ember állt készenlétben, szemüket a földre szegezték, mindegyikük egy vászon négy sarkát tartotta, nehogy megázzanak a Nővérek.

Amennyi varázserő buzgott Uliciában és a másik öt Nővérben, könnyen pajzsot vonhattak volna maguk köré az

eső ellen, de nem akarta Hanját használni, amíg nincs itt az ideje; nem akart semmilyen figyelmeztetést adni Jagangnak. Emellett jólesett neki, hogy ezek a jelentéktelen férgek tartják a feje fölé a vásznat. A férgek örülhettek, hogy nem akarta felfedni Hanját, különben mindegyikkel végzett volna. Szép lassan.

Ulicia elindult, érezte, hogy a többi Nővér is vele mozdul. Mindannyian nemcsak a velük született női Hant birtokolták, amit szertartással erősítettek meg, hanem ennek ellentétét is, a férfierőt fókuszáló Hant is, melyet fiatal varázslóktól zsákmányoltak. A velük született Alkotó Mágia mellett annak ellentétének, a Pusztító Mágiának is parancsoltak.

És most mindanyikuk erejét egyesíti a kötés.

Korábban Ulicia nem volt benne biztos, hogy beválik. A Sötétség Nővérei, akik a Pusztító Mágiát is birtokolták, sosem kapcsolták még össze erejüket. Kockázatos volt, de nem volt választásuk. Végül bevált, és ez hatalmas megnyugvást jelentett. Az eredmény minden várakozást felülmúlt. - Ulicia szinte megrészegült a benne feszülő varázserőtől.

Sosem gyanította, hogy ilyen félelmetes erők gyűlhetnek össze. A Teremtőn és Őrzőn kívül a föld színén nem létezett olyan erő, mely felvehette volna a versenyt azzal, amit most birtokoltak.

Ulicia ereje volt a vezető, amelyik parancsolt és vezette a többieket. Alig tudta féken tartani a bennük tomboló mágiát. Bárhová nézett, az erő bömbölve próbált kitörni az ellenőrzés alól. De már nem tart soká.

A férfi és női Han birtokában, a Alkotó és Pusztító Mágia hatalmával, olyan romboló erejük volt, amihez képest a Varázslók Tüze csak gyertyalángnak hatott volna. Egyetlen gondolatával a földdel tehetne volna egygyé az egész hegyláncot, míg a szem ellát, sőt talán még azon túl is.

Ha bizonyos lett volna, hogy Jagang az erődben van, már régen kirobbant volna belőle mindent elsöprő haragja, de ha nem volt ott, és ők nem találják meg, mielőtt újra álomba merülnek, akkor valószínűleg ő kapja el őket. Először szembesülniük kell vele, megbizonyosodni, hogy ott van, s akkor eleresztheti erejét, melyhez hasonló nem volt még a földön, és egy szempillantás alatt porrá égetheti Jagangot. Akkor a Mesteré lesz a lelke, és időtlen időig bűnhődik majd azért, amit velük tenni merészelt.

A kikötőhíd végén, a négy tengerész körük gyűlt, hogy megvédjék őket az esőtől. Ulicia érezte, ahogy a többi Nővér izmai is megfeszülnek, miközben a kikötőhídra lépnek. A bennük lüktető mágia segítségével a másik öt minden apró rezdülését, fájdalmát, örömét átélték. A szellemük egy egységet alkotott. Szellemükben egy volt a gondolat, és a sürgető vágy, hogy kiszakítsák magukat e férfi karmaiból.

- *Hamarosan, ott leszünk, Nővérek. Mindjárt vége.*

- *És akkor a Kereső után eredünk?*

- *Igen, Nővéreim, akkor a Kereső következik.*

Ahogy felmentek a kikötőhídra, marcona katonák indultak el az ellenkező irányba, fegyvereik csörögtek lépteik közben. Felrohantak a csúszós hídra. Az osztag vezetője megállt a hajó kapitánya előtt. Nem hallotta a katonák beszédét, de hallotta, ahogy Blake kapitány felrántja kezét, és felordít:

- Micsoda?

A férfi dühösen a földhöz csapta kalapját, és méltatlankodva kiabált, de Ulicia nem hallotta, mit. Ha kiterjesztette volna erejét, bizonyosan hallotta volna, de ezt nem akarta megkockáztatni. A katonák kardot rántottak. Blake kapitány csipőre tette a kezét, és rövid gondolkodás után a mólón állókhoz fordult.

- Rögzítsétek a köteleket, fiúk! - rikoltott rájuk. - Ma éjjel nem hajózzunk ki.

Amikor Ulicia a kocsihoz ért, egy katona felemelte a kezét, és parancsolóan intett, hogy szálljon be. Ulicia előre engedte a többieket. Átérezte a két idős Nővér megkönnyebbülését, hogy leülhettek a vékony bőrrel bevont ülésekre. A katona megparancsolta az őket kísérő tengerészeknek, hogy ott várjanak. Amint belépett, és becsukta az ajtót, Ulicia látta, hogy a katonák a többi tengerészt is kiterelik a hajóból.

Jagang császár valószínűleg megöleti őket, hogy eltüntessen minden szemtanút a Nővérekkel kapcsolatosan. Jagang szívességet tett nekik. Az Álomjárónak persze már nem lesz alkalma megölni őket, de mivel kénytelenek a kikötőben maradni, majd megteszik helyette a Nővérek. A többiekre mosolygott. Az erőn keresztül mindegyikük érezte gondolatait. A másik öt Nővér mindezt jóleső mosollyal nyugtázta. Tengeri utazásuk borzalmas volt, a matrózoknak meg kell fizetniük érte.

Az erőd felé kaptatva emelkedni kezdtek, s Ulicia meglepődve látta, hogy amikor a villám felfénylött az égen, Jagang hadserege egyre nagyobbak tűnt. Valahányszor mennykő csapott át a hegyeken, mindenhol sátrakat látott a földeken. Tavasz fütengerként borították a hegyoldalakat. Számuk láttán Tanimura népessége falusi csődületnek tűnt csupán. Nem is tudta, hogy ennyi fegyveres létezik az Óvilágban. Nos, talán majd nekik is hasznukat vehetik.

Amikor a villámfény le-lecsapott a kavargó felhőkből, és megrázta a földet, Ulicia is láthatta a komor erődöt, ahol Jagang várta őket. Erőterén keresztül a többiek szemével is láthatta a várat, érezte félelmüket. Mindannyian szét akarták rombolni, de mindegyikük tudta, hogy nem tehetik, még nem.

Semmi kétség, ha látják Jagangot, felismerik - egyikük sem téveszthette el azt a borzalmas arcot -, de először látniuk kellett, hogy biztosak lehessenek a dolgukban.

- *Ha meglátjuk, Nővéreim, és tudjuk, hogy ott van, akkor meghal!*

Ulicia szerette volna látni a rettegést a férfi szemében, de nem akarta figyelmeztetni, hogy mire készülnek. Ulicia nem tudta, mire képes; végül is az Őrzőn kívül más még nem volt képes behatolni az álmaikba. Ezért azután még véletlenül sem akarta felhívni a férfi figyelmét arra, hogy mit terveznek, még ha meg is fosztja ezzel magát az élvezettől, hogy lássa a pondrót remegni. Szándékosan várt, amíg befutnak Grafan kikötőjébe, mielőtt felfedte terveit a Nővérek előtt, csak hogy biztonságban legyenek. Mesterük boldogan nézi majd Jagang megbüntetését. Dolguk egyszerűen csak annyi volt, hogy lelkét az Alvilágba küldjék, egyenesen a Őrző karmaiba.

A Őrző nagyon is hálás lesz, ha visszakapja e világi erőit, és Jagang kínjaival jutalmazza majd erőfeszítéseit, ha akarják. És akarni fogják.

A kocsi megállt a kastély tekintélyes kapuja előtt. A Nővéreket egy mogorva, csuklyás katona parancsolta ki a kocsiból, akin annyiféle fegyver lógott, hogy némi túlzással egy egész hadsereget is levághatott volna.

Mind a hatan csendben vonultak tovább az esőben és sárban, majd a csapórács mögötti íves tető alá. Egy sötét bejárathoz vezették őket, ahol azt mondták nekik, várjanak ott, mintha bármelyiküknek eszébe jutott volna leülni a koszos, hideg kőpadlóra.

A legszebb ruhájukat viselték. Tovi testhez simuló sötétben pompázott, Cecilia gondosan fésült, szép, ősz haja tökéletesen illett sötétzöld ruhájához, melyet csipkegallér díszített. Nicci egyszerű ruhát viselt, feketét, mint mindig, elől a kebleit hangsúlyozó fűzővel. Merissa vörösben volt, a kedvenc színében, jó okkal, mert szépen kiemelte dús fekete haját, és gyönyörű alakja is ebben látszott a legjobban. Armina sötétkék ruhája tökéletesen kirajzolta kivételesen szép sudár termetét és illett a szeméhez. Ulicia is kék ruhában pompázott, de lényegesen világosabb kékben, mint Armina. A kebleit és csuklóját ízléses fodrok tarkították, de a derekán nem volt díszítés, hogy formás csípője jobban érvényesüljön.

Mindannyian a legjobban akartak kinézni, amikor megölik Jagangot.

A terem zárt kőfalai teljesen csupaszok voltak, csak két sziszegő fáklya világított a tartókaron. Várakozás közben Ulicia érezte, ahogy a többiek haragja izzani kezd, a sajátjával együtt, ugyanakkor valami baljós előérzetük is támadt.

Amikor a katonákkal körülvett tengerészek átmentek a csapórácson, a kőszoba egyik öre kinyitotta az erőd belső termeibe vezető ajtót, és fejének nyers intésével beljeb invitálta a nővéreket. A folyosók ugyanolyan kopáran ásítottak, mint az előterem. Komor erőd volt ez, nem pedig palota, és nem a kényelemre rendezték be. Őreiket követve Ulicia csak fapadokat és fáklyákat látott a rozsdás tartókarokon. Az ajtók gyalulatlan deszkákból készültek, és még egy olajlámpát sem láttak, ahogy beljebb hatoltak a erődben. A hely alig látszott jobbnak a seregek barakkjainál.

Az örök egy dupla ajtón haladtak keresztül, és mindkét oldalon a falnak vetették hátukat. Egyikük hüvelykujjával intett, hogy menjenek a hátulsó terembe. Ulicia jól eszébe véste a férfi vonásait, és megfogadta, hogy megfizet neki ezért az arcátlanságért. Ulicia bevezette az öt Nővért, miközben a tengerészek is a hátsó terembe özönlöttek, őrök csizmacsattogásával és fegyvercsörgéstől kísérve.

A terem hatalmas volt. Üvegtelen, falra magasan felfutó ablakok engedték be a kinti fényt, és az esőt is, amely csillogó patakokban folyt a padlóra. A padló mindkét oldalán tüzek égtek. Paraszuk és fojtogató füstjük a nyitott ablakokon keresztül távozott, de a tűz csípős szaga megmaradt a levegőben. A fáklyák sercegetek és sziszegtek a rozsdás karok körében, ráadásul a kellemetlen szaghoz még veritékbűz is vegyült. A homályos teremben minden a lángok fényében villogott.

A kettős tűz ropogása közepette a sötétségen túl egy nagydarab deszkaasztalt láttak étellel megrakodva. Csak egy férfi ült az asztal túloldalán és figyelmesen nézte őket, miközben vágott magának egy szelet lédús malacsültet.

A bizonytalan, táncoló fényben nehéz volt a vonásait kivenni. Nekik pedig biztosra kellett menniük.

Az asztal mögött a fal mellett emberek sora állt, akik bizonyosan nem voltak katonák. Fehér nadrágot viseltek, semmi mást. Az asszonyokon buggyos szárú öltözet volt, mely bokától nyakig, csuklóig fedte őket, és egy fehér szalag fogta össze a csípőjükön. A szalagok kivételével olyan átlátszó volt az anyag, hogy akár meztelenek is lehettek volna.

A férfi felemelte a kezét, és két ujjával intett, jöjjenek közelebb. A hat asszony áthaladt a pincyszerű termen, melynek nyomasztóan sötét falai mintha beszívták volna a tűz fényét. Az asztal előtti hatalmas medvebőrön újabb két, furcsán öltözött szolga üldögélt. Az asztal mögött a nők a falnak háttal, kezeiket oldalt magukhoz szorítva álltak, mereven és mozdulatlanul. Mindegyik fiatal lány alsó ajkát aranykarikával ütötték át.

A mögöttük égő tűz pattogott, csattogott, ahogy a hat Nővér előrébb lépett. Az egyik fehér nadrágos férfi bort töltött az asztalnál ülő alaknak, mikor az oldalra tartotta kupáját. A szolgák egyike sem nézett a Nővérekre. Figyelmüket egyedül az asztal mögött ülő férfi kötötte le.

Ulicia és minden Nővére felismerte már.

Jagang volt.

Magasságra középtermetű, de zömök, erős izomzatú, hordó mellkasú férfi volt. Meztelen vállai kidagadtak közepén nyitott szőrmeruhájából. Óriási mellkasa közepén mély hasadékból jó néhány aranylánc villant ki. A láncok és az egyéb drágaságok egykor királyok, királynők ékszerei lehettek. Karját kidagadó izmai fölött

ezüstpántok díszítették. Húsos kezének minden ujján arany- vagy ezüstgyűrű fénylett.

Mindegyik Nővér ismerte a fájdalmat, melyet ezek az ujjak okozni képesek.

Borotvált feje megvillant a remegő gyertyafényben. Illett az erejéhez. Ulicia nem is tudta volna elképzelni hajjal a fején, az csak leplezte volna gonoszságát. Nyaka mintha egy bikáé lett volna. Bal orrlyukában aranykarikát viselt, melyet egy lánc kötött össze a bal fülében viselt fülbevalóval. Az arca csupasz volt, eltekintve egy kéthüvelyknyi, varkocsba font bajusztól a szája szegletében, és egy hasonló fonattól az alsó ajka alatt.

Tekintete mindenkit lenyűgözött, akire csak rápillantott. Egyáltalán nem volt szeme fehérje. Sötét, mogorva szürke volt, homályos formáktól, tintakék kavargástól ködös. A tekintetének mégis olyan súlya volt, hogy akire rászegeződött, az pontosan tudta, hogy őt figyeli.

Kettős ablak volt ez a szempár, mely egy rémálomra nézett.

A mosoly eltűnt, és rettegett pillantás vette át a helyét.

- Elkéstemek! - mondta mély, reszelős hangon, melyet azonnal felismertek, borzalmas pillantásával együtt.

Ulicia nem bajlódott a válasszal, s tervét egyetlen pillantással sem árulta el. A Han erejével elfojtotta a többiekben izzó gyűlöletet, így az arcukon egyedül a félelem látszott. Nem engedhette meg, hogy Jagang bármit is megsejtsen.

Azután nekilátott, hogy maga előtt húsz mérföldes körzetben mindent megsemmisítsen.

Erőszakos és teketória nélküli hirtelenséggel szabadon engedte rémisztő erejének addig féken tartott tömegét. A gondolat sebességével, viharzó haraggal robbant ki az Alkotó és a Pusztító Mágia gyilkos hatalma. Maga a levegő lobbant sívító lánggra. Az ikermágia fülsüketítő kisülése nyomán még a kövek is lánggra gyúltak.

Még Ulicia is megdöbbent, hogy mit tett.

A valóság szövedékét mintha szét tépték volna.

Utolsó gondolata az volt, hogy lerombolta az egész világot.

10. fejezet

Egy sötét álm hófoltjaiként tért vissza minden a tudatába - először a kettős tűz, majd a fáklyák, a sötét kőfalak, legvégül az emberek.

Egész teste érzéketlen volt, mielőtt milliónyi tűszúrásként visszatért belé az élet. Minden porcikája fáj.

Jagang leszakított egy újabb falat rostonsült fácánhúst. Egy percig rágt, aztán a csonttal Uliciára mutatott.

- Tudod, mi a te bajod, Ulicia? - kérdezte, rágás közben. - A mágiád egy szempillantás alatt rendelkezésre áll...

Zsíros ajkaira visszatért az ismerős mosoly.

- Én viszont Álomjáró vagyok. Gondolatfoszlányok között használom az időt, abban a csendben cselekszem, amelyben a semmi lakozik. Olyan helyekre is beférkőzöm így, ahová senki más.

Nyelés közben megint intett a csonttal.

- Látod, nekem, a gondolatok közötti térben végtelen az idő, és azt teszem, amit akarok. A hatalmatok elől kitérni nekem annyi, mint kőszobrok elől elfutni.

Ulicia érezte Nővéreit az erőtérben keresztül. A mágikus kapcsolat még élt.

- Nyers. Nagyon kidolgozatlan - mondta Jagang. - Mások sokkal jobban csinálták, de hát ők többet is gyakorolták. Meghagytam a kapcsolatot. Azt akarom, hogy érezzétek egymást. A kötést később töröm meg, és ahogy a kapocstól, ugyanúgy az értelemről is bármikor megfoszthatlak benneteket.

- Ivott egy korty bort. - De azt hiszem, ez nem túl jó megoldás. Hogyan adhatok leckét az embereknek, de komolyan, ha az agyuk nem fogja fel?

Az erőtérben keresztül Ulicia megérezte, ahogy Cecilia nem tudott parancsolni a hólyagjának, és meleg vizelet folyik le a lábain.

- Hogyan? - kérdezte Ulicia magától síri hangon. - Hogyan használhatod a gondolatok közti időt?

Jagang felkapta kését, és leszelt egy húsdarabkát a mellette fekvő, díszes ezüsttálca tartalmából. A szelet véres közepébe szúrta, majd az asztalon nyugtatta tovább a könyökét.

- Mik vagyunk mi mindannyian? - Hadonászni kezdett a felszúrt húsdarabkával, a vér a késre csorgott. - Mi is a valóság, létünk valója?

Fogaival lehúzta a késről a falatot, majd rágás közben folytatta.

- A testünk? Egy kis természetű emberben kisebb a lélek, mint egy nagy természetűben? Ha test lennénk csupán, akkor, ha elveszítjük a karunkat, vagy a lábunkat, kisebbé válunk-e, és ezért vajon elkezdünk-e kiveszni a létből? Nem! Ugyanazok maradunk. Gondolataink között jövök én. A gondolataitok közötti szünetekben, ami semminek tűnik nektek, de nekem sokat jelent. - Újra szürcsölt a borból. - Árnyék vagyok, létezésetek repedéseiben szüremlek belétek.

Az erőtérben Ulicia megérezte a többiek remegését.

- Ez lehetetlen! - suttogta. - A Hanod nem szórhatja szét az időt, nem törheti szét...

A férfi öntelt mosolyától elállt a lélegzete.

- Egy apró, egyszerű kis ék, melyet a legnagyobb, legtömörebb sziklába ütnek, szét tudja repeszteni az egészet. Le is tudja rombolni. Én vagyok ez az ék, mely mostantól gondolataitok repedéseibe fúródott.

Ulicia csendesen áldogált, ahogy a férfi hüvelykjével letépett egy hosszú, csöpögő disznóhúsdarabot.

- Alvás közben gondolataitok kilibbennek és csaponganak, álmotokban sebezhetőek vagytok. Az álmotok számomra olyan mint a jelzőtűz - megtalálhatom, bárhol is vagytok. Ilyenkor gondolataim a repedésekbe szűrődnek. A létezés parányi űrjei, számomra széles folyosók.

- És mit akarsz tőlünk? - kérdezte Armina.

A férfi harapott egyet a vastag ujjai közt lógó disznóhúsdarabból. - Nos, hasznokat vehetem, mivel van egy közös ellenségünk: Richard Rahl. Richard Cypherként ismeritek. - Szemöldökét zavaros szemei fölé vonta. - A Kereső. Mostanáig a hasznomra volt. Nagy szívességet tett nekem, hogy lerombolta a Pusztítás Tornyait, ami ezen az oldalon tartott. Legalábbis a testemet. Ti, a Sötétség Nővérei, az Őrző és Richard Rahl tettétek lehetővé az emberi faj felemelkedését általam.

- Nem tettük mi semmi ilyet! - védekezett Tovi szende hangon.

- Óh, de igen. Tudjátok, a Teremtő és az Őrző küzd a hatalomért ebben a világban, a Teremtő csupán meg akarja előzni, hogy az Őrző a holtak világába szippantsa a lelkeket, az Őrző pedig csak azért küzd, mert hatalmas étvágyat érez az élők után.

Jagang kavargó tintaszínű tekintete a Nővérek szemébe fúródott.

- Az Őrző megszabadításáért folyó harcokban, hogy e világot a kezébe adjátok, hatalmat adtatok itt a Őrzőnek, és ő cserében idecsalogatta Richard Rahl, hogy az élők védelmére siessen. Helyreállt az egyensúly.

Ebben az egyensúlyban, mint ahogy a gondolataitok közti térben jövök én. A mágia azon másik világok felé vezető csatorna, amely itt erőt ad nekik. A világban jelen lévő mágia csökkentésével a Teremtő, és az Őrző hatalmát is egyszerre csökkentem e földön. A Teremtő még küldeni fog egy pár életszikrát, az Őrző pedig elveszi tőle mindezt, ha elérkezett a vég, de ezen túl a világ már csak az embereké lesz. Az ősi mágia-vallás a történelem szemétdombjára kerül, és véglegesen misztikus homályba vész.

Álomjáró vagyok, láttam már az emberek álmait, ismerem hatalmukat. A mágia elfojtja ezeket a szárnyaló víziókat. A mágia nélkül az emberek álmait, képzelőerejét semmi sem fogja majd vissza, és tökéletes erővel rendelkezik majd. Ezért van ekkora hadseregem. Ha a mágia meghal, akkor is megtartom őket. Addig a napig gyakorolni fognak.

- És hogy lehet Richard Rahl az ellenséged? - kérdezte Ulicia, remélve, hogyha beszélteti a férfit, addig eszébe jut, mit is tehetne.

- Természetesen cselekednie kellett, különben ti, kedveseim a Őrző hatalma alá hajtjátok a világot. Eddig az én malmomra hajtotta a vizet, de most már keresztezi a terveimet. Fiatal, és nem ismeri erejét. Másrészt én az utóbbi húsz évet erőim tökéletesítésével töltöttem.

Szemei előtt meglengette késének hegyét.

- A szemeimen csak a legutóbbi évben mutatkoztak meg az Álomjáró jellegzetes jegyei. Csak most lettem az ősi világ legféltrebb erejévé. Az „Álomjáró” ősi nyelven „fegyvert” jelent. A fegyvert megalkotó varázslók már megbánták tettüket.

Késéről lenyalta a zsírt, miközben a Nővérekre bámult.

- Hiba volt saját akarattal rendelkező fegyvereket kovácsolni. Most ti vagytok a fegyvereim. Én nem fogom elkövetni ugyanaz a hibát. Erőmmel bárki agyába behatolhatok amikor alszik. Azokra, akiknek nincs meg a Tehetségük, csak korlátozott hatást gyakorolhatok, és mindenképp kevés hasznukat veszem, de a Tehetésegekkel, mint ti hatan is, azt teszem, amit akarok. Mivel ékem az agyatokba fúródott, a gondolataitok már nem a tieitek, hanem az enyéim. Az Álomjárókat megalkotó mágia hatalmas volt, de megbízhatatlan. Az elmúlt háromezer évben egy sem született, de most újra itt van egy köztünk.

Fenyegető nevetéssel rázta meg fejét. Szája sarkában repkedtek az apró fonatok.

- Ez volnék én.

Ulicia már majdnem kimondta, hogy térjen a tárgyra, de épp időben parancsolt magára. Nem akarta látni, mit tehet Jagang, ha már befejezte a beszédet. Időre volt szüksége, hogy átgondolja, a lehetőségeit.

- Honnan tudod mindezt?

Jagang leszakított egy égett zsírdarabot a sültről, és majszolva folytatta.

- Altur'Ragban az őshazámban, egy eltemetett városban megtaláltam a régi levéltárat. Furcsa, hogy harcos létemre könyvek a fegyvereim. A Próféta Palotája roppantul értékes könyveket rejt, ha tudjátok, hogyan használjátok őket. Kár, hogy a próféta kihaltak, de más varázslóim vannak.

A ősi harcból származó mágia foszlánya, egyféle pajzs, eredeti gazdájuktól a Rahl-Házból származó Tehetéseges utódokhoz került. Ez a kötés megvédi az emberek gondolatait, úgyhogy én nem tudok közéjük furakodni. Richard Rahl rendelkezik az erővel, és már elkezdte használni. Le kell törni a szarvát még mielőtt igazából kiismeri a hatalmát. Még hozzá a jegyesével együtt. - Jagang távolba révedő, pillantással várt. - Az Inkvizitor Anya késleltetett egy kissé, de az ő ügyével már foglalkoznak a bábjaim északon. Azok a bolondok okoztak egy kis galibát, de ezidáig nem gyakoroltam túl nagy nyomást rájuk. Ha eljön az idő úgy táncolnak majd, ahogy én füttyölök - azt az éket jó mélyre beverem. Sok erőt elpazaroltam, hogy a történeteket a saját hasznomra fordítsam, és Richard Rahl az Inkvizitor Anyával együtt végre a karmaim közé kerüljön.

Ökölnyi darabot szakított a disznósültből.

- A fiú született harci mágus, háromezer éve az első, de ezt már tudjátok. Egy ilyen varázsló felbecsülhetetlen fegyver a kezemben. Sok mindenre képes, amire ti nem, tehát nem akarom megölni; csak irányítani. Ha már nem használható, akkor meghalhat. - Jagang lenyalta a disznósült a gyűrűkről. - Látjátok, a hatalom sokkal fontosabb a gyilkolásnál. Megölhettelek volna titeket, de mire lett volna ez jó? Amíg a hatalmam részei vagytok, nem fenyegettek, és ő, majd meglátjátok, mennyi hasznokat veszem.

Jagang felemelte csuklóját, késével Merissára mutatott. - Mindannyian bosszút esküdtetek neki, de te, kedvesem, megesküdöttél, hogy a vérében fürdesz egyszer. Talán megadhatom az esélyt minderre.

Merissa arca elsápadt.

- Honnan... tudod? Ezt ébren mondtam.

Jagang kuncogni kezdett, ahogy meglátta a lány arcára ülő pánikot.

- Ha azt akarod, ne tudjak valamiről, kedvesem, akkor ne álmodj arról, amit ébren mondasz!

Ulicia az erőtéren keresztül is érezte, hogy Armina közel jár az ájuláshoz.

- Persze, először nektek kell engedelmisséget tanulnotok. Meg kell tanulnotok, ki uralja eztán életeteket. - Késével a háta mögött álló szolgasor felé bökött. - Olyan kezesek lesztek, mint ezek.

Ulicia először nézte meg alaposabban a hiányos öltözetű szolgákat. Majdnem hangosan hördült fel. Az összes asszony Nővér volt. Majdnem mind a Sötétség Nővére. Gyorsan felmérte a terepet; nem mindegyikük volt itt. A férfiak főleg fiatal varázslók voltak, akik éppen hogy befejezték a palotabeli tanulmányaikat, ők szintén a Őrzőnek adták lelküket.

- Fény Nővérei is vannak közöttük, és jól szolgálnak, mert rettegnek az engedetlenség következményeitől. - Hüvelykje és egy ujja közé fogta az orra és füle közt húzódó aranyláncot. - De leginkább a Sötétség Nővéreit

kedvelem; mind az én rabszolgám már, még a Palotában maradtak is. - Ulicia úgy érezte, egyre inkább elveszti lába alól a talajt. - Dolgom van a Próféta Palotájában. Fontos dolgom.

A mellkasán fekvő aranyláncok megcsillantak a gyertyafényben, ahogy Jagang kitárta karjait. - Mindannyian nagyon engedelmesek. - Zavaros pillantását a mögötte állókra vetette. - Nem igaz, kedveseim?

Janet, egy Fény Nővére, megcsókolta gyűrűsujját, s arcán könnyek peregtek. Jagang felnevetett. Gyűrűje megvillant a tűz fényében, ahogy vastag ujjával a lányra mutatott.

- Látjátok? Ezt megengedtem neki. Hamis reménnyel tölti el. Ha megakadályoznám, talán megölné magát, mert nem féli a halált, mint az Őrzőnek felesküdtök. Nincs igazam, kedves Janet?

- De igen, fenség - válaszolta Janet gyáva hangon. - A testem a tiéd, de a lelkem Teremtőmé, ha meghaltam!

Jagang felnevetett rettenetes, csikorgó hangján. Ulicia már hallotta így nevetni, és tudta, mi következik.

- Ezt el kell túrnóm tőle, hogy a szolgám maradjon... Természetesen, most egy hétig a sátrakban kell szolgálnia büntetésül. - Zavaros szemei láttán Janet visszahőkölt. - De ezt már akkor is tudtad, amikor kimondtad, ugye, kincsem?

Janet Nővér hangja megremegett.

- Igen, Fenség.

Jagang ködös tekintete visszatért az előtte álló hat Nővére.

- Azért kedvelem a Sötétség Nővéreit, mert jó okuk van, hogy féljék a halált! - Kettétépte a fécánt. Törő csontok pattogtak. - Becsapták a Őrzőt, akinek felesküdték. Ha meghalnak, nincs menekvés. Ha meghalnak, az Őrző bosszút fog állni a megcsalásért! - Mélyen zengő, csúfolódó hangon felnevetett. - Ahogy rajtatok is, ha eléggé felbosszantotok, hogy végezzek veletek.

Ulicia nyelt egyet.

- Igenis... Fenség, megértettük.

Jagang rémisztő pillantásától elállt a lélegzete.

- Ó, nem, Ulicia, nem hiszem, hogy tényleg értitek. Ha a leckének vége, majd akkor fogjátok érteni.

Borzasztó szemeit Ulician nyugtatva benyúlt az asztal alá, és a hajánál fogva egy formás szőke nőt cibált ki alóla. A nő felvinnyogott, ahogy az erős kéz felemelte. Ugyanúgy volt felöltözve, ahogy a többiek. A hiányos szöveten áttetszettek régi, sárgálló zúzódásai, és az újabbak, a lilában játszó. Jobb arcát is foltok borították, és egy friss, hatalmas, kékben-feketében játszó a bal állkapcsán, ahol négy barázdát szántottak Jagang gyűrűi.

Christabel volt, a Sötétség Nővéreinek egyike, akit Ulicia a Palotában hagyott. A Palotában maradó Sötétség Nővérei készítették elő visszatérésüket. Most nyilvánvalóan Jagang érkezését készítették elő. Arról, hogy Jagang mit akarhat a Próféta Palotájában, sejtelve sem volt.

A férfi maga elé mutatott.

- Állj elé!

Christabel Nővér megkerülte az asztalt, hogy Jagang elé álljon. Gyorsan lesimította kócos haját, és kezével megtörölte száját, mielőtt meghajolt.

- Hogyan állhatok szolgálatodra, felség?

- Nos, Christabel, ezek hatan megkapják első leckéjüket! - Leszakította a fécán másik lábát is. - Ezért most meg kell halnod.

A lány meghajolt.

- Igen, fels... - Hirtelen megmerevedett, mert felfogta, mit is hallott. Ulicia látta, ahogy remegő térdekkel egyenesedik ki, de még mindig nem mert szólni.

A férfi a fécáncombal intett a medvebőrön ülő két asszonynak, akik gyorsan arrébb iszkoltak. Jagang a maga retentő módján elmosolyodott. - Ég veled, Christabel!

A lány felsikoltott és szétvetett karokkal összeesett. A földön vadul hanykolódni kezdett, és olyan hangosan visított, hogy Ulicia dobhártyája majd beszakadt. A medvebőr szélén álldogáló hat Nővér rémült szemekkel nézte, még lélegzetük is elállt. Jagang tovább rágcsálta a fécáncombot. A vérfagyasztó sikolyok folytatódtak, ahogy Christabel feje ide-oda rángatózott, és egész teste ide-oda csapódott a hanykolódás közben.

Jagang a fécánsülttel volt elfoglalva, bort is töltetett magának. Senki sem szólt, miközben végzett a combbal, s a szőlő felé fordult.

Ulicia nem állhatta tovább.

- Meddig fog még haldokolni? - kérdezte rémült hangon.

Jagang felvonta szemöldökét.

- Haldokolni? - Hátrahajtott fejjel felkacagott. Hatalmas gyűrűkkel tarkított öklei az asztalt csapkodták. A szobában senki sem mosolyodott el. Egész teste rázkódott a nevetéstől. Az orra és füle közti lánc ide-oda lengett, míg végül abbahagyta a hahotázást.

- Rég halott volt, mire földet ért.

- Micsoda? De ... hiszen még mindig sikoltozik!

Christabel hirtelen elhallgatott, mellkasa meg sem mozdult.

egy rossz lépést sem tennék.

Jagang tekintete visszatért a háttérben álló tengerészekhez.

- Éjszakára a tiétek az összes! Ismerem az álmaikat, van egy pár kiegyenlítendő számlátok! Azt tesztet velük, amit akartok!

A tengerészek kárörvendő röhögésben törtek ki.

A kapcson keresztül Ulicia érezte, hogy Armina mellét megszorítja egy kéz, egy másik Nicci haját megrántva feszítette hátra a fejét, és tépte le a ruháját tartó selyemszalagot, egy újabb kéz pedig saját combját tapogatta. Visszafojtott egy sikolyt.

- Van néhány kisebb szabály - mondta Jagang, mire a tapogatás abbamaradt. - Ha áthágjátok őket, mindannyiótokat kibebelezlek, mint egy kutyát!

- És mik azok, Császár? - kérdezte egy tengerész.

- Nem ölhetitek meg őket! A szolgálám mind - hozzám tartoznak. Reggel ennek megfelelően jó állapotban akarom visszakapni őket, hogy szolgálhassanak nekem. Ez azt jelenti, hogy sem csontjuk nem törhet, sem hasonló. Sorsot húzhattok, melyikőjüket kapjátok meg. Tudom, mit csináltok, ha engedem, hogy magatok kedvére válasszatok. Nem akarom, hogy bármelyikük is elhanyagolva érezze magát.

A tengerészek egyetértve mormogtak, s mindegyikőjük úgy érezte, ez a legbecsületesebb módja a dolognak. Megesküdtek, hogy betartják a szabályokat.

Jagang újra a hat asszony felé fordult.

- Van egy hatalmas hadseregem: nagy darab, nyers fickók tömege, s nincs elég cafka a környéken. Ettől felettébb nyugósek. Amíg nincs más feladatom számotokra, négy órát leszámítva egész nap a rendelkezésükre fogtok állni. És köszönjétek meg, hogy karikát kaptatok a szátokba, mert ez akadályozza meg őket, hogy megöljenek titeket, amíg a kedvüket töltik.

Cecilia Nővér széttárta kezeit. Felvillantotta kedves, ártatlan mosolyát. - Jagang császár, az embereid fiatalok és erősek. Attól félek, nem találnak túl sok gyönyörűséget az én öreg testemben. Sajnálom!

- Biztos vagyok benne, hogy boldogságtól vigyorogva fogadnak! Meg fogod látni.

- Császár, Cecilia Nővérnek igaza van! Én is attól tartok, túl öreg és kövér vagyok nekik - mondta Tovi öreges hangon. - Nem lennének katonáid kedvére.

- Kedvére? - Jagang nagyot harapott a késhegyre tűzött sültből. - Kedvére? Megbolondultál? Semmi köze sincs ennek a kedvükhöz! Biztosítalak, hogy élvezni fogják a tested melegét, de nem ez a lényeg!

Feljük bökött, zsíros ujjain megvillantak a gyűrűk a tűz fényében. - Ti hatan a Fény Nővérei voltatok, majd a Sötétség Nővérei lettetek. Most nyilvánvalóan a világ legerősebb varázslónői vagytok. Ez az egész csak lecke nektek, hogy megtanuljátok, épp csak egy darab ganéj vagytok a csizmám alatt! Azt tesztet, amit mondok. A Tehetségesek mostantól a fegyvereim! Ez az egész csak lecke nektek! Semmiféle beleszólásokat nincs a dolgok menetébe. Használatra adlak titeket az embereimnek. Ha kicsavarják ujjaitokat, hogy fogadjanak, melyikőtök sikolt hangosabban, akkor megtehetik. Ha bármi más szórakozásra vágynak, akkor megkapják. Vegyes az ízlésük, ezért amíg nem ölnek meg, szabadon kiélhetik a vágyaikat.

A hús maradékát a szájába lökte.

- Legalább is ha a matrózfiúk végeztek. Élvezzétek az ajándékomat, fiúk! Tegyetek, ahogy kértem, kövessétek a szabályaimat, és a jövőben is számítok majd rátok! Jagang császár jól bánik a barátaival.

A tengerészek egyszerre kezdték éltetni a császárt.

Ulicia térdre esett volna, ha nincs a kéz, amely a derekánál fogva egy vágytól égő tengerészhez nyomta a fenekét. Érezte a fickó büzlő lehelleget.

- Nocsak, nocsak, kedveském! Úgy tűnik, hogy muszáj eljátszadnotok velünk, miután olyan rosszak voltatok hozzánk!

Ulicia hallotta saját nyöszörgő hangját. Ajkai lüktettek a fájdalomtól, de tudta, hogy ez még csak a kezdet. Annyira legyengült mindattól, ami történt, hogy egy tiszta gondolatot sem bírt kipréselni agyából.

- Ó! - mondta Jagang, s mindenkit megállított. - Merissa felé intett a késével. - Kivéve ezt. - Ez nem lehet a tiétek! - mondta a tengerészeknek. Két ujjal rábökött. - Lépj közelebb, szépségem!

Merissa két lépést tett a szörme felé. Ulicia érezte, ahogy a lány lábai remegnek.

- Christabel kizárólagos tulajdonom volt. A kedvencem. De most halott, hogy leckeként szolgáljon nektek. - Rápillantott, oda, ahol a tengerészek már leszaggatták a lány ruháját. - Te veszed át a helyét!

Tintafoltban úszó szemeit Merissáéba fúrta. - Te magad mondtad, ha jól emlékszem, hogy ha kell, a lábamat fogod nyalni. Akkor most érkezett ez az idő! - Merissa meglepett pillantására Jagang egy rettenetes mosollyal felelt.

- Megmondtam, kedvesem, hogy azokat álmodod, amikről ébren beszélsz!

Merissa elgyengülten bólintott.

- Igen, fenség!

- Vedd le azt a ruhád. Majd később kapsz valami szebbet, ha úgy gondolom, megölheted Richard Rahltnak!

- Ránézett a többi asszonyra, miközben Merissa teljesítette a parancsot. - Rajtatok hagyom a kapcsolatot, hogy érezték a többiek leckéjét is. Nem akarom, hogy egy pillanatot is kihagyjatok!

Miután Merissa végzett, Jagang mutató és hüvelykujja közé fogta a kést, és lefelé fordította. - Az asztal alá, kedvesem!

Ulicia érezte, hogy a durva rongyszőnyeg Merissa térdét horzsolja, majd az asztal alatti kövek durvaságát is. A tengerészek vágyakozva bámultak a látványra.

Akaratának utolsó villanásával, gyűlöletének maradékával Ulicia erőt sugárzott, és elszántságot. A Sötétség Nővéreknek vezére volt. Az erőteréből szólt a többiekhez.

- *Mindannyian átestünk a szertartáson. Ennél rosszabb is történt már velünk. A Sötétség Nővérei vagyunk. Emlékezzetek, ki is a mi igazi mesterünk! Mostantól e piócának vagyunk a szolgálói, de nagy hibát követ el, ha azt hiszi, nincs eszünk. Nincs saját ereje, csak a miénket tudja használni. Kigondolunk valamit, és akkor Jagang megfizet! Ó, édes Mesterünk, mindörökre megfizet!*

- *De mit csinálunk addig?!* - sikított Armina.

- *Csend!* - parancsolta Nicci. Ulicia érezte a Niccin futkározó ujjakat, és érezte haragjának fehér izzását, és szívének fekete jegét is.

- *Véssetek eszetekbe minden arcot! Mindőjük megbűnhődik! Hallgassatok Uliciára! Kigondolunk majd valamit, és akkor kamatostól megfizetünk mindenért!*

- *És egyikőtök se merjen álmodni erről!* - figyelmeztette őket Ulicia. - *Az egyetlen dolog, amit nem engedhetünk, hogy Jagang megölhessen minket, különben minden reményünknek vége. Amíg csak élünk, esélyünk van, hogy visszanyerjük Mesterünk kegyét. Lelkünknek jutalmat ígértek, és én el akarom nyerni mindezt. Legyetek erősek, Nővéreim!*

- *De Richard Rahl az enyém!* - sziszegte Merissa. - *Aki elkapja, előttem fog felelni érte, és az Őrző előtt.* - Ha meghallja, még maga Jagang is elsápadt volna figyelmeztetésének vehemenciája előtt. A kapcsen keresztül Ulicia érezte, ahogy Merissa hátra vetette dús haját. Nyelvén érezte, amit Merissa kóstolt.

- *Végeztem veletek!..* - vett hosszú lélegzetet Jagang. - *Menjetek!*

Blake kapitány megfogta Ulicia haját. - Itt a fizetség ideje, szépségem!

11. fejezet

Az asszony csak pislogott, amikor meglátta az orra elé tartott hosszú, rozsdás kardot. A hegye alig egyhüvelyknyire volt az arcától.

- Igazán fontos ez? Megmondtam, elvihettek mindent, amit akartok, nem fogunk ellenállást tanusítani, de meg kell mondanom, hogy ti vagytok a harmadik rablóbanda, akik néhány héten belül kifosztanak minket, és már nem maradt semmi érték nálunk.

A fiú keze igencsak remegett, és nem nézett ki valami gyakorlott rablónak. A csontjain lötyögő bőr azt mutatta, hogy nem is túl sikeres.

- Csend legyen! - mondta idegesen, és a társára nézett, - Találtál valamit?

A másik fiatal bandita, sovány mint az első, a hóbuckák között turkált, s az elhagyatott út mindkét oldalán sötétedő fák árnyai felé pislogott. Hátranézett, oda, ahol az útkanyarulat a behavazott erdeifenyők fehérjébe veszett. A kanyar közepén, épp, ahol az út eltűnt, egy hidat látott, ami egy, a tél ellenére csörgedező patak fölött ívelt át.

- Nem! Csak régi rongyok, és ócskaságok! Semmi szalonna, de még kenyér se.

Az első ide-oda nézett, láthatóan kész volt a veszély első jelére elinalni. Másik kezét is a markolatra tette, hogy meg tudja tartani az ócska kard súlyát. - Úgy tűnik, jó kövérek vagytok! Mit esztek, te vénasszony? Havat?

Az asszony az övére tette kezeit, és felsóhajtott. Már unta az egészet.

- Megdolgozunk az ételünkért útközben. Ti is megpróbálhatnátok! Dolgozni, úgy értem!

- Igazán? Tél van, vénasszony, ha nem vetted volna észre! Múlt ősszel a katonák kifosztották a raktárainkat! A szüleimnek nincs télire semmijük.

- Sajnálom, fiam! Talán...

- Hé! És ez micsoda, vénasszony? - A fiú ujjait a vénség nyakában függő ezüstgallérba akasztotta. Megrántotta.

- Hogy lehet ezt levenni? Mondd meg!

- Már mondtam, - válaszolt az öregasszony, kerülve a csendes szemrehányást a varázsló dühös kék szemeiben. - A bátyám süketnéma. Nem érti a szavakat, és nem is tud válaszolni.

- Süketnéma? Akkor mondd meg te, hogy lehet ezt levenni?

- Ez csak egy acélból készült emlék, melyet már régóta visel. Értéktelen.

A fiú fél kézzel elengedte a kardot, és óvatosan félrehúzta az asszony köpenyét.

- És ez mi? Egy tarsoly! Megtaláltam a tarsolyát! - Lerántotta az asszony övéről lógó, aranypénzekkel teli tarsolyt. - Biztosan teli van arannyal!

A vénség felkuncogott.

- Attól félek, csak kétszersült van benne. Vehetsz egyet, ha akarsz, de ne is próbálj beleharapni, még beletörik a fogad! Inkább szopogasd!

A fiú kihalászott egyet és a fogai közé illesztette. Savanyú kifejezés jelent meg az arcán. - Hogy bírjátok ezt megenni? Ettem már pocsék kétszersültet, de ezek még a rossznál is rosszabbak.

- A fiatalokkal ilyen könnyű a dolgom - gondolta az anyóka. - Kár, hogy a felnőttekkel nem ilyen egyszerű.

A fiú félredobta a tarsolyt, és odébb rúgta a hóba, majd végigtapogatta az öregasszony köpenyét, hátha talál benne valamit.

Amaz türelmetlenül sóhajtott. - Fiúk, nem hagynátok abba ezt a rablósdit? Szeretnénk sötétedés előtt a legközelebbi városba érni!

- Semmi! - mondta a második. - Semmijük sincs a cókómókjukon kívül.

- Vannak lovaik - mondta az első, és tovább keresgélt az anyóka köpenyében. - Legalább a lovakat elvihetjük. Valamennyit csak érnek.

- Kérlek, csak tegyétek! - mondta az anyóka. - Már úgyis unom őket, ezek a gebék csak lassítják az utunkat. Igazán csak szívességet tesznek vele! Mind a négy sánta, és nekem nincs szívem, hogy megszabadítsam őket kínjaiktól.

- A vénasszonynak igaza van - mondta a második útonálló, miután közelebb húzta az egyik sántikáló jószágot. - Mind a négy sánta. Még mi is gyorsabban megyünk! Ha magunkkal visszük ezt a négy csontvázat, azonnal el fognak kapni bennünket.

Az első támadó keze tovább tapogatta az asszony köpenyét. Megállt a zsebnél. - Mi ez?

A vénség hangja éles lett. - Semmi, ami érdekelhetne.

- Igazán? - A fiú elővette az útikönyvet az anyóka zsebéből. A fiú végigpergette az üres oldalakat, az asszony egy üzenetet látott meg a lapok között. Végre!

- Mi ez?

- Csak egy könyvecske. Tudsz olvasni, fiam?

- Nem. Igazán nincs semmi szükségem az olvasásra.

- Vedd csak el! - mondta a második. - Talán akkor is kapunk érte valamit, ha nincs beleírva semmi.

Az anyóka visszanézett a kardot tartó fiatalemberre. - Ebből most már elég! A rablásnak ezennel vége!

- Akkor van vége, ha én mondom!

- Add vissza! - mondta Ann nyugodtan, majd kinyújtotta a kezét. - És most menjetek, mielőtt a fületeknél fogva rángatlak titeket a városba, és átadlak a szüleiteknek!

A fiú lengetni kezdte a kardot, ahogy védekezve visszalépett. - Na, ne izélj már, mert megkóstolod a kardomat! Tudom, hogy kell használni ezt a vacakot!

A csendes esti levegőben hirtelen lódobogás hallatszott. Az anyóka látta, ahogy katonák tűnnek elő a kanyarból, közben átlovagoltak a hidacskán. A két fiú észre sem vette őket a vízcsobogás miatt, csak az utolsó pillanatban, amikor már a nyomukban voltak. Támadóik döbbsen fordultak meg. Ann az egyik, Nathan a másik fiú kezéből csavarta ki a kardot.

D'harai lovaskatonák tornyosultak eléjük hirtelen.

- Mi történik itt? - kérdezte az őrmester nyugodt, mély hangon.

A két fiú ijedtében megmerevedett.

- Nos - mondta Ann - beléjük botlottunk itt az úton. Rendes fiúk, akik még arra is figyelmeztettek, hogy óvakodjunk az útonállóktól. A szomszédban laknak. Megmutatták, hogyan védjük meg magunkat, és azt is, hogyan kell használni a kardot.

Az őrmester a nyeregkapára tette a kezét.

- Igaz ez, fiúk?

- Én... mi... - a fiú könnyörgő szemeket vetett az anyókára. - Igaz. A környéken lakunk, és csak azt mondtuk az utazóknak, vigyázzanak, mivel hallottunk olyan híreszteléseket, hogy rablóbandák járnak errefelé.

- És micsoda remek kardforgatás volt ez az előbb! Ahogy már megígértem, fiúk, kaptok egy kis kétszersültet érte. Adjátok ide a tarsolyomat!

A fiú lehajolt, felkapta az arannyal teli zacskót, és átnyújtotta az anyókéknak. Ann két aranyat húzott ki belőle, és mindkét fiatalember kezébe nyomott egyet-egyet.

- Ahogy megígértem, mindkettőnek jár egy darab! Most szaladjatok, érjete haza sötétedés előtt, mielőtt a szüleitek aggódni kezdenek. Adjátok oda nekik a kétszersültet, amiért utánunk küldtek titeket, hogy figyelmeztessenek minket a veszélyre.

A fiú döbbsen bólintott.

- Rendben! Akkor jó éjt! Vigyázzanak magukra!

Ann kinyújtotta a kezét. Veszélyes pillantást vetett a fiatalemberre.

- Ha megnézted, add csak vissza a könyvem!

A fiú elkerekedett szemekkel bámult az asszonyra, majd úgy nyomta a kezébe a könyvet, mintha égetné az ujjait - merthogy úgy is volt.

Ann elmosolyodott.

- Köszönöm, fiam!

A fiú szakadozott köpenyébe törölte a kezét.

- Akkor viszlát! És vigyázzanak magukra. - Megfordult, és elindult.

- Ezt se felejtsetek! - állította meg Ann.

A fiú aggodalmas képpel fordult vissza. Az anyóka a kard markolatát nyújtotta felé. - Az apád nagyon dühös lesz, ha elfelejtetted neki visszavinni a kardját!

A fiú óvakodva vette át a kardot. Nathan, nem állta meg, hogy színpadias trükk nélkül távozzon. A kést végigtáncoltatta az ujjai között, aztán feldobta a levegőbe. A leeső pengét lazán elkapta a háta mögött, majd a hóna alatt a bal kezébe perdítette. Ann a szemét forgatta, miközben a Próféta a pengére csapott, és megfordította a röptét. A pörgő kést a hegyénél elkapva, nyéllel előre átnyújtotta az ámuló fiatalembernek.

- Hol tanultad ezt, te öreg? - kérdezte az őrmester.

Nathan összevonta szemöldökét. Ha volt valami, amit Nathan nem szeretett, az volt, ha öregnek nevezték. Varázsló volt, páratlan képességekkel megáldott Próféta, és úgy gondolta, csodálattal kellene övezniük, ha nem nyílt félelemmel. Ann a Rada'Han segítségével tartotta féken a férfi erejét, különben az őrmester nyerge valószínűleg lángra kapott volna. Megakadályozta azt is, hogy felelhessen. Nathan nyelve legalább olyan veszélyes volt, mint az ereje.

- Sajnálom, de a bátyám süketnéma. - Kezével elhessegette a két fiút. A fiúk intettek, és a fák közé szaladtak, nyomukban porzott a hó. - Mindig is ilyen trükkökkel szórakoztatta el magát.

- Asszonyom, biztos abban, hogy ezek ketten nem okoztak bajt önöknek?

- Ó, nem! - mosolygott az anyóka.

Az őrmester felrántotta a gyeplőt, válaszul a mögötte álló húsz embere is követte példáját. - Nos, azt hiszem, mindenképp lesz velük egy kis megbeszélési valónk. Egy apróbb csevely a lopásról!

- Ha megteszitek, jó uram, azt is kérdez meg, hogyan rabolták ki a d'harai katonák a szüleiket, és vitték el az élelmet, és hogy mióta is éheznek emiatt.

A szögletes állú katona leengedte a gyeplőt.

- Nem tudom, mi történt azelőtt, de az új Rahl Nagyúr szigorúan meghagyta, hogy a hadsereg nem fosztogathat.
- Az új Rahl Nagyúr?

A férfi bólintott.

- Richard Rahl, D'Hara Atyja.

Ann szeme sarkából látta, ahogy mosoly lopózik Nathan ajka szegletébe. A mosoly annak szólt, hogy a jóslat megfelelő elágazására léptek. Bár ez jót jelentett, Ann mégsem érzett kedvet a mosolygásra, mert a jövő fájdalmasnak ígérkezett. De a másik lehetőség sokkal rosszabb volt.

- Igen, azt hiszem, hallottam a nevét, most hogy mondod.

Az őrmester felállt a kengyelben, és visszafordult az embereihez.

- Ogden, Spaulding! - A két katona lova felrúgta a havat, ahogy előre kaptattak. - Menjetek a fiúk után, és vigyétek haza őket! Nyomozzátok ki, hogy igazat mondtak-e, valóban katonák rabolták-e ki őket! Ha igaz, számoljátok össze a családot, majd kutassatok a szomszédoknál is, hátha ugyanez történt. Aydinrilben azonnal jelentést tesztek, és utánanézzetek, hogy kapjanak valami ennyivalót télire!

A két férfi öklét szívéhez csapva tisztelgett, majd a fák közé vezető nyomok után eredt. Az őrmester visszafordult az asszonyhoz.

- Rahl Nagyúr rendelkezései - magyarázta. - Aydinrilbe mennek?

- Igen, reméljük, ott biztonságot találunk, ahogy a többi északra tartó utazó is.

- Megtaláljátok, de ára van. Ugyanazt mondom, mint a többieknek. Bárhol is volt hazátok, mostantól D'Hara alattvalói vagytok. Meg kell adnotok magatokat, s beszolgáltatni munkátok gyümölcsének egy kis hányadát, ha a D'Hara által ellenőrzött területre akartok lépni.

Ann felvonta szemöldökét.

- Ezek szerint a katonaság megint csak meglopja az embereket?

- Talán neked úgy tűnik, de Rahl Nagyúrnak mások a céljai. Az ő szava törvény. Mindannyian azért fizetnek, hogy fenntartsák a hadsereget, amelynek feladata a szabadság védelme. Ha nem akartok fizetni, nincs jogotok védelmet és szabadságot keresni itt.

- Úgy tűnik, Rahl Nagyúr jól kézben tartja a dolgokat.

Az őrmester biccentett.

- Hatalmas varázsló.

Nathan vállai megrázkódtak a csendes nevetéstől.

Az őrmester szeme elkerekedett.

- Min nevet, ha süketnéma?

- Ó, csak úgy, hogy szegény féleszű is! - Ann a lovak felé vette útját. Ahogy szembefordult a széles vállú varázslóval, hegyes könyökével gyomorba bökte. - A legfurcsább pillanatokban kezd nevetgélni. - Felegyenesedett, miközben Nathan köhögni kezdett. - Ilyenkor általában hajlamos a nyáladásra is.

Ann gyengéden megsimogatta Bella erős, aranylóan sima oldalát. Bella boldogan ficáinkolt az érintésre. A hatalmas kanca reménykedve nyújtotta ki nyelvét; semmit sem szeretett jobban, mint amikor megráncigálták a nyelvét. Ann aztán megtette, megvakarta a füle tövét is. Bella felnyihogott, és újra kinyújtotta nyelvét, reménykedve, hogy Ann folytatja a játékot.

- Azt mondtad, őrmester, hogy Rahl Nagyúr erős varázsló?

- Igen. Levágta azokat a teremtményeket, amiket lándzsára tűzve a palota előtt láthattok majd.

- Teremtmények?

- Mriswitheknek hívja őket. Ronda, pikkelyes, gyíkszerű lények. Megöltek jó néhány embert, de Rahl Nagyúr maga vágta le őket.

Mriswith. Ez igazán nem jó hír.

- Van itt egy város a közelben, ahol ételt és szállást kapunk éjszakára?

- A Tíz Tölgy itt van a következő kanyarban, talán két mérföldnyire. Van ott egy kis fogadó.

- És ilyen messze van Aydinriltől?

Az őrmester felbecsülte a négy lovat, ahogy az anyóka megvakarta Bella fülét. - Ilyen kiváló állatokkal legfeljebb hét vagy nyolc nap.

- Köszönöm, őrmester! Jó tudni, hogy katonák is vannak a környéken, ha útonállók járnak erre.

Az őrmester elnézett Nathan feje felett, szemügyre vette a Próféta tornyosuló termetét, hosszú, vállát verdeső fehér haját, erős, simára borotvált állkapcsát, és redős, átható, sötétzür szemeit. Nathan markánsan jóképű férfi volt, telve életerővel, annak ellenére, hogy közel ezer éve született.

Az őrmester visszanézett az anyókára, láthatóan szívesebben nézett az öregasszony szemeibe, mint Nathanéba. Nathan még visszafogott erővel is sugárzó egyéniség volt.

- Keresünk valakit a Falka Véréből.

- A Falka Vére? Úgy érted, azokat a csicsás ruhájú bolondokat Nicobareséből, akik vörös köpenyt hordanak?

Az őrmester megrántotta a gyeplőt, ahogy lova megpróbált odébblépni. A többi húsz ló a havat kapálva füvet

keresett magának, vagy reménykedve az útszéli száraz ágakat rágesálta, farkuk lustán csapkodott a hűvös esti légben.

- Ők azok. Két férfi, az egyikük a Vér tábornoka, a másik egy tiszt, és egy asszony. Aydindrilből szöktek, és Rahl Nagyúr parancsa szerint vissza kell vinni őket. Embereink faluszerre őket keresik.

- Bocsáss meg, de hírüket sem hallottuk! Rahl Nagyúr a Varázslók Tornyában van?

- Nem, az Inkvizítorok Palotájában.

Ann felsóhajtott.

- Legalább egy jó hír!

Az őrmester összevonta szemöldökét.

- Miért jó hír ez?

Ann nem is vette észre, hogy hangosan gondolkodott.

- Ó, igazán, csak azt reméltem, láthatom ezt a nagy embert, s ha a Toronyban időzik, nem tehetném. Azt beszélnek, mágia védi. Ha a palota erkélyére jön, hogy integessen a népnek, legalább megnézhetem magamnak. Nos, köszönjük a segítséget, őrmester! Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha sötétedés előtt a Tíz Tölgybe érünk. Nem akarom, hogy bármelyik lovam is lyukba lépjen, és lábát törje.

Az őrmester is jó éjt kívánt, majd az út felé, Aydindrillel ellenkező irányba vezette osztagát. Ann, csak miután hallótávon kívül értek, vonta vissza a Nathan hangját bénító mágját.

Nehéz volt ilyen hosszú ideig visszafogni az erőt. Ann lelkileg felkészült egy elkerülhetetlen szófolyamra, miközben kezdte összeszedgetni a hóba szórt csomagjaikat.

- Legjobb, ha megyünk! - mondta Nathannek.

A férfi fejedelmi homlokráncolással nézett rá.

- Aranyat adtál a rablóknak? Ahelyett, hogy...

- Kisfiúk voltak még, Nathan. És éhesek.

- Megpróbálták kirabolni minket!

Ann mosolyogva lökött egy csomagot Bella hátára.

- Te is, én is tudjuk, hogy ez úgysem történt volna meg, de az aranyból most egy kicsit többet is kaptak. Nem hiszem, hogy valaha is újra megpróbálják ezt a rablósdit.

A férfi felmordult.

- Remélem, a varázs, amit az aranyakra bocsátottál, csontig égeti a kezüket!

- Segíts pakolni! Hamar a fogadóba akarok érné. Az útikönyvben egy üzenetet láttam.

Nathan egy pillanatra szótlan maradt.

- Sokáig tartott. Egy tízéves gyerek is könnyen megfejtette volna már rég. Mindent elkövettünk, de nem hagyhattunk ott egy levélkét a ruhájára tűzve, miszerint: Most jut eszembe, a Prelátus és a Próféta nem is haltak meg, te ütődött!

Ann szorosra húzta Bella nyergét.

- Biztos vagyok, hogy nem lehetett neki olyan könnyű, mint te hiszed. Nekünk csak azért nyilvánvaló, mert tudunk róla. Nem volt oka gyanakodni. Verna rájött, és ez a lényeg!

Nathan dühös horkantással válaszolt, mielőtt végre segíteni kezdett a pakolásban.

- Nos, és mit írt?

- Még nem tudom. Mire lefekszünk, megtudjuk.

Nathan Ann felé emelte az ujját.

- Ha megint eljátszod velem ezt a süketnéma trükköt, akkor később nagyon megbánod.

Ann mérges szemvillanással válaszolt.

- Ha újra emberek közé érve megint azt mondd, hogy egy bolond boszorkány elrabolt, és egy mágikus gallérral tart féken, akkor tényleg megsüketítelek!

Nathan mérgesen dúlt-fült, majd újra dolgozni kezdett. Ahogy lovához fordult, Ann látta, hogy a férfi elégedetten mosolyog.

Mire megtalálták a fogadót, s lovaikat az istálló mellett álló lovászfűúra hagyták, a csillagok is megjelentek az égbolton, közben a sovány téli hold is feljött egy messzi, hegyi út felett. A füst a párolt hús aromáját hozta. Egy pennyt adott a lovászfűúnak, hogy vigye fel csomagjaikat.

Tíz Tölgy apró község volt, a fogadóban alig tucatnyi helybéli lézengett. Az asztaloknál ülve iszogattak, pipáztak, és azon vitakoztak, vajon tényleg új Rahl uralkodik-e Aydindrilben. Többen úgy vélték, hogy azért lettek hirtelen a d'harai csapatok olyan fegyelmezettek, mert valaki végre munkát adott nekik.

Nathan, csizmával a lábán, barna nadrágban, Rada'Hanjára gombolt buggyos fehér ingben, nyitott, sötétzöld zekében, és nehéz, sötétbarna, majdnem földet söprő köpenyben ment fel a rövid söntés elé, amelyen néhány üveg és kancsó állt. Nemesi mozdulattal hátracsapta vállán a köpenyt, s feltette csizmáját a lábtartóra. Nathan még sosem viselt más ruhát, mint a palotabeli feketét.

A mord kocsmáros csak akkor mosolyodott el, amikor Nathan egy ezüstöt csúsztatott elébe. Szóval tette, hogy

ilyen magas szobadíjért étkezés is járna. A fogadós vállat vont, és beleegyezett.

Mielőtt Ann tudta volna, Nathan már elhintette a dolgot, hogy gazdag kereskedő, s most a szeretőjével jár erre, s feleségét, és tizenkét virgonc gyermekét hátrahagyta. Az emberek tudni akarták, miféle áruban utazik Nathan. A Próféta közelebb hajolt, lehalkította parancsoló hangját, és a többiekre kacsintva azt mondta, biztonságosabb, ha nem tudnak róla.

A megbabonázott fogadós kiegyenesedett, és egy korsót tett Nathan elé. Nathan pohárköszöntőt mondott a Tíz Tölgy Fogadóra, a házigazdára és a vendéglátókra, majd mielőtt elindult a lépcsőn, megkérte a fogadóst, hogy hozzon már egy korsóval az „asszonykájának” is. A fogadóban minden szem őt követte, csodálkozva, hogy ilyen befolyásos idegen jött közibük.

Ann összeszorított szájjal megesküdt, még egyszer nem hagyja eltéríteni a figyelmét, s nem hagy időt Nathannek, hogy megjátssza magát. Csak az Útikönyv érdekelte. Tudni akarta, mi áll benne, de egyben nyugtalanította is. Ha a Sötétség Nővérei megkaparintották volna a könyvet, felfedezhették volna, hogy ők ketten még élnek. Ezt nem kockáztathatták. Ujjait a gyomrát összeszorító fájdalom fölé tette. Még az sem kizárt, hogy a Próféta Palotája az ellenség kezén van.

A szobácska kicsi volt, de tiszta. Két keskeny ágy volt középen, egy fehérre mosott hokedlin bádoglevór állt, és csorba vizeskancsót tett valaki az egyszerű asztalra, melyre Nathan olajlámpát helyezett. A fogadós nem váratta őket sokáig. Egy bárányhússal és barna kenyérral teli tálcát hozott, őt a lovászfíú követte a csomagjaikkal. Miután mindketten elmentek, és becsukták az ajtót, Ann leült és az asztal mellé húzta a székét.

- Nos - törte meg a csendet Nathan - nem is leckéztetsz meg?

- Nem, Nathan, most fáradt vagyok!

A férfi hadonászni kezdett.

- Úgy éreztem, így becsületes, cserében a süketnéma dologért.

- Az arca elsötétült. - Négyéves korom óta ebben a gallérban töltöm az életem. Te hogy éreznéd magad, hogyha egész életedben fogoly lennél?

Ann magában mosolygott, hogy rabtartójaként maga is legalább annyira rab, mint Nathan.

- Bár sose hiszed el, akárhányszor mondom, Nathan, újra megemlítem, hogy nem szívesen teszem. Egyáltalán nem okoz örömet, hogy a Teremtő gyermekét fogva kell tartanom, még csak nem is bűnéért, hanem a születése miatt.

Hosszú szünet után a férfi tekintete megváltozott. Kezét összecsapva a háta mögött, Nathan járkálni kezdett a szobában, és kritikusan morgott. Csizmái dobogtak a padlón.

- Nem ilyesmihez szoktam - intézte szavait a semmihez.

Ann odébb lökte a ragustálat, és az útikönyvet tette a helyébe. Egy pillanatra a fekete bőrborítóra meredt, majd végül kinyitotta az írásnál.

- *Először mondd el az okot, miért engem választottál utolsóznak. Emlékszem minden szóra. Egy hiba, és ez az útikönyv a lángok martaléka lesz!*

- Nocsak, nocsak... - mormogta maga elé. - Nagyon óvatos. Helyes! - Nathan belepillantott a könyvbe Ann vállán keresztül.

- Nézd a vonalakat, milyen keményen nyomta a pennát! Verna láthatóan nagyon dühös.

Ann a szavakra meredt. Tudta, mire gondol Verna.

- Igazán nagyon utálhat most - suttogta, és könnybe lábadt szemei előtt táncolni kezdtek a sorok.

Nathan kiegyenesedett.

- Na és? Én is gyűlöllek, és úgy tűnik, mégsem zavar!

- Igazán, Nathan? Igazán gyűlölsz?

A válasz csak egy helytelenítő horkantás volt.

- Nem megmondtam, hogy a terved örültség?

- Reggeli előtt még nem ezt mondtad!

- Nos, akkor tudd meg, hogy az!

Ann megint az útikönyvbe írottakra meredt.

- Nathan, azelőtt azért dolgoztál, hogy befolyásold, mely elágazás lesz az igaz jóslat, mert tudod, mi történhet, ha a rossz elágazás felé veszi útját a sors, és azt is tudod, hogy sebezhetőek, befolyásolhatóak a jóslatok.

- És mi jót teszel azzal, ha megöleted magad egy ilyen bolondos tervért? És ráadásul engem is! Szeretném még megérni az ezredik évemet, tudod. A vesztünkbe rohanunk!

Ann felemelkedett a székből. A férfi izmos karjára tette a kezét.

- Akkor mondd meg, Nathan, mit tennél te? Ismered a jóslatokat; tudod, mi fenyeget minket. Te magad figyelmeztetted rájuk. Mondd meg, mit tennél, ha rajtad állna a dolog.

A férfi egy hosszú pillanatig farkasszemet nézett Annal. A szemében alábbhagyott a tűz, és kezét az asszonyéra tette.

- Ugyanazt, ami te, Ann. Ez az egyetlen esélyünk. De ettől nem könnyebb elviselni a veszélyt, ami téged

fenyeget.

- Tudom, Nathan. Itt vannak? Aydindrilben?

- Egyikük igen - mondta halkán a Próféta, s megszorította a kezét. - És a másik is ott lesz, mire mi odaérünk; láttam a próféciában. Ann, az előttünk álló idősakkal egy halom kusza jóslat foglalkozik. A háború úgy vonzza a jóslatokat, mint a trágya a legyeket. Az elágazások minden irányba szétfutnak. Mind valahogyan összefügg. Ha bármelyiküknél a rossz ágra tévedünk, egyenest a vesztünkbe rohanunk. S ami még rosszabb, hogy vannak olyan csapdák, ahol nem tudom, mi a teendő. A többi embernek szintén a helyes ágot kell követnie, s nincs felettük hatalmunk.

Ann nem talált erre megfelelő szavakat, ehelyett inkább bólintott. Visszaült az asztalhoz, és közelebb húzta a székét. Nathan szétvetett lábbal a másik székre ült, tört egy falat barna kenyeret. S rágicsálni kezdte, miközben nézte, ahogy az asszony kihúzza a pennát az útikönyv gerincéből.

Ann ezt írta:

- *Holnap éjjel, ha a hold feljön, menj a helyre, ahol ezt találtad.* - Becsukta a könyvet, és szürke ruhájának zsebébe tette.

Nathan teli szájjal megszólalt.

- Remélem, elég okos, hogy meghálálja a bizalmadat.

- Megtanítottuk mindenre, amire tudtuk. Nathan, húsz évre elküldtük a Palotából, hogy megtanulja használni a tudását. Mindent megtettünk, amit tudunk. Most bízunk kell benne.

- Ann megcsókolta gyűrűsujját, ahol annyi évig a Prelátus gyűrűjét viselte.

- Édes Teremtőm, adj neki is erőt!

Nathan megfújta a raguval teli kanalat.

- Kardot akarok - közölte.

Ann szemöldöke összerándult.

- Varázsló vagy, aki teljes mértékben uralja erőit! A Teremtő nevére, minek neked egy kard?

A férfi úgy nézett az asszonyra, mint egy idiótára.

- Mert jól állna nekem!

12. fejezet

- Kérlek... - suttogta Cathryn.

Richard az asszony igéző barna szemeibe nézett, miközben gyengéden megérintette sugárzó arcát, és hátrasímitott belőle egy fekete fürtöt. Amikor egymás szemébe pillantottak, egyszerűen úgy érezte, amíg Cathryn ránéz, nem tudja elszakítani tekintetét az asszonyétól. Most ismét szembesült ezzel. Az asszony keze a derekára kulcsolódott, eltöltve őt sugárzó és forró vágygal. Kétségbeesetten idézte maga elé Kahlan arcát, hogy ellenálljon a kísértésnek, és ne kapja karjaiba Cathrynt. Teste égett a vágytól.

- Fáradt vagyok! - hazudta. Egyetlen porcikája sem vágyott az alváásra. - Hosszú napunk volt. Holnap újra együtt leszünk.

- De én...

Richard az asszony szájára tette ujját, hogy elhallgattassa. Tudta, hogyha újra meghallja az asszony szavait, az már túl sok volna. Ajkainak hívogató mozdulata, ahogy nedves csókokkal borította az ujját, egyszerűen ellenállhatatlan volt. Úgy érezte, ha tovább halogatja odaadását, képtelen lesz ellenállni. Kődös agyával alig tudott gondolkodni.

Csak egy gondolatot sikerült megformálnia: „Édes szellemek, segítsetek! Adjatok erőt! A szívem Kahlané!”

- Holnap! - sikerült kinyögnie.

- Tegnap is ezt mondtad, és órákig tartott, mire megtaláltalak - suttogta az asszony, miközben belecsókolt a férfi fülébe.

Richard a mriswith köpennyel tette magát láthatatlanná. Így egyszerűbb volt, mint szemtől szemben ellenállni neki, de ezzel csak elodázta az elkerülhetetlent. Amikor látta, hogy az asszony kétségbeesetten keresi őt, nem bírta elviselni a látványt, és végül elébe ment.

Ahogy Cathryn keze a férfi nyakán kalandozott, Richard megfogta és egy udvarias csókot lehelt rá.

- Aludj jól, Cathryn! Reggel találkozunk!

Richard Eganra pillantott, aki tőlük tízlépésnyire állt, hátát a falnak vetve, karjait mellén összefonta, és kifejezéstelen arccal nézett maga elé. Hátrébb, a homályos terem végének árnyai közt Berdine is ott örködött. A Mord-Sith nem tett úgy, mintha nem látná őket, miközben Cathryn Richard testéhez dörgölőzött. A többi ór, Ulic, Cara és Raina, aludni mentek.

Richard a háta mögé csúsztatta a kezét, és lenyomta a kilincset. Súlyától az ajtó feltárult. Richard oldalra lépett, és Cathryn szinte beesett a szobájába. A férfi kezében megkapaszkodva visszanyerte az egyensúlyát, majd a szemébe nézett és megcsókolta. Richard majdnem összecsukszott.

Tudván, hogy nem tud tovább ellenállni az asszonynak, ha ott marad, Richard elhúzta a kezét. Közben előre megpróbált mentséget találni, ha mégis beadná a derekát. Mit árthat? Olyan rossz dolog ez? Miért is gondolja rossznak?

Olyan volt, mintha vastag takaró borítaná gondolatait, s elfojtaná őket, mielőtt a felszínre törhetnének.

Az agyában megszólaló hangok megpróbálták szavakba önteni, miért is kell felhagynia az ellenállással és egyszerűen csak élveznie bájjait e csodás teremtségeknek, aki még a követ is megindítaná, és nyilvánvalóan őt akarja, sőt, voltaképpen könyörög érte. A torka elszorult, annyira kívánta. A könnyek határán küzdött önmagában.

Gondolatai kábulatban szédelegtek. Egy része, a legnagyobb része kétségbeesetten harcolt azért, hogy megfossza őt ellenállásától, de agyának egy apró, homályos zuga vadul küzdött, s próbálta visszatartani őt, megpróbálta figyelmeztetni, hogy valami nincs rendben. Mi lehetne helytelen? És miért lenne rossz? Egyáltalán, mi tartja őt vissza?

Édes szellemek, segítsetek!

Kahlan képe jelent meg előtte, látta mosolyát, azt a mosolyt, ami csak neki szólt. Látta, ahogy a lány ajkai megmozdulnak. Azt mondta, szereti őt.

- Egyedül akarok maradni veled, Richard! - mondta Cathryn. - Tovább nem várhatok!

- Jó éjt, Cathryn! Aludj jól! Reggel találkozunk! - A férfi becsukta az ajtót.

Az erőfeszítéstől kimerülten csukta be saját szobájának ajtaját, miután belépett. Inge csuromvizes volt. Elgyengült kézzel tolta helyére a reteszt, de a zár közben eltört. Bután rámeredt a retesze, melyet egyetlen megmaradt csavar tartott a helyén. A kandalló tompa fényében sehol sem látta a többi csavart a szőnyegen. Olyan melege volt, hogy levegőt is alig kapott. Richard lecsatolta a kardövét és a fegyverrel együtt a földre dobta, aztán feltépte a szoba ablakát, hogy végre levegőhöz jusson. Hideg levegő áradt a tüdejébe, de kevésbé hűtötte le.

Szobája a földszinten volt, s egy ideig fontolgatni kezdte, mi lenne, ha átlépné a párkányt, és megmosdana a hóban. Úgy döntött, mégsem teszi, ehelyett ott álldogált, és engedte, hogy a hideg levegő körbelengje, miközben kibámult az éjszakába, a holdfény sütötte, zárt kertbe.

Valami nem volt rendjén, de nem tudta megragadni, mi is az. Cathrynnel akart lenni, de a lelkében valami tiltakozott ez ellen. Miért? Nem értette, miért is áll ellen a Cathryn utáni vágyának.

Újra Kahlan jutott eszébe. Hát ezért.

De ha szereti Kahlant, miért vágyik ilyen erősen Cathrynre? Semmi másra nem tudott gondolni, csak rá. Még

Kahlan képét is nehezen tudta felidézni.

Richard az ágyra rogyott. Ösztönösen tudta, hogy elérte ellenállóképességének határát. Kavargó fejjel az ágy szélére ült.

Az ajtó kinyílt. Richard felnézett. Ő volt az. Olyan áttetsző ruhát viselt, ami a halovány fényben is látni engedte testének teljes vonalát. Az asszony átvágott a szobán.

- Richard, kérlek! - súgta azon a halk hangon, amitől Richardban megfagyott a vér. - Ezúttal ne küldj el! Könyörgök! Meghalok, ha nem lehetek a tiéd, most azonnal!

Meghal? Édes szellemek, azt nem akarta, hogy meghaljon. Még a gondolatra is majdnem könnyekben tört ki.

Cathryn közelebb húzódott, a tűz fénye elé ért. Lágyan redőzött hálóinge a földet sepete, de semmit nem rejtett el, csupán még ingerlőbbé tette testének ellenállhatatlan szépségét, melynél szebbet Richard sosem látott. A látvány lenyűgözte. Semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, amit látott, és hogy mennyire akarja az asszonyt. Ha nem kaphatja meg, belehal az elviselhetetlen vágyba.

Az asszony a férfi elé állt, egyik keze a háta mögött, s mosolyogva húzta közelebb a férfi fejét. Richard még Cathryn testének melegét is érezhette. Az asszony megölelte, és ajkát a férfiéhez nyomta. Richard úgy érezte, meghal a gyönyörűségtől. Cathryn keze a mellkasához ért.

- Feküdj le, kedvesem! - suttogta Cathryn, s hátranyomta a férfit.

Richard hanyatt vetette magát az ágyon, s a vágy néma döbbenetével bámult az asszonyra.

Richard Kahlanra gondolt. Ereje egészen elhagyta. Kődös emlékeiben felbukkant mindaz, amit Nathan mondott neki hatalmának használatáról: a lelkében gyökerezett, és a düh hozta életre. De most nem érzett haragot. Egy harci mágus erejét az ösztöne vezérli. Emlékezett, hogyan kell átengednie magát az ösztönnek, amikor Liliana, a Sötétség Nővéreinek keze között majdnem meghalt. Megtalálta azt a belső erőt, és engedte, hogy erőre kapjon.

Cathryn az ágyra térdelt.

- Végre, szerelmem!

Richard utolsó mentsvárként átadta magát a nyugalomnak, az öntudat fátyla mögött rejlő ösztönnek. Engedte magát belezuhanni a sötét űrbe. Megadta magát, elvégre már mindenképpen elveszett.

Agyában hirtelen vakító fény támadt, és felperzselte a gondolatait burkoló ködöt.

Felnézett az asszonyra, aki iránt nem érzett semmit. Jeges világosság közepette mindent megértett. Richard megérezte az őt megérintő mágia ismerős tapintását. A lepel lehullt. Mágia lengte körül az asszonyt. Mivel a köd eltűnt, megérezte a mágia jeges ujjainak szorítását a szellemén. De mi volt a cél?

Ekkor látta meg a kést.

A penge megvillant a tűz fényében, ahogy az asszony a feje fölé emelte. Richard vadul a földre vetette magát, miközben Cathryn töre az ágyba fűrődött. Visszahúzta, és újra a férfi után ugrott.

Richard ezúttal elkésett. Felemelt lábbal hátrarúgta az asszonyt, de erősen megzavarták az érzelmei és érzékei között dúló harc. Hirtelen érezte egy mriswith jelenlétét, de akkor már ott is volt, a semmiből előtűnve átvetődött a férfi felett.

A világot vörösség öntötte el. Érezte, ahogy forró vér freccsen arcába, látta, ahogy az áttetsző hálóing szétszakad; az átlátszó anyag sima szélei úgy lebbentek szét, mint a fuvallat fújná őket. A háromágú penge majdnem kettévágta Cathrynt. A test a padlóra zuhant.

Ahogy Richard legördítette magáról, hogy felállhasson, Cathryn hanyatt esett, és az asszony zsigerei szétomlottak a szőnyegen. Hörgő lihegésben halt el az asszony utolsó légvétele. Richard leguggolt, és kezét-lábát szétvetve szembefordult a mriswithszel a test túloldalán. A mriswith mindkét karmában háromágú pengét tartott. Kettejük között Cathryn haláltusáját vívta.

A mriswith az ablak felé lépett, gomb szemeit Richardon tartotta. Még egyet lépett, fekete köpenyét hátradobta egyik pikkelyes karján, s tekintete végigfutott a termen.

Richard kardja felé vetette magát. A mozdulat félbemaradt, mert a mriswith a hüvelyre lépve a padlónak szorította a fegyvert.

- Neeeeee! - sziszegte. - Meeeeeg akaaaaaaartttt ööölllllniiii!

- Ahogy te is!

- Neeeeem! Éééén véééédeeeeeni téééégeeed, bööörteesssstvéééér!

Richard a megdöbbenéstől némán bámult a sötét alakra. A mriswith maga köré csavarta a köpenyt, és az ablakból kivetette magát az éjszakába, röptében a levegőbe vészett. Richard az ablakhoz ugrott, hogy megragadja. Keze már csak a levegőt markolta az ablakpárkány felett. A mriswith elmenekült. Jelenlétét többé nem érezte agyában.

A mriswith távozása után Richard elméjét betöltötte a saját zsigerei között vergődő Cathryn látványa. A férfi kihányt a kertbe az ablakon át.

Amikor a feltörő hullámok alábbhagytak, és feje már nem kóválygott, tántorogva az asszony teste mellé térdelt. Megköszönte a szellemeknek, hogy Cathryn meghalt, és nem szenvedett tovább. Még ha meg is akarta ölni őt, nem bírta nézni szenvedését a halál torkában.

Az asszony arcára pillantott. Korábbi heves érzéseire már csak ködösen emlékezett. Egyszerű asszony volt csupán. Az őt beburkoló varázslat tette különlegessé, és csavarta el a férfi fejét. Épp időben tért észhez. Ereje áttörte a mágiát.

Az asszony hálóruhájának felső része a nyakára borult. Melleinek látványától Richardot libabőr öntötte el. Odanyúlt, és megérintette az asszony jobb mellbimbóját. A két mellbimbó nem volt egyforma.

Odavitte a lámpát a tűzhöz, s meggyújtotta egy hosszú ágacskaival. Visszament a testhez, és a fényt a bal melléhez tartotta. Megnedvesítette a hüvelykujját, és megdörögölte a sima mellbimbót. Lejött. Az asszony hálóruhájával lemosta az asszony melléről a festéket, s helyében csak sima, hibátlan bőrfelület maradt. Cathrynnek nem volt bal mellbimbója.

A belsejében rejlő nyugodt központ sugallatára hirtelen megértette, hogy mindez összefügg azzal a varázssal, ami beborította az asszonyt. Nem tudta, hogyan, de biztosan erről volt szó.

Richard hirtelen kiegyenesedett. Egy pillanatig úgy maradt, elkerekedett szemekkel, majd felpattant és az ajtóhoz rohant. Megállt. Miért is gondolja ezt? Biztosan téved!

És mi van, ha mégsem?

Résnyire nyitotta ki az ajtót, hogy kicsusszanhasson, majd becsukta maga mögött. Egan Richard felé pillantott, de nem mozdult a helyéről. Karját továbbra is a mellén összefonva tartotta. Richard végignézett a folyosón Berdinére, aki vörös bőrpáncéljában álldogált a fal előtt, és őt figyelte.

Richard ujjával magához intette. A lány kiegyenesedett, majd odasétált. Az ajtóra pillantott, ahogy megállt Richard előtt. Helytelenítő pillantással nézett a férfi szemeibe.

- A hercegnő veled akar lenni. Menj vissza hozzá!
- Menj, kerítsd elő Carát és Rainát, és utána gyertek vissza.
- A férfi hangja sugárzott a dühtől. - Most azonnal!
- Valami...?
- Most azonnal!!!

A lány újra az ajtóra pillantott, majd szó nélkül elrohant. Ahogy eltűnt az előteremből a folyosó végén, Richard Eganhoz fordult, aki megint őt nézte.

- Miért engedted, hogy bejöjjön a szobámba?

Egan zavartan ráncolta szemöldökét. Az ajtó felé mutatott.

- Nos... a ruha miatt. Azt mondta, vele akarod tölteni az éjszakát, meg azt is, hogy te mondtad, vegye fel azt a ruhát, és menjen be hozzád. - Megköszöri a torkát. - Nyilvánvaló volt, miért akarod őt. Azt hittem, dühös leszel, ha nem engedem be hozzád, miután megkérte, hogy töltsd vele az éjszakát.

Richard lenyomta a kilincset, és kinyitotta a szobát. Karjával intve hívta be az őrt. Egan először habozott, majd belépett.

Felhördült, mikor megpillantotta az asszony maradványait.

- Rahl Nagyúr, bocsáss meg! Nem láttam mriswithet! Ha láttam volna, megállítom, vagy legalább megpróbállak figyelmeztetni rá! Esküszöm! - Felnyögött. - Édes szellemek, micsoda halál! Rahl Nagyúr - kudarcot vallottam!

- Nézd a kezét, Egan!

Az őrt végigpillantott az asszony karján, s meglátta a tört, melyet még mindig az öklében tartott. - Micsoda...?

- Nem kértem, hogy bejöjjön hozzám. Azért jött, hogy megöljön.

Egan elfordította a tekintetét. Tisztában volt a következményekkel. Ilyen hibáért bármelyik Rahl Nagyúr kivégezné őreit.

- Engem is bolonddá tett, Egan. Nem a te hibád! De soha többé ne engedd be szobámba más nőt, csakis leendő feleségemet! Megértetted? Ha egy nő jön a szobámhoz, kérj engedélyt, hogy beengedhesd, bármit is mond neked.

Egan a mellére csapta az öklét.

- Igenis, Rahl Nagyúr.

- Egan, kérlek, tekerd be a szőnyegbe, és vidd ki innét. Egyelőre tedd be a szobájába. Térj vissza őrhelyedre, és ha látod, hogy a három Mord-Sith ideért, engedd be őket.

Egan kérdés nélkül tette a dolgát. Az ő erejével ez minimális fizikai erőfeszítést kívánt.

Miután megvizsgálta a törött zárnnyelvet, Richard kihúzott egy széket az asztal mellől, a tűz mellé fordította, s leült arccal az ajtó felé. Remélte, hogy nincs igaza. De mit tesz, ha mégis? Csendben üldögélt, hallgatta a tűz pattogását, s várta a három lányt.

- Gyertek be! - szólt, válaszul a kopogásra.

Cara lépett be, akit Raina követett, mindkettőjük barna bőrruhában, Berdine volt a sereghajtó. Az első kettő érdektelenül pillantott körül, ahogy átmentek a szobán. Berdine alaposabban felmérte a szobát. Mindhárman megálltak előtte.

- Igen, Rahl Nagyúr? - kérdezte Cara szenvtelen hangon. - Óhajtasz valamit?

Richard összefonta karjait. - Mutassátok a melleteket! Mindhárman!

Cara szája szóra nyílt, de össze is szorította állkapcsait, s elkezdte kikapcsolni a ruháján lefutó gombsort. Raina

Carára pillantott, és látta, hogy a másik teljesíti a parancsot. Erre vonakodva bár, de ő is elkezdett kigombolkozni. Berdine a másik kettőre nézett. Lassan ő is elkezdte kicsúsztatni a gombokat vörös bőrruháján.

A gombolkozás végeztével Cara megfogta ruhájának oldalát, de nem nyitotta ki. Dühös dac jelent meg arcán. Richard térdére tette meztelen kardját, lábát pedig keresztbe.

- Várok! - mondta.

Cara egy utolsót sóhajtott, aztán kinyitotta ruhája elejét. A tűz játszi fényében Richard szemügyre vette mindkét mellbimbóját és a pislákoló fényben vetett árnyékokat. Mindkettő valódi volt - Richard nyomát sem látta festéknek.

Csendes parancssal emelte szemét Rainára. Nem szólt, csak várt. Látta, hogy a lány küzd magával, hogy ne fakadjon ki, ugyanakkor próbálja eldönteni, mit tegyen. Felháborodva, de végül szétnyitotta a bőrruhát. Richard ugyanolyan aprólékossággal vizsgálta meg az ő mellét is. A lány mindkét melle valódi volt.

Tekintete Berdinére siklott. Ő volt az, aki megfenyegette. Az, aki Agieljét emelte rá.

Nem a megvetés, hanem a harag festette a lány arcát a bőrruhához hasonló vörösre. - Azt mondtad, nem kell ilyet tennünk! Megígérted! Azt mondtad, te más vagy...

- Mutasd meg!

Cara és Raina kényelmetlenül állt egyik lábáról a másikra. Utálták az egészet, azt hitték, hogy éjszakára akar választani közülük, de egyiküknek sem akarózott Rahl Nagyúr kívánsága ellen tenni. Berdine még mindig nem mozdult.

A férfi megkeményítette tekintetét. - Ez parancs! Felesküdtél, hogy engedelmeskedsz nekem! Tedd, amit mondok!

A düh könnyei törtek elő a lány szemeiből. Megfogta és feltépte a bőrruhát.

Csak egy mellbimbója volt: bal melle pedig sima és töretlen. Mellkasa zihált.

A másik kettő nyílt megdöbbenéssel bámult a lány sima mellére. Arcuk láttán Richard tudta, hogy máskor is látták már meztelenül. Amikor Agieljüket hirtelen marokra kapták, Richard megérezte, hogy ezúttal nem azt látták, amit vártak.

A férfi felpattant, és Carához és Rainához intézte szavait.

- Bocsássatok meg, hogy így viselkedtem! - Intett, hogy takarják be magukat. Berdine ott állt, remegve dühében, nem mozdult, miközben a másik kettő kezdte begombolni a ruháját.

- Mi történik itt? - kérdezte Cara Richardot, átható tekintetét gombolkozás közben végig Berdinére függesztve.

- Majd később elmondom! Most mindketten elmehettek!

- Nem megyünk sehová! - mondta Raina fenyegető hangon, a miközben ő is Berdinét nézte.

- Igenis, kimentek! - mutatott Richard az ajtó felé. Berdinére mutatott. - Te itt maradsz!

Cara védelmezőn lépett a férfi elé. - Nem hagyunk...

- Ne vitázz velem, nem vagyok olyan hangulatban! Kifelé!

Cara és Raina meglepetten léptek hátra. Cara egy utolsó dühös sóhajjal Raina felé mozdult, majd kimentek a szobából, s becsukták az ajtót maguk mögött.

Berdine az kezébe kapta Agieljét. - Mit tettél vele?

- Ki tette ezt veled, Berdine? - kérdezte Richard a lánytól kedves hangon.

A lány közelebb lépett. - Mit tettél vele?!

Richard most már tiszta fejjel érezte a lányt körülengő mágiát, ahogy közeledett hozzá. Érezte a mágia megkülönböztető kuszaságát, kényelmetlen, felkavaró érzetét a gyomrában. Nem jó szándékú varázslat volt.

Szemeiben több is villámlott a mágiánál; látta a Mord-Sithek féktelen haragját.

- Meghalt, mert megpróbált megölni engem.

- Tudtam, hogy magamnak kell cselekednem! - Undorodva rázta meg a fejét. - Térdre! - parancsolta összeszorított fogain keresztül sziszegve.

- Berdine, nem fogok...

A lány rácsapott a fegyverrel Richard vállára. Az ütés ereje hátratántorította a férfit. - Ne merj a nevemen szólítani!

Gyorsabb volt, mint ahogy Richard várta. Levegő után kapkodva szorította a vállát. Minden alkalom elevenen élt benne, amikor az Agielt ellene fordították.

Hirtelen kételkedni kezdett. Nem is tudta, hogy tehetett ilyet. Egyetlen esélye az volt, ha megöli, de megesküdött, hogy nem tesz ilyet. A csontig hatoló kín a vállában megrendítette magabiztosságát.

Berdine közeledett.

- Vedd a kardod!

Miközben feltápáskodott, megacélozta akaratát. Berdine a vállára tette az Agielt, és térdre kényszerítette. Richard tovább összpontosított. Denna arra tanította, hogy elviselje az ilyesmit. Most itt az alkalom. Felvette kardját, és újra lábra állt.

- Próbálj megölni vele! - parancsolta a lány.

Richard Berdine hidegkék szemeibe nézett, s megpróbálta lelkében lecsendesíteni a kétségbeesést. - Nem! - Az ágyra dobta a kardot. - Rahl Nagyúr vagyok. A mágia hozzám köt!

A lány felordított dühében, és a férfi gyomrába nyomta az Agielt. A szoba megfordult vele, és mire feleszmélt, a hátán feküdt. Levegőt is alig kapott, de a lány parancsára újra talpra állt.

- Használd a késed! Harcolj velem!

Richard remegő ujjakkal kihúzta törét az övén lógó tokból és markolatát a lány felé fordította. - Nem! Ölj meg, ha tényleg azt akarod!

A lány kirántotta a tört Richard kezéből. - Csak megkönnyíted a dolgomat! Azt akartam, hogy szenvedj, de végül is csak a halálod a fontos!

Richard összeszedte magát, felülkerekedett a gyomrában izzó fájdalomon, és kihúzta magát. - Itt a szívem, Berdine! Rahl Nagyúr szíve. Azé a Rahl Nagyúré, a kötés fűz. - A mellkasára csapott. - Itt döfj belém, ha meg akarsz ölni!

A lány gonoszul mosolygott.

- Jól van! Meglesz az akaratom!

- Nem, én nem akarom! Ezt te akarod! Én nem akarom, hogy megölj.

A lány habozott. Összevonta szemöldökét.

- Védj magad!

- Nem, Berdine! Ha ezt akarod, akkor magadnak kell így döntened.

- Harcolj velem! - csapta arcon Richardot a lány az Agiellel. Úgy érezte, mintha az arca leszakadt és az összes foga kihullott volna. A kintől zúgott a füle és a szeme előtt karikák táncoltak. Kiverte a hideg veríték, de zihálva kiegyenesedett.

- Berdine, kétféle mágia küzd benned! Az egyik a hozzám fűződő kötésed, a másikat akkor bocsátották rád, amikor levágták a mellbimbódat. Nem tudsz mindkettőnek eleget tenni! Az egyiket meg kell törni! Én Rahl Nagyúr vagyok, hozzám kötés fűz. Az egyetlen mód, hogy megölj, ha elszakítod ezt a kötetet. Az életem a kezébe tettem!

A lány hirtelen Richardra vetette magát. Érezte, ahogy a feje a földhöz csapódik. Berdine fölötte állt, és dühében visított.

- Harcolj velem, te fattyú! - A férfi mellkasát verte öklével, a tört a másik kezében tartotta. Könnyek peregtek szemeiből. - Harcolj! Harcolj! Harcolj!

- Nem! Ha meg akarsz ölni, akkor egyedül kell megtenned!

- Küzdj! - csapott az arcába. - Nem tudlak megölni, ha nem állsz ellent! Védj magad!

Richard a karjába kapta a lányt, és a mellkasához szorította. Sarkát a szőnyegre nyomta, és hátracsúszott, majd a lányt a karjában tartva az ágyra ült.

- Berdine, te hozzám vagy kötve, és én megvédelek téged. Nem engedem, hogy ilyen halált halj! Azt akarom, hogy élj! Azt akarom, hogy te légy a védelmezőm!

- Nem! - sikoltotta a lány. - Meg kell, hogy öljelek! És ha megverekszel velem, meg tudlak ölni! De csak akkor, ha harcolsz! Meg kell tenned!

Dühében zokogva a férfi torkának feszítette a tört. Richard nem védekezett.

Végigsimított a lány hullámos barna haján. - Berdine, megesküdtem, hogy harcolok azok védelmében, akik szabadon akarnak élni. A kötésem veled is erre szól. Nem tennék semmit, hogy bántsalak. Tudom, hogy nem akarsz megölni; megesküdtem az életedre, hogy megvédelek!

- Meg foglak ölni! Meg foglak! Meg foglak ölni!!!

- Én hiszek benned, Berdine! Hiszek az esküdben. A szavadra és a kötésre bízom életemet.

A lány levegő után kapkodott a hullámokban rátörő fájdalomtól. Remegett, és megállíthatatlanul zokogott. Richard még mindig nem mozdult el a torkának szegzett éles penge elől.

- Akkor neked kell megölnöd engem! - zokogta Berdine. - Kérlek... már nem bírom tovább! Könyörgök... ölj meg!

- Sosem bántanálak, Berdine! Szabadságot adtam neked! Te felelsz magadért!

Berdine hosszú, fájdalmas sikolyban tört ki, és a földre dobta a tört. A férfira rogyott, és a nyaka köré fonta a karjait.

- Ó, Rahl Nagyúr! - zokogta. - Bocsáss meg! Bocsáss meg! Ó, drága szellemek, mit is tettem!!!

- Méltónak bizonyultál a kötésre! - suttogta Richard, karjában tartva a lányt.

- Megkínóztak! - sírta Berdine. - Rettenetesen fáj! Sosem éreztem még ekkora fájdalmat! Oly nehéz ellenállni!

A férfi megszorította.

- Tudom, de meg kell tenned!

A lány kezét a férfi mellkasának vetve eltolta magától.

- Nem bírok!

Richard még sosem látott senkit így szenvedni.

- Kérlek, Rahl Nagyúr - ölj meg! Nem bírom már a fájdalmat! Könyörgök, ölj meg!!

Richard, átérezve a lány szenvedéseinek hevét, mellkasához húzta és átkarolta a lány fejét, megpróbált könnyíteni rajta. Ez sem használt: csak még jobban sikoltzott.

Richard visszaültette a lányt az ágyra, aki ott remegett és könnyezett tovább. Anélkül, hogy átgondolta vagy megértette volna az okát, tenyerét begörbítette, és a lány melle fölé tette.

Richard megtalálta a nyugalom középpontját, a gondolatoktól mentes ürességet, a belső béke forrását, és ösztöneire hagyatkozott. Érezte, ahogy a lüktető fájdalom beleszívódik: a lány fájdalma. Átérezte, mit tettek vele, és hogyan perzseli a benne tomboló varázslat. Ahogy az Agiel fájdalmát is, ezt is elviselte.

Átérezte a lány életének valamennyi kínját, hogy mit is jelentett Mord-Sith-té lenni, s annak fájdalmát, amikor elvesztette egykori énjét. Szemei becsukódtak, és mindezt átvállalta a lánytól. Bár nem látta magukat az eseményeket, érezte a kínok útját, ahogy az ő lelkébe vándoroltak. Megerősítette lelkét, hogy mindezt el tudja viselni. Sziklaként, rendületlenül állt a kínok zuhatagában.

Szikla volt most Berdine életében. Minden szeretetét a lány felé irányította. Anélkül, hogy teljesen értette volna, mit tesz, engedte, hogy ösztöne irányítsa. Érezte magában, ahogy felszívja a lány szenvedéseit, hogy ne kelljen tovább elviselnie őket, csak így tudott segíteni, s ugyanakkor érezte a belső sugárzást is, mely kezéből a lány testébe áramlott. Kezén keresztül kapcsolódott a lány életének szikrájához, utat talált a lelkéhez.

Berdine sikolyai gyengülni kezdtek, lélegzete egyenletesebb lett, és izmai is elernyedtek, ahogy visszaesett az ágyra.

Richard érezte, hogy a lányból átszivárgott fájdalom kezd elpárologni belőle. Csak most vette észre, hogy egész idő alatt visszatartotta a lélegzetét, mert a fájdalomtól nem kapott levegőt. Most végre kifújta.

A belsejéből sugárzó melegség is kezdett eltűnni, s végül kilobbant. Richard elvette kezét, és hátrasimította a lány arcába hullott barna haját. A lány szeme kinyílt, kábult, kék pillantása találkozott a férfi szemével.

Egyszerre pillantottak le. A lány ismét egész volt.

- Újra önmagam vagyok! - suttogta. - Olyan, mintha egy rémálomból szabadulnék!

Richard a bőrpáncéllal eltakarta a lány mellét.

- Én is!

- Sosem volt még hozzád hasonló Rahl Nagyúr azelőtt! - mondta a lány hitetlenkedve. - Esküszöm a szellemekre, még sosem!

- Nagyobb igazságot még sosem mondtak! - szólalt meg egy hang mögöttük.

Richard megfordult, és meglátta a két, mögötte térdelő lány könnyáztatta arcát.

- Jól érzed magad, Berdine? - kérdezte Cara.

Berdine, még mindig egy kissé kábultan, bólintott.

- Újra én vagyok!

Richard alig tudott feltápaszkodni.

- Megölhetted volna! - mondta Cara. - Ha a kardodat használod, foglyul ejti a mágiádat, de a törödet is használhattad volna. Könnyűszerrel végezhetnél vele. Nem kellett volna elszenvedned Agielje erejét. Egyszerűen meg kellett volna ölnöd!

Berdine a padlóra dobta az Agielt, Richard lába elé.

- Átadom neked, Rahl Nagyúr!

A másik kettő is leoldotta karjáról az aranyláncot, s a férfi elé hajították Agieljüket, Berdine-é mellé.

- Én is neked adom az enyémet, Rahl Nagyúr!

- És én is, Rahl Nagyúr!

Richard a padlón heverő vörös rudakra bámult. A kardjára gondolt, s arra, hogy gyűlölte minden gyilkosságért, amit vele követett el, és azokért, amiket fog. De még nem tehetette le a kardot.

- Mindez sokkal többet jelent nekem, mint felfogni tudnátok... - mondta, és nem tudott a lányok szemébe nézni.

- Az a fontos, hogy megtennétek! Ez bizonyítja szívetek erejét, s hogy méltóak vagytok a kötésre! Mindannyian bocsátsatok meg nekem, de meg kell, hogy kérjelek titeket, hogy egy ideig még tartsátok meg őket. -Visszaadta nekik a vörös rudacskákat. - Ha vége lesz, ha már nem fenyegetnek minket, akkor mindannyian felhagyhatunk a harccal, de most küzdenünk kell azokért, akik számítanak ránk. Fegyvereink, akármilyen borzasztóak is, erősebbé tesznek a harcban.

Cara gyengéden a férfi vállára tette kezét.

- Értjük, Rahl Nagyúr! Úgy lesz, ahogy mondd. Ha mindennek vége, akkor nemcsak a külső, de a belső ellenségeinktől is megszabadulhatunk.

Richard bólintott.

- Addig erősnek kell lennünk! A halál szele kell, hogy legyen!

A beállt csendben Richard arra gondolt, hogy mit keresnek a mriswithek Aydindrilben. Arra gondolt, amelyik megölte Cathrynt. Őt védte, legalábbis azt mondta. De miért? Ez lehetetlen!

Ahogy átgondolta a dolgot, nem tudott felidézni egyetlen alkalmat sem, hogy megtámadták volna. Eszébe jutott az első eset, Gratch-csel, az Inkvizitor Palota mellett. Gratch támadott elsőnek, és Richard a barátja segítségére

sietett. Meg akarták ölni a zöld szemet, ahogy ők a gárt nevezték, de személyesen őt sosem támadták meg.

Az éjszakai mriswithnek jó esélye lett volna - hisz Richardnál nem volt fegyver -, de még az sem támadta meg, ehelyett elmenekült harc nélkül. Bőrtestvérnek titulálta őt. Ennek lehetséges jelentésétől lúdbőrözni kezdett a háta.

Richard lustán megvakarta a nyakát.

Cara egyik ujjával a férfi nyakának oldalára mutatott, épp oda, ahol megvakarta.

- Ez mi?

- Nem tudom. De folyton viszket.

13. fejezet

Verna felháborodva járkált fel s alá az apró szentélyben.

- Hogy meri ezt Annalina Prelátus? - Meghagyta neki, hogy idézze fel a szavait, hogy értéktelen, egyszerű Fény Nővéreinek tekinti Vernát, bizonyítandó, hogy kinél van a könyv párja. Azt akarta, hogy a Prelátus ismétlje el azokat a kegyetlen szavakat, s így tudhatja majd, hogy csak felhasználták, s a Palota és a Prelátus számára értéktelen.

Ha eszközként követi is a Prelátus parancsait, ezúttal legalább tudatosan tehesse, mint a legelszántabb, a Teremtő fényére felesküdt Nővér.

Verna kifogyott a könnyekből. Többé nem fog ugrani, ha int neki az az asszony. Verna egész életét a Fény Nővéreinek áldozta, olyan állhatatosan és keményen dolgozott annyi évet, s a végén ilyen becstelenül bánnak vele.

Ami a leginkább feldühítette, az volt, hogy megint ugyanaz történt. Verna azt írta a Prelátusnak, hogy először is mondja el szavait, s bizonyítsa, hogy igazán ő az, különben Verna tűzbe veti a könyvet. Ehelyett a Prelátus intett, és Verna megint ugrott.

Belehajíthatta volna az útikönyvet a tűzbe, és elégethette volna. Akkor hadd használja a Prelátus egyedül. Lássá végre, hogy Verna nem engedi, hogy bolonddá tegyék. Lássá, milyen kellemes dolog, ha a kívánságait semmibe veszik. Jó lecke volna.

Ezt szerette volna tenni, de nem tette. Még mindig az övébe volt csúsztatva az útikönyv. Sértődöttsége ellenére még mindig Nővér volt. Meg akart bizonyosodni a dologról. A Prelátus még mindig nem bizonyította, hogy életben van, és nála van a másik könyv. Majd ha biztos lesz benne, akkor a tűzbe dobhatja.

Verna abbahagyta a járkálást, és kinézett az egyik ablakon. A hold már feljött. Ezúttal nincs kegyelem, ha nem követik az előírásait. Könyörgött, hogy a Prelátus tegyen úgy, ahogy kérte, és bizonyítsa kilétét, különben elégeti a könyvet. Ez volt a Prelátus utolsó esélye.

Verna odébb húzta a lámpát az aranyszélű, fehér lepellet takart kis oltár mellől, és a kis asztal elé tette. A kehely, melyben Verna az útikönyvet találta, az oltár fehér leplének tetején állt. Az útikönyv helyén most tűz égett benne. Ha a Prelátus nem teszi, amit mondott, akkor az útikönyvet visszatesszi a kehelybe, a lángok közé. Kihúzta az övéről lógó bőrcsakóból a kis fekete kötetet, és letette a kisasztalra, majd közelebb húzta a háromlábú széket. Verna megcsókolta a Prelátus gyűrűjét a gyűrűsujján, mély lélegzetet vett, s egy imában kérte a Teremtő segítségét, majd kinyitotta a könyvet. Oldalak teltek meg a szöveggel.

- Édes Vernám! - kezdődött. - Verna összeszorította ajkait. - Édes Vernám, na ne mondd!

- Édes Vernám!

Először a könnyebbikkel kezdeném. Azért kértelek, hogy menj a szentélybe, mert veszély fenyeget. Nem kockáztathatjuk, hogy mások is elolvassák üzeneteimet, még kevésbé azt, hogy felfedezzék: Nathan és én élünk. A szentély az egyetlen hely, ahol bizonyosan nem olvashatja el senki más, és csupán ezért nem követtem eddig óvatos előírásaidat. Te természetesen, elvárhatod, hogy bizonyítsam kilétemet, s most már bizonyos vagyok benne, hogy egyedül vagy, távol a felfedezés veszélyétől, tehát bizonyítékot szolgáltatathatok. Elővigyázatossággal egyetértve csak a kapcsolatba lépés erejéig használható a szentély, s minden egyes üzenetet ki kell törölnöd, mielőtt elhagysz ennek védelmét.

Mielőtt folytatom - a bizonyíték. Ahogy kérted, ezek a szavaim, akkor hangzottak el az irodámban, amikor először láttalak, miután visszatértél Richard keresésének szentelt utadról.

- Azért választottalak téged, Verna, mert te messze a lista alján voltál, és mert, végül is, eléggé jelentéktelen vagy. Nem hittem, hogy közebbük tartozol. Nem érdemelsz sok figyelmet. Biztos, hogy Grace és Elizabeth a lista tetején lehetett, mert aki a Sötétség Nővéreit igazgatja, megfelelőnek találta őket. Én a Fény Nővéreit vezetem. Ugyanezért választottalak ki téged. Vannak Nővérek, akik értékesek ügyünk szolgálatára; nem kockáztatnám egyiküket sem ilyen feladatra. Lehet, hogy a fiú végül értékesnek bizonyul, de nem olyan fontos, mint a Palota egyéb ügyei. Csak egy esély volt, amit úgy véltem, meg kell ragadnunk.

Ha lett volna bármi baj, és egyikőtök sem tér vissza, nos, biztosan megértesz, hogy egy tábornok nem akarja legjobb erőit elveszíteni egy alacsonyabb rendű küldetésben.

- Verna írással lefelé fordítva az asztalra tette a könyvet, és a kezébe temette arcát. Nem volt kétséges: Annalina Prelátus tartotta kezében a másik könyvet. Életben volt, valószínűleg Nathannal együtt.

A kehelyben lobogó tüzeckére pillantott. A szavak mérge a lelkébe mart. Öntudatlanul is felfelé fordította a könyvet, és olvasni kezdte.

- Verna, tudom, hogy ezek a szavak összetörték a lelkedet. Nekem is nagy szívfájdalmamba kerültek kimondani őket, mert nem voltak igazak. Neked úgy tűnhetett, hogy gyalázatos módon felhasználtak. Borzasztó dolog a hazugság, de még rosszabb, ha hagyod, hogy a bűnösök győzzenek, csak azért, mert a józan eszed ellenére is ragaszkodsz az igazsághoz. Ha a Sötétség Nővérei kérdeznak a terveimről, akkor is hazudtam volna. Ha másképp cselekszem, a gonoszt segítem győzelemre.

Most elmondom az igazat, s bár tudom, hogy ezúttal nincs okod, hogy higgy nekem, valóban igazat szólok. Hiszek az ítélőképességében és tudom, hogyha átgondolod a mondottakat, képes leszel megtalálni bennük az

igazságot.

Az igazi ok, amiért téged választottalak az összes Nővér közül, hogy éppen te indulj Richard után, az volt, hogy te voltál az egyetlen, akire rábízhattam a világ sorsát. Most már tudod, Richard megnyerte a harcot a Őrző ellen. Nélküle mind a halottak világába veszünk volna. Egyáltalán nem volt alacsonyrendű ügy. Ez volt a legeslegfontosabb út, amire valaha Nővért küldtek. Csak benned bízam.

Háromszáz évvel a születésed előtt Nathan figyelmeztetett az élők világát fenyegető veszélyre. Ötszáz évvel Richard születése előtt Nathan és én már tudtuk, egy harci mágus születik majd. A jóslatok megmondták, mit tegyünk. Ilyen kihívással még sosem szembesültünk.

Richard megszületésekor Nathan és én hajóval utaztunk át az Újvilágba. Aydindrilből a Varázslók Tornyából elhoztunk egy mágikus könyvet, s hogy Darken Rahl kezétől megóvjuk, Richard mostohaapjának adtuk. Cserébe ígéretét vettük, hogy megtanítja a fiúnak a könyv tartalmát. Csak ilyen próbák és életének eseményei tehették e fiatalembert olyan szellemű emberré, aki megállítja a legfenyegetőbb veszélyt, Darken Rahl, igazi apját, és később visszaállítja az élők világának egyensúlyát. Az elmúlt háromezer évben talán ő a legfontosabb személy, aki a világra született.

Richard az a harci mágus, aki a végső csatában vezetni fog minket. Ezt kimondják a jóslatok, de azt nem, hogy győzünk-e majd. A csata most az emberiségért zajlik. Egyetlen esélyünk az volt, hogy mindenekelőtt megbizonyosodunk róla, hogy lelke mindvégig tiszta maradjon. A csatában mágia is szükségeltetik, de azt a szívnek kell irányítania.

Azért küldtelek téged, hogy hozd el a Palotába, mert bizodalمام szerint te voltál az egyetlen, aki véghez is tudtad vinni a feladatot. Ismertem a szíved, és lelked, s tudtam, nem vagy a Sötétség Nővérei közül való.

Tudom, most nem érted, hogyan engedhettem, hogy húsz évig keresd őt, mikor végig tudtam, hol van. Várhattam volna, és elküldhettelek volna akkor is, amikor már felnőtt, s elárulta már a hollétét, amikor használni kezdte erejét. Szégyellem magam, hogy amennyire Richardot, úgy téged is felhasználtalak.

Az előtted álló kihívások miatt meg kellett tanítsalak néhány olyan dologra, amiket nem tanulhattál volna meg a Próféták Palotájában, mialatt Richard felcseperedett és elsajátított néhány alapvető dolgot. Fontos volt, hogy megtanuld használni az eszedet, a palotabeli törvénykönyv helyett. Az eljövendő csata az igazi világban megy végbe; a Palota elzárt világában nem ismerheted meg az igazi életet.

Nem várom, hogy megbocsáss. Ez is egy teher, amit egy Prelátusnak el kell viselnie: olyanok gyűlöletét, akiket a saját lányaként szeret.

Szintén nem ok nélkül mondtam ki azokat a szörnyű szavakat. Meg kellett törnöm benned a Palota tanításait, azt, hogy mindent a megszokott rítusban kell elvégezni, s vakon engedelmeskedni a parancsoknak. Fel kellett dühítlek, hogy azt tedd, amit a legjobbnak látsz. Kiskorod óta mindig alapozhattam a szenvedélyes természetedre.

Ha a bizalmamba avatlak, nem tetted volna meg mindazt, ami a feladatod volt. Az ember néha csak úgy cselekedhet helyesen, ha a saját erkölcsi szabályai szerint cselekszik, és nem a parancsokat teljesíti. Ez is egy jóslatban hangozott el. Bízam benne, ha magad eszéből jössz rá a végső következtetésre, a helyes utat választod a dogmákkal szemben.

A másik ok, amiért így beszéltem hozzád az irodában, az volt, hogy gyanúm szerint segédeim egyike a Sötétség Nővére volt. Tudtam, pajzsom nem tartja vissza szavaimat a fülétől. Nem engedtem, hogy szavaim eláruljanak, így később megtámadjon, s kezükre adjon. Később szándékosan árultam el magam, hogy kiugrasszam a nyulat a bokorból. Tudtam, valószínűleg meg fogok halni, de inkább ezt a sorsot választottam ahelyett, hogy a világot a Őrző kaparintsa meg. Egy Prelátusnak néha saját magát is fel kell használnia.

Verna, eddig mindenben elvárásaim szerint cselekedtél. Te játszottad a főszerepet a világ megmentésében. A te segítségével sikerült eddig győznünk.

Már első pillantásra megtetszettél amiatt a dühös ránc miatt a szemöldököd táján. Emlékszel miért voltál mérges? Elmondom, ha nem. A Palotába hozott novíciák mindegyike egy próbán esik át. Előbb-utóbb ok nélkül őt hibáztatjuk valami olyasm miatt, amiben nem ő a bűnös. A legtöbb esetben sírtak. Mások duzzogtak. Mások közönyös belenyugvással viselték bűnük szégyenét. Egyedül te jöttél dühbe az igazságtalanság miatt. Ezzel bizonyultál megfelelőnek.

Nathan talált egy jóslatot, ami kimondta, hogy akire szükségünk van, nem mosollyal, vagy duzzogva jön közénk, még csak nem is bátor arccal, hanem dühös szemöldökráncolással. Amikor megláttam arcodon ezt a jelet, s kicsi karjaidat összefontad magad előtt, majdnem felnevettem. Végre a kezükre adott a sors! Attól a naptól használtalak a Teremtő magasztos munkájának elvégzésében.

Azért téged jelöltelek Prelátusnak, halálom káprázatában, mert még mindig te vagy az egyetlen megbízható Nővér. Jelenlegi utam során jó esélyem van a halálra Nathannal együtt, és ha meghalok, igazi Prelátus leszel. Ez az akaratom.

Érthető gyűlöleted a szívemre nehezedik, de egyedül a Teremtő megbocsátása fontos, s tudom, hogy legalább azt megkapom. Utálatodat az élet terheként viselem, ahogy a többi terhet is, ami alól nincs szabadulás. Ez az ára

annak, hogy a Próféták Palotájának Prelátusa lettem.

Verna odébbtolta a könyvet, nem bírta tovább olvasni a szavakat. Fejét zokogva összefont karjára hajtotta. Bár már nem emlékezett az igaztalan vádra, amiről a Prelátus beszélt, emlékezett a fájdalomra, és a dühére is. De leginkább a Prelátus mosolyára, és hogy rendbejött a világ megint.

- Ó, édes Teremtőm! - sírta Verna hangosan. - Igazán egy bolondot választottál szolgáltnak!

Azelőtt is fájt, mikor azt hitte, hogy a Prelátus felhasználja őt, de most majd belehalt a gyötrelembe, amit Prelátusként el kellett viselnie. Mire nagy nehezen elálltak könnyei, maga elé húzta a könyvet és tovább olvasott.

- De a múlt az múlt, s most térjünk rá arra, amit meg kell tenni. A jóslatok szerint most még nagyobb veszély fenyeget minket. A megpróbáltatások, amiken az élők világa átesett, egy utolsó, borzalmas villanásban sűrűsödtek össze. Egy pillanat alatt visszafordíthatatlan veszteségek érhatték volna a világot. Richard átsegített rajtuk, és megóvott minket ettől a végzettől.

Most még nagyobb próba előtt állunk. Nem a másik világból jön, hanem sajátunkból. Világunk jövőjéért vívott harc ez, az emberek szívéért és szelleméért, nincs utolsó villanás, nincs hirtelen vég, csak a harc kérlelhetetlen, felörlő erőfeszítése, ahogy a szolgaság árnyéka lassan átkúszik a világon, és sötétbe taszítja a mágia fényét, mely része a Teremtőből áradó ragyogásnak.

Az évezredek óta tartó ősi harc újra fellobbant. Mi, akik mások uralmától védelmezzük e világot, elkerülhetetlenül az elmúlás felé sodródtunk. Ezúttal nem lesz többszáz varázsló egyesített erejének köszönhető fegyverszünet. Ezúttal csak egyetlen harci mágusunk van, hogy vezessen. Richard.

Most nem beszélhetek róla. Fáj, hogy sötétben kell hagyjalak bizonyos dolgok tekintetében, mégsem mondhatok többet. A jóslatok helyesen értelmezendő elágazásai miatt nagyon fontos, hogy néhány érintett személy ösztönösen, és ne parancsok szerint cselekedjék. Ennek hiányában a helyes elágazásokat nem lehet véghezvinni. Feladatod közé tartozik az is, hogy megtaníts néhány embert helyesen cselekedni, s így, ha eljő a próba ideje, megteszik azt, amit meg kell tenniük. Bocsáss meg, Verna, de ismét csak a végzetre kell hagyatkoznom. Remélem, hogy Prelátusként már rájöttél, hogy nem magyarázhatsz mindig mindent el - néha muszáj utasítani, és elvárni hogy teljesítsék.

Verna felsóhajtott. Ismerte ennek igazságát. Már ő is felhagyott azzal, hogy mindig mindent megmagyarázzon, és csak annyit mondott, hogy a rendelkezéseket szó szerint végre kell hajtani.

- Néhány dolgot el tudok, és el is kell mondanom, hogy segíthess. Nathan és én élethalál fontosságú ügyben járunk. Most még csak mi ketten ismerjük annak természetét.

Ha életben maradok, visszatérek a Palotába. Még azelőtt meg kell találnod az igazán megbízható Fény Nővéreit, a tiszta lelkűeket a novíciák és az ifjak között. Szintén meg kell találnod mindenkit, aki a Őrzőnek szentelte magát.

- Micsoda! - hallotta Verna saját hangját. - És hogyan?

- Rád bízom a módját. Nincs túl sok idő. Ez nagyon fontos, Verna; meg kell történnie, mielőtt Jagang császár odaér.

Nathan és én arra gyanakszunk, hogy Jagang olyan valaki, akit az ősi háborúban „Álomjárónak” neveztek.

Verna érezte, ahogy a gerincén végigkúszik a veriték. Emlékezett Simona Nővérrel folytatott beszélgetésére, s arra, milyen megállíthatatlanul sikoltozott még a nevének hallatán is. Simona Nővér azt mondta: Jagang álmában látogatja meg. Mindenki más azt hitte, Simona Nővér megőrült.

Warren is beszélt az Álomjáróról, s hogy az ősi háborúban egyfajta fegyverként szolgáltak.

- Mindenkifölött erre emlékezz: Mindegy, mi történik, egyetlen esélyetek az, ha Richardhoz hűek maradtok. Az Álomjáró bárkinek az agyába beférkőzhet, és alávetheti akaratának - leginkább a Tehetségeseket. Csak egy védelem adatik - Richard. Egy őse olyan mágiát talált, mely megvédi őket, és a hozzájuk hűeket, akiknek kötésük van vele, az Álomjárók veszélyétől. Ez a varázs minden Rahl tulajdona, aki Tehetséggel születik. Természetesen Nathan is rendelkezik ugyanezzel a védelmező erővel, de nem ő az, aki vezethet minket. Ő Próféta, és nem harci mágus.

Verna kiolvasta a sorok közül, hogy Nathan hű követőjének lenni örültség volna.

- Saját akaratodból áthágtad a Palota törvényeit és segítetted Richard menekülését, ez alapján kötés alakult ki köztetek. Ez a kötés megvéd az Álomjáró hatalmától, de nem az ébren is halálos fegyvereitől: haderejétől és szolgálaitól. Többek között ezért is kellett becsapnom téged aznap az irodámban. Saját szabad akaratodból döntöttél úgy, hogy segítesz, neki a tanulásban és a parancsok teljesítésében.

Verna karja libabőrös lett. Ha meggyőzi a Prelátust, fedje fel valódi terveit, s azt mondja Vernának, segítsen Richard menekülésében, akkor most ő is olyan kiszolgáltatott lenne az Álomjárónak, mint Simona Nővér.

- Nathan védve van, persze, s én már jó ideje kötéssel tartozom Richardhoz. Magam esküdtem fel neki, amikor először láttam. A magam módján engedtem, hogy saját szabályai szerint harcoljon a mi oldalunkon. Néha, ezt be kell vallanom, igen bonyolult dolog ez. Bár minden szükségeset megtesz, hogy megóvja az ártatlan, szabad embereket, akiknek szükségük van rá, saját akarata van, és olyasmis is elkövet, amit én az ő helyében nem tennék. Néha annyira próbára teszi az embert, mint Nathan. Ilyen az élet.

Most már elmondtam mindent, amit kellett. Most egy barátságos fogadó szobájában üldögélek, s várom, hogy ezt elolvasd. Ha már elégszer végigolvastad, itt várakozom, hogy bármit kérdezz. Meg kell értened, hogy évszázadok óta dolgozom az eseményeken és a jóslatokon és egy éjszaka alatt nem áll módomban megosztani veled mindazt, amit tudok, még kevésbé egy Útikönyv oldalain, de amit tudni akarsz, elmondhatom.

Emellett azt is meg kell értened, vannak olyan dolgok, amit nem mondhatok el, mert félek, hogy elárulom a jóslatokat és az eseményeket. Minden szó, amit elmondok, magában hordozza ezt a veszélyt, bár némelyek jobban, mint mások, viszont ismerned kell őket.

Ebben a szellemben várom kérdéseidet. Kérdezz!

Verna az olvasás végeztén felült. Százévekbe is beletelne, míg mindent megkérdez, amit tudni akar. Hol kezdheti? Édes Teremtő, mik a legfontosabb kérdések?

Újra elolvasta az egész üzenetet, hogy megbizonyosodjék, semmit sem hagyott ki, s a mögötte lévő sima lapra bámult. Végül felkapta a tollat és írni kezdett.

- Kedves Anyám!

Kérlek, bocsáss meg mindazért, amit rólad gondoltam. Lenyűgöz az erőd, és megszágyenít ostoba büszkeségem. Kérlek, ne ölesd meg magad! Nem vagyok méltó a prelátusi címre. A mező barma vagyok, kitől azt várják, hogy a sasokkal szárnyaljon.

Verna csak ült, és várta, hogy megjelenjék a válasz, miszerint a Prelátus valóban várt rá.

- Köszönöm, gyermekem! Megkönnyebbült a szívem. Kérdezd meg, amit tudni vágyasz, és ha tudok, megválaszolom minden kérdésed. Egész éjjel itt ülök majd, ha ezzel segíthetek terhed viselésében.

Verna napok óta először mosolygott. Ezúttal édes könnyek folytak szeméből, nem keserűek.

- Prelátus, valóban biztonságban vagy? Minden rendben veled és Nathannel?

- Verna, talán te élvezed, hogy a barátaid Prelátusnak szólítanak, de én nem. Kérlek, hívj a nevemen, ahogy a legjobb barátaim is teszik.

Verna hangosan felnevetett. Őt is erősen zavarta, hogy az emberek kitartóan Prelátusnak titulálták. A szavak folytatólagosan jelentek meg, ahogy Ann üzenete folytatódott.

- Igen, jól vagyok, Nathan is jól érzi magát, csak jelenleg nagyon elfoglalt. Ma vett magának egy kardot, és pillanatnyilag láthatatlan ellenségeivel küzd a szobában. Azt hiszi, a kardtól majd nemes kinézete lesz. Ezeréves gyerek, és e percben is vigyorg, mint egy kisfiú, aki láthatatlan ellenségeinek veszi fejét.

Verna újra elolvasta a levelet, hogy megbizonyosodjék, jól értette. Nathan és egy kard? Úgy tűnik, a férfi örültebb, mint gondolta. A Prelátusnak sem lehet egyszerű.

- Ann, azt mondtad, hogy rá kell jönnöm, ki esküdött fel az Őrzőnek. Fogalmam sincs, hogy mit tegyek. Segítenél?

- Ha tudnám, hogy csinálnád, Verna, megmondanám. Néhányan magukra vonták gyanúmat, de a legtöbben nem. Sosem tudtam biztos módot a felismerésükre. Más dolgok kötnek le most, tehát rád kell hagynom mindezek megoldását. Tartsd eszedben, hogy olyan okosak is lehetnek, mint maga a Őrző. Néhányan, akiről bizonyosan hittem, ellenünk vannak, hűek maradtak hozzánk. Néhányukra, akik felfedték magukat, és elmenekültek a hajón, a saját életemet is rábízta volna. Mostanra már halott lennék.

- Ann, nem tudom, mit tegyek! S mi lesz, ha tévedek?

- Nem tévedhetsz!

Verna a ruhájába törölte izzadó tenyerét.

- De még ha felismerem is őket, mit kezdjek ezzel a tudással? Nem harcolhatok az erejükkel.

- Ha már megoldottad az első felét, Verna, akkor megmondom. Tudd, hogy a jóslatok hamisíthatóak, és veszélyben vannak. Ahogy Nathan és én felhasználhattuk őket, hogy az események menetét a megfelelő elágazás felé tereljük, ugyanezt az ellenségeink is megtehetik.

Verna idegesen felsóhajtott.

- Hogyan ismerhetem fel ellenségeinket, ha annyi a munkám? Egész nap jelentéseket olvasok, és egyre inkább lemaradok. Mindenki tőlem függ, és rám vár. Hogyan is volt időm, hogy annyi mindent megoldj, annyi jelentés mellett?

- Te elolvasod a jelentéseket? Teremtőm, Verna, te aztán igyekvő vagy! Bizonyosan lelkiismeretesebb Prelátus leszel nálam.

Verna szája tátva maradt.

- Úgy érted, nem is kell elolvasnom őket?

- Gondold meg, Verna, mi értelme van elolvasnod őket! Az olvastuk alapján jöttél rá, hogy az istállóból lovak tűntek el. Könnyen vehettünk volna lovakat, miután elhagytuk a Palotát, de azért hoztuk el őket, hogy jelet hagyjunk neked. Megvehettük volna a testeket, ahelyett a bonyolult megoldás helyett, de akkor meg nem beszélhettél volna a sírásóval. Vigyáztunk, hogy jeleket hagyjunk, amiket követve felfedezheted az igazságot. Néhány jel eléggé bonyodalmasan volt felfedezhető, például a „holttestek” felfedezése, de fontos volt, és szép munkát végeztél, amikor rájöttél menderre.

Verna érezte, hogy arca lángba borul. Sosem gondolt bele, hogy utána nézzen a testek ügyének, amiket már előkészítettek, és lepedőbe csavartak. Teljesen elfeledkezett erről a jelről.

- *De be kell vallanom*, - folytatta Ann. - *hogy én sosem bajlódtam a jelentések olvasásával. Erre vannak a segédek. Csak annyit mondtam nekik, hogy fordítsák ítéltőkéességüket és bölcsességüket a Palota legfőbb hasznára, és így foglalkozzanak a jelentésekkel. Azóta csak annyit tettem, hogy megálltam asztaluk előtt, és kihúztam egy-egy jelentést, hogy elolvassam véleményüket. Ezzel tartottam fent szorgalmukat a munkájuk iránt, mert féltek, hogy elolvasom a parancsaikat, amit az én nevemben adtak ki, és ezzel esetleg kivívják elégedetlenségemet.*

Verna megdöbbsent.

- *Azt mondd, hogy csak mondjam el a segédeknek, mi legyen az ügymenet, aztán hagyjam, hogy ők kezeljék a jelentéseket? Egyáltalán nem kell őket elolvasnom? Még csak alá sem kell írnom őket?*

- *Verna, te vagy a Prelátus! Óhajod szerint cselekedhetsz. Te vezesd a Palotát, ne az vezessen téged!*

- *De Leoma és Philippa Nővér, valamint Dulcinia is a segédeim, mindannyian adtak tanácsot, mit hogyan tegyek! Nálam sokkal több benne a tapasztalatuk. A szavaikból kitűnt, hogy rossz irányba vezetem a Palotát, ha nem magam kezelem a jelentéseket.*

- *Igazán, ennyire tudják?* - írta Ann majdnem azonnal. - *Azt hiszem, hogy ha neked lennék, Verna, kevesebbet hallgatnék rájuk, inkább én parancsolnék nekik. Olyan határozottan tudsz szemöldököt ráncolni. Használd ki!*

Verna elvigyorodott. Lelki szemei előtt megjelent a helyszín. Reggel bizony lesz néhány változtatás a prelátusi irodában.

- *Ann, és mi a küldetésed? Mit akarsz elérni?*

- *Van egy kisebb feladatom Aydindrilben, és remélem, akkor majd hazatérek.*

Verna megértette, hogy Ann nyilvánvalóan nem akarja elmondani, s átgondolta, mit akar megtudni még, s mit kell elmondania a Prelátusnak. Egy nagyon fontos dolog jutott az eszébe.

- *Warren jóslatot mondott. Azt mondta, életében ez az első.*

Hosszú volt a csend. Verna várt. Mikor végre megjelent az üzenet, sokkal gondosabb írással rótták.

- *Emlékszel rá, szórul szóra?*

Verna nem is bírta volna elfeledni a jóslatot.

- *Igen.*

Mielőtt le tudta volna írni, egy üzenet jelent meg a papíron. A kaparás dühös, nagy betűkkel íródott.

- *Tüntesd el azt a fiút a palotából! Most azonnal!*

Egy vonal kígyózott át az oldalon. Verna kiegyenesedett. Nyilvánvaló, hogy Nathan elvette Anntól a pennát, és ő írta az üzenetet, s Ann éppen vissza akarta szerezni a szerszámot. Hosszú szünet után végre újra Ann írása jelent meg a papíron.

- *Bocsáss meg Verna, ha biztos vagy, hogy emlékszel a jóslatra, szórul szóra, akkor írd le, hadd olvassam el. Ha bármiben bizonytalan vagy, mondd el. Nagyon fontos.*

- *Emlékszem rá, szóról szóra, mivel rám is vonatkozik* - írta Verna. - *Azt mondja a jóslat: „Ha a Prelátus és a Próféta szent rítus során a fénynek adatik, a lángok felkavarják a gonoszság máglyáját, és egy ál-Prelátust hívnak életre, aki a Próféta Palotájának halálán fog uralkodni. Északra a kardhoz kötött elhagyja az ezüst sliphért, mert életre lehelli az asszonyt, és az asszony a bűnösök karjai közé löki majd.*

Nem volt újabb szünet.

- *Kérlek, maradj itt, amíg Nathan és én átgondoljuk.*

Verna csak ült és várt. Odakint tücskök ciripeltek, békák vartyogtak. Verna csak állt, szemét a könyvre meresztette, s ásitózás közben a hátát vakargatta. Nem volt több üzenet. Csak ült, állt az öklén nyugtatta, és szemei leragadtak a várakozás közben.

Végre folytatódott az írás.

- *Nathan és én végigfuttottunk rajta, és Nathan azt mondta, hogy ez egy idő előtti jóslat, ezért nem tudja teljes egészében még megfejteti.*

- *Ann, én vagyok az ál-Prelátus. Nagyon zavar a tudat, hogy a jóslat szerint a Palota az én uralmam alatt omlik össze.*

Azonnali válasz jelent meg.

- *Nem te vagy e jóslatban az ál-Prelátus.*

- *Akkor mit jelent mindez?*

Ezúttal kisebb szünet következett.

- *Nem ismerjük a teljes jelentését, de tudjuk, hogy nem te vagy a benne megnevezett ál-Prelátus. Verna, figyelj jól! Warren azonnal hagyja el a Palotát. Túl veszélyes, hogy továbbra is ott maradjon. Rejtve kell elmennie. Ha éjjel megy, megláthatják. Holnap reggel bízd meg valamivel, és küldd el a városba. Abban a kavargásban aligha tudja követni bárki is. Adj neki aranyat, hogy ne szenvedjen szükséget!*

Verna szívére tette kezét, és csak nyelte a levegőt. Visszatért a könyvhöz.

- *De Prelátus, egyedül Warrenben tudok megbízni! Szükségem van rá. Nem ismerem a jóslatokat, amiket kap, és nélküle elveszem.* - Nem mondta ki, hogy a fiú az egyetlen barátja, akiben megbízhat.

- *Verna, a jóslatok veszélyben vannak. Ha ráteszik a kezüket a prófétákra...* A sebtében odavetett üzenet hirtelen megszakadt. Egy pillanat múlva folytatódott, s figyelmesebb írással íródott.

- *El kell mennie. Érted?*

- *Igen, Prelátus. Ez lesz reggel az első dolgom. Warren azt teszi, amit mondok neki. Megbízom az utasításaidban, hogy sokkal fontosabb elmennie, mint hogy engem segítsen.*

- *Köszönöm, Verna.*

- *Ann, milyen veszély vár a jóslatokra?*

Egy pillanatig várt a szentély csöndjében, amíg az írás újra megjelent.

- *Ahogy mi segíteni akarunk erőnkkel s a tudással, hogy mily veszélyeket rejtenek a jóslatok különböző ágai, ugyanígy az emberiséget uralni vágyók is fel akarják használni ezen értesüléseket, hogy az ágak útját a kívánt mederbe tereljék. Ha így használják, a jóslatok legyőznek minket. Egy Prófétával a kezükben sokkal nagyobb rálátásuk lesz a jóslatokra, s arra, hogyan fordítsák a dolgokat előnyükre.*

Az elágazások meghamisítása zűrzavart okozhat, melyre még ők sem számítanak, és nem tudnak irányítani. Ez a legveszélyesebb. Véletlenségből a szakadék szélére hajtanak minket.

- *Ann, azt mondod, hogy Jagang megpróbálja majd megszerezni a Próféták Palotáját, és a pincékben lévő jóslatokat?*

Szünet.

- *Igen.*

Verna maga is várt egy kicsit. A harc természetének megérzése jeges libabőrrel borította be.

- *Hogyan állíthatjuk meg?*

- *A Próféták Palotája nem esik olyan könnyen martalékul, mint azt Jagang hiszi. Bár ő az Álomjáró, mi tudunk Hanunknak parancsolni. Ez az erő egyben fegyver is. Bár mindig arra használtuk Tehetségünket, hogy megőrizzük az életet, s a világra segítsük a Teremtő fényét, eljöhet az idő, hogy harcra is használjuk Tehetségünket. Ezért tudnunk kell, kire számíthatunk. Meg kell találnod, ki maradt romlatlan.*

Verna alaposan átgondolta, mielőtt újra írni kezdett.

- *Ann, azt akarod, hogy harcosok legyünk, s erőnkkel arra használjuk, hogy legyőzzük a Teremtő gyermekeit?*

- *Az mondom, Verna, fel kell használnod a tudásod, s megóvnod a világot attól, hogy mindörökre a zsarnokság sötétjébe vesszen. Bár azért dolgozunk, hogy a Teremtő gyermekein segítsünk, dacráért azért hordunk magunkkal, ugye? Holtan nem segíthetünk rajtuk.*

Verna megsimította a combján, s észrevette, hogy remeg a lába. Őlt már embert, ezt a Prelátus is tudta. Megölte Jedidiaht. Azt kívánta, bárcsak hozott volna innivalót; úgy érezte, teljesen kiszáradt a torka.

- *Értem - írta le végül. - Megteszem, amit meg kell tennem.*

- *Bárcsak több segítséget adhatnék, Verna, de most éppen én sem tudok eleget. Az események tornádóként kavarognak körülöttünk. Richard nagy fába vágta a fejszéjét, s mindezt vezérlet nélkül és valószínűleg pusztá ösztönből. Nem tudjuk biztosan, mire megy ki a játék, de amit hallottam, már fenekestül felkavarta Középföldet. Egy percre sem pihen. Úgy tűnik, a saját szabályai szerint halad tovább.*

- *Mit csinált?* - kérdezte Verna, s már előre félt a választól.

- *Valahogyan átvette D'Hara irányítását, és elfoglalta Aydindrilt. Kijelentette a Középföldi Szövetség felbontását, és minden egyes ország megadását követeli.*

Verna levegő után kapkodott.

- *Középföldnek kell megharcolnia a Birodalmi Renddel! Megőrült? Nem engedhetjük, hogy D'Hara és Középföld között háborút robbantson ki!*

- *Már megtette.*

- *Középföld nem fogja magát megadni neki.*

- *A hallottakból úgy tudom, hogy Galea és Kelton már a kezében van.*

- *Meg kell állítani! A Birodalmi Rend a legnagyobb veszedelem. Őket kell legyőzni. Nem hagyhatjuk, hogy az Újvilágban háború törjön ki - az végzetes lehet.*

- *Verna, a mágia átjárja Középföldet, akár egy sültet a szaft. A Birodalmi Rend szeletről szeletre fogja megkaparintani a húst, mint az Óvilágot. A bátortalan szövetségek vonakodnak majd harcolni az első szeletért - inkább hagyják veszni. A következő szeletet már a lecsendesítés és a béke nevében fogják elvenni, majd az következőt is, amíg végül Középföld teljesen legyengül, és a Birodalmi Rend meg nem erősödik. Amíg te odavoltál utadon, elfoglalták az egész Óvilágot, alig húsz év alatt.*

Richard harci varázsló. Ösztönei vezetik, és minden, amit megtanult és drágának tart, csak erősíti tetteiben. Nincs más választásunk, mint hogy bizzunk benne.

A múltban e harc egy személy ellen folytatódott, mint amilyen Darken Rahl volt. Most viszont egységes fenyegetésről van szó. Még ha valahogy meg is tudjuk állítani Jagangot, újabb lép a helyébe. Ez minden ember

hitének, félelmeinek és becsvágyának harca, nem egyetlen vezetőé.

Pontosan ugyanaz, mint amilyen félelem a Palotát övezi. Ha egy vezér tűnik fel, nem tudjuk végét venni a fenyegetésnek pusztán azzal, hogy a vezért eltesszük láb alól; a félelem megmarad az emberek agyában, s vezérük elvétele csak erősíti őket abban, hogy félelmeik megalapozottak.

- Édes Teremtőm! - írt vissza Verna. - Akkor mit tegyünk?

Egy ideig szünet volt a másik oldalon.

- Ahogy mondtam, gyermekem, nincs mindenre válaszom. Azt megmondhatom: ebben a végső próbában mindannyian részt veszünk, de Richard kulcsszerepet játszik. Richard a vezérünk. Nem értek egyet mindennel, amit tesz, de egyedül ő vezethet minket győzelemre. Ha győzni akarunk, őt kell követnünk. Nem azt mondom, hogy nem kell tanácsot adnunk neki, és vezetni minden tudásunkkal, de ő - harci mágus és éppen erre a háborúra született.

Nathan figyelmeztetett, hogy a jóslatok között van egy szakasz, amit Nagy Űrnek neveznek. Ha ezen ág végére érünk, úgy hiszi, nem lesz helye a mágiának, s így jóslat sem magyarázhatja. Az emberiség örökre a mágia nélküli tudatlanságba vész. Jagang ebbe az űrbe akarja terelni az emberiséget.

Mindenekelőtt ezt vésd eszedbe: Mindenáron hűnek kell maradnod Richardhoz! Beszélhetsz vele, tanácsot adhatsz, érvelhetsz neki, de nem harcolhatsz ellene. Richard iránti hűséged az egyetlen, ami távol tarthatja Jagangot az agyadból. Ha az Álomjáró megszerezte szellemedet, elvesztettünk téged.

Verna nyelt egyet. A penna megremegett a kezében.

- Értem. Van valami, amiben segíthetek?

- Most csak az, amit már mondtam. Gyorsan kell cselekedned. A háború már elkezdődött ellenünk. Úgy hallom, már mriswithek is vannak Aydindrilben.

Verna szemei tágra nyíltak az utolsó üzenet olvastán.

- Édes Teremtőm! - mondta ki hangosan. - Adj erőt Richardnak!

14. fejezet

Verna hunyorgott a fényben. A nap épp most kelt fel. Felnőgött, ahogy felállt a túlsúfolt asztal mögött álló székből, és kinyújtózta zsibbadt tagjait. Késő éjjelig levelezett a Prelátussal, majd mivel túl fáradt volt, hogy elmenjen az ágyáig, összegömbölyödött a székben, és elaludt. Miután Richardról és az Aydindrilben lévő mriswithekről értesült, a Palota ügyeiről leveleztek tovább.

A Prelátus számtalan kérdésre adott választ a Palota vezetését illetően: hogyan rendezze az ügyeket, kezelje tanácsadóit, segédeit és más Nővéreket. Az Ann által adott lecke kijózanítóan hatott Vernára.

Még sosem gondolta, milyen kiterjedt is a Palota politikája, életének és szabályainak minden oldala e köré fonódott. A Prelátus hatalma részben a megfelelő szövetségek megkötéséből származott. A megbízások és a hatalom óvatos alkalmazásával befolyásolhatta az ellenállást. Megosztva, saját felelősséggel megbízva - széles hatáskörben vagy éppen szűk területeken - a legbefolyásosabb Nővéreket meg lehetett akadályozni abban, hogy a Prelátus ellen fellépjenek. Az értesítéseket óvatos megfontolás alapján engedélyezték kiáramolni vagy éppen tartották vissza, s ezzel a befolyással és hatalommal tartották egyensúlyban az ellenálló csoportokat. Ez az egyensúly tartotta a Prelátust a tengely középpontjában, a Palota ügyeinek vezéréként.

Bár a Nővérek nem válhatták le a Prelátust tisztéről, kivéve, ha elárulta volna a Palotát és a Teremtőt, a Palota munkáját viszont bemocskolhatták kisztíli civódásaikkal és hatalmi harcaikkal. Ezt az energiát a Prelátusnak kellett uralnia, és megfelelő irányba fordítania.

Úgy tűnt, a Palota vezetése, a Teremtő iránti munka valójában személyiségek, érzelmeik és értelmük irányítása volt inkább, mint az elvégzendő feladatok kiosztása. Verna még sosem látta ilyen szempontból a Palota vezetésének munkáját. Számára mindig boldog családnak tünnek, mindegyik boldogan munkálkodott Teremtőjéért, s mindegyikük egyszerűen a Prelátus vezetése szerint élt. Ez, már megtanulta, a Nővérek ügyes vezetése miatt volt. Őmiatta szolgáltak egy célt, és Vernának úgy tűnt, elégedettek a tervből kivett részükkel.

Az Annalínával folytatott beszélgetés után Verna még kevésbé érezte magát méltónak a tisztre, de ugyanakkor úgy érezte, valamivel felkészültebb feladatára. Sosem ismerte a prelátusi lét óriási tudásanyagát, mely még a legegyszerűbb ügyre is kiterjedt. Nem csoda, hogy Annalina kezében oly egyszerűnek tűnt a dolog; mester volt benne - zsonglőr, aki egyszerre tucatnyi labdát dobált a levegőben, közben még arra is maradt ideje, hogy mosolyogva veregesse meg a novíciák fejét.

Verna megdörzsölte a szemét és ásított. Csak néhány órát aludt, de a munkája várta, és nem feketett tovább. Megfogta az útikönyvet, minden oldalát leradírozta, visszarakta az övébe, és irodája felé vette az irányt. Csak annyi időre állt meg a tavacska mellett, amíg vizet loccsantott az arcába.

Egy zöld kacsapár úszott felé, érdeklődve nézték, mit művel, megzavarva a világukat. Körbeúsztak és hápogtak, majd megkönnyebbülve nyugtázták, hogy az ember csak egy kis vizet szeretne. Az égbolt csodás rózsaszín és violaszín fényben úszott, a levegő tiszta volt, és friss. Bár mélyen aggasztotta amit megtudott, egyben reményteli kedvében is volt. Ahogy körülötte minden az új nap fényében úszott, úgy érezte, szelleme is újjászületett és megvilágosodott.

Verna lerázta kezéről a vizet. Közben azon merengett, hogyan találja meg, mely Nővérek esküdtek fel a Őrzőnek. Csak azért, mert a Prelátus bízott benne, és megparancsolta, az még nem jelentette azt, hogy sikerülni fog. Felsőhajtott, majd megcsókolta a prelátusi gyűrűt, s a Teremtőt kérte, segítse őt feladata megoldásában.

Nem vesztegette az idejét. Beszélnie kellett Warrennel, és közölnie vele, amit megtudott. A szíve nehéz volt - el kell küldje a Palotából. Nem tudta, mit fog tenni a fiú nélkül. Talán, ha találna egy biztonságos helyet a közelben, akkor néha meglátogathatná, és nem érezné olyan magányosnak magát.

Irodájában elmosolyodott, amikor meglátta a jelentések kupacát. Nyitva hagyta az ajtót, hogy beengedje a friss levegőt, s kiszellőztesse az iroda áporodott szagát. Kisimította a jelentéseket, rendbe rakta és rendezte őket. Először látta az asztallap tetejének fáját.

Az ajtó kinyílt, s Verna felnézett. Phoebe és Dulcinia lépett, be. Mindkettejük egy-egy csomag papírt tartott karjában, s megálltak, amikor megpillantották.

- Jó reggelt! - mondta Verna csengő hangon.

- Bocsáss meg, Prelátus! - lepődött meg Dulcinia. Átható kék szemével rögtön észrevette az asztalon heverő jelentéscsomagot. - Nem is gondoltuk, hogy a Prelátus ilyen korán dolgozni kezd. Nem akartunk megzavarni. Látjuk, hogy még van munkád. Csak letesszük ezeket a többi mellé, ha szabad.

- Ó, persze, tegyétek le! - mondta Verna, s az asztal felé intett. - Leoma és Philippa boldog lesz, hogy behozták ezeket nekem.

- Hogyan, Prelátus? - mondta Phoebe zavart arckifejezéssel.

- Ó, érted te, mire gondolok. Tanácsadóim szeretnek megbizonyosodni arról, hogy a Palota úgy működik-e, mint egy jól olajozott kerék. Leoma és Philippa lelkesednek az ügyért.

- Ügy? - kérdezte Dulcinia szemöldökét ráncolva.

- A jelentések - magyarázta Verna, mintha nyilvánvaló lenne. - Nem szeretik, ha az újak, mint ti ketten, végzik ezt a munkát, s jutnak ilyen komoly felelősség birtokába. Talán ha továbbra is ilyen keményen dolgoztok és

bebizonyítjátok, egy nap megbízlak titeket vele. Ha ők is bölcsnek vélik.

Dulcinia arca elsötétedett.

- Mit mondott Philippa? Gyakorlatom mely részét kifogásolta?

Verna vállat vont.

- Ne érts félre, Nővér! Tanácsadóim nem panaszkodtak rátok, gondosan vigyáztak, hogy csak dicsérjenek. Viszont tudják, hogy a jelentések nagyon fontosak, és sürgettek, hogy magam olvassam el őket. Biztos vagyok benne, hogy néhány év, és azt tanácsolják, bízzam rátok a dolgot.

- Mit? - kérdezte Phoebe dühösen.

Verna kezét az asztalon heverő jelentéskupac felé lendítette.

- Nos, a Prelátus segédeinek feladata a jelentések elolvasása és rendezése. A Prelátusnak csak néha kell átnéznie a rendelkezéseket, hogy megbizonyosodjék, segédei megfelelő munkát végeznek. Mivel segédeim azt sugallták, hogy magam végezzem ezt a munkát, arra gondoltam, nyilvánvalóan... nos, biztos vagyok benne, hogy nem akartak rosszat, mivel folyton csak dicsérnek benneteket. - Verna csettintett. - Bár utána folyton emlékeztettek rá, hogy a jelentéseket magamnak kell rendeznem, a Palota legfőbb érdekében.

Dulcinia helytelenítően felhorkant.

- Már olvastuk a jelentéseket - mindegyiket - és mindent rendben találtunk. Jobban ismerjük őket, mint bárki más. Tudjuk, hogy mi nincs rendben, és jelezzük is neked, nem? Annak a kettőnek semmi joga sincs tanácsot adni, mert te is tudod, mit kell tenned.

Verna a könyvespolchoz húzódott, s valamelyik nem létező kötet keresésébe fogott.

- Biztos vagyok benne, hogy egyedül a Palota ügyét tartották szemük előtt, Nővér. Te még új vagy ezen a téren. Azt hiszem, túlzott következtetéseket vontál le.

- Vagyok annyi idős, mint Philippa! S van annyi tapasztalatom is!

- Nővér, ő nem vádolt meg téged! - mondta Verna legkedvesebb hangján, s átpillantott a válla fölött.

- Azt tanácsolta, hogy te kezeld a jelentéseket, nem?

- Nos, igen, de...

- Nincs igaza. Egyikőjüknek sincs igaza.

- Igazán? - nézett Phoebére Dulcinia. - Megtehetjük, hogy átdolgozzuk, rendbe rakjuk, és osztályozzuk az összes jelentést, s egy-két hét alatt rendbe tesszük az egészet, ugye, Phoebe Nővér?

Phoebe felhúzta az orrát.

- Azt hiszem, egy hét alatt is végzünk vele. Többet tudunk a jelentésekről, mint bárki más. - Elpirult, ahogy Vernára pillantott. - Kivéve természetesen téged, Prelátus.

- Igazán? Ez nagy felelősség. Nem akarnám a nyakatokba varrni. Csak rövid ideje dolgoztok itt. Gondoljátok, hogy már elég tapasztalatotok van?

Dulcinia felhorkant:

- Mondhatom, igen! - Az asztalhoz léptetett, és felnyalábolt egy nagy kupacot. - Utánezünk. Csak gyere, és ellenőrizd, amit már megcsináltunk, s úgy fogod találni, hogy te sem végezhetnél volna jobb munkát. Tudjuk, mit teszünk. Meglátod! - Dühösen vonta össze szemöldökét. - És azok ketten szintén meg fogják látni.

- Nos, ha tényleg úgy hiszitek, meg tudjátok csinálni, adok nektek egy esélyt! Végül is ti vagytok a segédeim.

- Igen, azok vagyunk! - fordította Dulcinia fejét az asztal felé. - Phoebe, te is ragadj meg egy csomagot!

Phoebe megemelt egy nagy jelentéshalmot, s visszalépett egyet, hogy egyensúlyban tartsa. - Biztos vagyok benne, hogy a Prelátusnak fontosabb dolga is van, minthogy olyan munkát végezzen, amit a segédei is ugyanolyan könnyen rendezni tudnak.

Verna az övére tette kezeit.

- Nos, azért jelöltelek ki titeket, mert hittem a képességeitekben. Úgy hiszem, az a becsületes, ha megengedem, hogy bizonyítsátok is. Végül is a Prelátus segédei döntő szerepet játszanak a Palota vezetésében.

Dulcinia ajka gonosz mosolyra nyílt.

- Majd meglátod, milyen fontosak is vagyunk, Prelátus. És tanácsadód is meglátja.

Verna felvonta a szemöldökét.

- Igazán nagyon meglepsz, Nővér. Nos, van néhány dolgom. Ha továbbra is a jelentésekkel bajlódnék, nem tudnám ellenőrizni tanácsadóimat, s megbizonyosodni, hogy jól végzik-e munkájukat, pedig azt hiszem, ideje volna.

- Igen. - mondta Dulcinia, ahogy Phoebe után indult. - Úgy gondolom, igazán bölcs dolog lenne.

Verna nagyot sóhajtott, amikor az ajtó becsukódott. Azt hitte, sosem végez már a jelentések átnézésével. Lelkében köszönetet mondott Annalina Prelátusnak. Rájött, hogy mosolyog, így komolyságot erőltetett magára.

Warren nem válaszolt a kopogásra, s amikor bekukkantott a szobájába, látta az ágyán, hogy a fiú nem aludt benne. Verna rájött, hogy ő maga parancsolta a fiút a pincébe, hogy fejtse meg a jóslatokat. Szegény Warren

valószínűleg egész éjjel a könyvei között aludt, hogy a parancs szerint cselekedjék. Szégyenkezve emlékezett rá, hogyan beszélt vele, miután a sírásóval tárgyalt. Nagyon dühös volt. Érezte, teljesen újjászületett, és boldog volt annak tudatában, hogy a Prelátus és Nathan él, de amikor először megtudta dühös volt, aminek Warren itta meg a levét.

Gondolkodás nélkül leereszkedett a lépcsőn és haladt tovább a folyosón. Nem hozott kísért, aki kiürítette volna a pincét. Úgy gondolta, biztonságosabb, ha egyszerű látogatást, kisebb szemlét tesz, s megmondja Warrennek, jöjjön fel hozzá a folyó melletti találkahelyükre. Ez az tudás túl veszélyes volt, hogy akár az üres pince falai között is megoszthatta volna.

Talán Warrennek lesz ötlete, hogyan leplezzék le a Sötétség Nővéreit. Warren esze néha nagyon vágott. Megcsókolta a gyűrűt, hogy elűzze a gyötrelmet, mikor eszébe jutott, hogy el kell őt küldenie. Azonnal el kell küldenie.

Elmosolyodott, mikor arra gondolt, hátha a fiú szerez végre pár ráncot arra a bosszantóan sima képére, talán utol is éri e tekintetben, míg őt védi a Palota mágiája.

Becky Nővér, akin már látszott, hogy állapotos, növendékek csoportját oktatta éppen a jóslatok bonyolult szövetének megértésére. Rámutatott a helytelen jóslatok veszélyére, amelyek a múltból jövő elágazásokból származnak. Ha a jóslat eseményének „és/vagy” elágazása volt, akkor a jóslatot az események oldották meg; ha az ágak egyike igaznak bizonyult, a másik azáltal hamis ággá lett.

A nehézség abban rejlett, hogy minden ághoz új jóslatok kapcsolódtak, de amikor megjelentek, nem derült ki még, mely elágazás válik majd valóra. Ha már egyszer megfejtették, a hamis ághoz kapcsolódó összes jóslat is hamissá vált, de emiatt gyakran lehetetlen volt meghatározni, mely ághoz tartozik a sok jóslat, és a pincék tele voltak ezekkel a holtágakkal.

Verna a hátsó fal felé ment, és egy ideig hallgatta ahogy a novíciák kérdéseket tettek fel. Nehéz volt megtanulniuk, hogy milyen gondok várnak arra, aki megpróbál a jóslatokkal bajlódni, és hány feltett kérdésre nincs válasz. Verna Warren elmondásából már tudta, hogy a Nővérek még kevésbé értik a jóslatokat, mint ahogy azt gondolják.

A jóslatot igazából a varázslók adták, akik Tehetséggel rendelkeztek. Az utóbbi ezer évben Nathan volt az egyetlen varázsló, akinek megvolt a Tehetsége, hogy jósoljon. Most már tudta, s azt is, hogy a férfi úgy ismerte a jóslatokat, ahogy Nővérek sosem, kivéve talán Annalina Prelátust. S azt is, hogy Warrennek is megvolt a megfelelő Tehetsége a jóslatok adására.

Miközben Becky Nővér folytatta előadását a kulcsesemények és az egymásutánosság felfejtésében, Verna csendben tovább indult a hátsó szobák felé, ahol Warren dolgozni szokott, de mindegyiket üresnek találta, s a könyvek is a helyükön voltak. Verna zavartan gondolkodott, hol keresse most. Sosem volt nehéz megtalálni Warren, de ez azért volt, mert szinte mindig a pincében üldögélt.

Leoma Nővérral találkozott, ahogy kifelé ment a polcok szigetei között. Tanácsadója üdvözlően mosolygott, és meghajtotta hosszú, egyenes szálú hajjal övezett fejét, melyet hátul egy aranyszalag fogott össze. Verna aggódást erőltetett arcvonásaira.

- Jó reggelt, Prelátus! A Teremtő áldása az új napra!

Verna viszonzta a meleg mosolyt.

- Köszönöm, Nővér. Igazán szép napunk van. Hogyan haladnak a novíciák?

Leoma az összpontosító fiatal lányokkal körülvett asztal felé nézett.

- Jó Nővérek válnak belőlük. Figyeltem a leckéket. Nem akadt közöttük egy figyelmetlen sem. Anélkül, hogy Vernára nézett volna, megkérdezte.

- Warrent keresed?

Verna megforgatta ujján a gyűrűt.

- Akad néhány dolog, amit úgy gondoltam, ellenőriznie kéne. Láttad a környéken?

Leoma végre megfordult, arcán komolyság ült.

- Verna, attól félek, Warren nincs itt.

- Értem. Nem tudod, hol találom meg?

Leoma mélyet sóhajtott.

- Úgy értem, Verna: Warren elment.

- Elment? Hogy érted, hogy elment?

Leoma pillantása a polcok közti árnyak között kutatott.

- Elment a Palotából. Végleg.

Verna szája tátva maradt.

- Biztos vagy benne? De hát az lehetetlen! Talán...

Leoma hátra simította fehér haját.

- Verna, két nappal ezelőtt, éjjel eljött hozzám, és azt mondta, hogy elmegy.

Verna megnyalta az ajkát.

- Miért nem jött be hozzám? Miért nem mondta a Prelátusnak, hogy elmegy?

Leoma szorosabbra húzta a sálját.

- Verna, sajnálom, hogy nekem kell elmondanom, de azt mondta, hogy összeszólalkoztatok, és úgy hiszi, legjobb lesz, ha elhagyja a Palotát. Legalábbis egy darabig. Megígértette velem, hogy néhány napig nem szólok neked. Nem akarta, hogy kövesd.

- Kövessem?! - szorult össze Verna ökle. - Miből gondolta... - Verna feje kóválygott, hirtelen megpróbálta felidézni és megérteni a néhány napja elhangzott szavakat.

- De... megmondta, hogy mikor jön vissza? A Palotának szüksége van a Tehetségére! Egyedül ő ismeri a lenti könyveket. Nem állhat fel és mehet el csak úgy!

Leoma újból félrenézett.

- Sajnálom, Verna, de elment. Azt mondta, nem tudja, mikor, vagy hogy visszajön-e egyáltalán. Azt mondta, így lesz a legjobb, és hogy ezt majd te is belátod.

- Mondott valami mást is? - suttogta reménykedve.

Leoma megrázta a fejét.

- És te csak úgy elengedted? Meg sem próbáltad visszatartani?

- Verna! - mondta Leoma kedves hangon. - Warrennek már levették a gallérját. Te magad fosztottad meg a Rada'Hanjától. Nem kényszeríthetünk egy varázslót, hogy akarata ellenére a Palotában maradjon, ha már elengedted. Szabad ember. Ő döntött így, nem mi.

A fenyegető félelem jeges hulláma öntötte el Vernát. Ő engedte el a fiút. Hogy is várhatta, hogy itt marad, és segít neki, amikor olyan megvetően bánt vele! A barátja volt, de ő úgy bánt vele, mint egy taknyos kölyökkel. Pedig Warren férfi volt. A maga ura. S most elment. Verna kényszerítette magát, hogy megszólaljon.

- Köszönöm, Leoma, hogy megmondtad.

Leoma biccentett, bátorítóan megszorította Verna vállát, s a távoli leckeasztal felé vette útját. Warren elment.

Az esze azt súgta, hogy a Sötétség Nővérei vitték el a fiút, de a szívében tudta, hogy csak magát hibáztathatja.

Vernát az egyik kis szoba felé vitték lábai, s miután a kőajtó bezárult, elgyengülten rogyott egy székre. A fejét karjára ejtve sírni kezdett, mert csak most döbbsen rá, mennyit jelentett neki Warren.

15. fejezet

Kahlan kivetődött a szekérből, s amikor földet ért, meghemperedett a hóban. Talpra ugrott, és a sikolyok felé rohant, miközben körülötte tovább záporoztak a kövek a keskeny csapásra, letördelve az ágakat, meg-megpattanva a hatalmas fenyők törzsén.

Hátát a szekér oldalának vetette.

- Segíts! - kiáltott a felé száguldó férfiakra. Pillanatokkal ezután odaértek és megemelték a szekeret.

- Várjatok! Várjatok! Várjatok! - Úgy kiáltott, mint aki a halálán van. - Csak tartsátok ott! Ne emeljétek tovább! Fél tucat fiatal katona tartotta a helyén a szekeret. A lezuhant szikla súlya is nehezítette a terhet.

- Orsk! - kiáltotta Kahlan.

- Igen, úrnőm!

Kahlan összerezsent. A sötétben nem látta, hogy az óriás, félszemű d'harai katona mögötte áll.

- Orsk, segíts nekik megtartani a szekeret! Ne emeld meg, csak tartsd nyugodtan! - A sötét utacska felé fordult, ahogy Orsk a többi mellé állva megfeszítette izmait, és hatalmas, erős kezét a szekér alsó szélének támasztotta.

- Zedd! Valaki hívja ide Zeddet!

Hosszú haját farkasköpenyére rázva Kahlan a tengely kerékagya alá szorult fiatalember mellé térdelt. Túl sötét volt ahhoz, hogy megnézze sebeit, de ziháló lélegzetéből úgy vélte, hogy súlyosan sérült. Nem értette, mért kiáltott fel hangosan, amikor leemelték róla a súlyt.

Kahlan megfogta a férfi kezét.

- Tarts ki, Stephens! Jön a segítség!

Az arca összerándult, amikor a férfi nyöszörögve szorította a kezét. Úgy szorította, mintha szikla szélén kapaszkodna, s egyedül Kahlan kezei tartanák vissza, hogy a halál sötét markába zuhanjon. A lány magában megfogadta, hogy akkor se húzza el a kezét, ha eltörik.

- Bocsáss meg... királynőm... mert lassítom utadat.

- Baleset volt. Nem a te hibád. - A férfi lábai mocorogni kezdtek a hóban. - Próbálj nyugton maradni! Szabad kezével hátrasímitotta a férfi haját. A férfi egy kissé megnyugodott a simogatástól, s így jeges arca mellett tartotta kezét.

- Kérlek, Stephens, próbálj nyugton feküdni! Megígérem, nem engedem, hogy levegyék rólad a súlyt. Egy pillanat alatt kisedünk, és a varázsló majd meggyógyít.

Érezte, ahogy a férfi bólint a keze alatt. Senkinek nem volt fáklyája a közelben, és a sűrű fák között átszűrődő gyenge holdfényben nem látta, mi a baj. Úgy tűnt, hogy a szekér megemelése több fájdalmat okoz neki, mint amikor rajta van.

Kahlan hallotta, hogy egy ló vágtat feléjük, és sötét alak ugrik le a zablával sebtében megállított állatról. Amikor a férfi földet ért, láng jelent meg felfordított kezében, s megvilágította hullámos fehér haj övezte sovány arcát.

- Zedd! Siess!

Amikor Kahlan lenézett, a hirtelen támadt nyers fényben meglátta, milyen komoly a baj, s érezte, ahogy a hányinger forró ütéssel korbácsolja fel gyomrát.

Zedd nyugodt, dióbarna szemei gyorsan átlátták a kialakult helyzetet, ahogy Stephens másik oldalára térdelt.

- A szekér elsodort egy levert gerendát, mely visszafogta a omladékat - magyarázta Kahlan.

Az utacska szűk volt, és csúszós, a sötétben, a kanyarulatban nem látták a hóban rejtőző cölöpöt. A fa valószínűleg korhadtnak lehetett. Amikor a kerékagya rádöccent, a cölöp eltört, a gerenda, amit támasztott, kibillent, és az omladék a nyakukba zuhant.

Ahogy a szikla eltérítette a szekér hátsó részét, a hátsó kerék abroncsa megakadt egy hó alatti fagyott keréknyomokban, és a küllők eltörték. A kerékagya leverte Stephenst a lábáról, és ráesett.

Kahlan a fényben látta, hogy egy, a ferdén lógó kerékből kitört küllő felnyársalta a fiatalembert. Amikor megpróbálták megemelni a szekeret, a bordái alá fűrődött küllőnél fogva őt is megemelték.

- Sajnálom, Kahlan. - mondta Zedd.

- Hogy érted, hogy sajnálok? Meg kell...

Kahlan rádöbrent, hogy bár a keze még mindig sajog, a szorítás közben elernyed. Lenézve kifejezéstelen arcot látott. A fiatalember most már a szellemek kezében volt.

A halál látványa megborzosgatta. Ismerte az érintését, most is ezt érezte. Minden éber pillanatában érezte. Zsibbasztó ujjával beszívargott álmaiba. Kahlan jeges kezével végigsímitott az arcán, hogy a mindig jelenlévő szúrást elsimítsa, majd nem, mintha egy hajtincs lógna a szemébe, de nem volt ott semmi. A mágia csiklandozó érzete volt, a halál bűbája érintette meg.

Zedd csak állt, és meggyújtott egy fáklyát a közelben álló katona kezében. Közben parancsolva tartotta fel kezét, mintha a szekeret tartaná, a másikkal odébb terelte a férfiakat. Óvatosan kihúzták a vállukat, de ott maradtak, hogy megint elkapják, ha újra le akarna zuhanni. Zedd megfordította tenyerét, és karjának mozgásával egy irányban a szekér engedelmesen a levegőbe emelkedett néhány lábnyira.

- Húzzátok ki! - parancsolta Zedd józan hangon.

A férfiak megragadták Stephens vállát, és lehúzták a küllőről. Amikor a fiatalember teste kikerült a tengely alól, Zedd megfordította a tenyerét, és újra a földre engedte a szekeret.

Egy férfi térdre esett Kahlan mellett.

- Az én hibám! - kiabálta gyötrődve. - A szellemekre, az én hibám volt!

Kahlan megragadta a hajtó kabátját, és felemelte.

- Leginkább engem kellene hibáztatni. Nem kellett volna sötétben útra kelnünk. Várhattam volna... nem a te hibád. Baleset volt, ennyi az egész.

Elfordult, és behunyta a szemét, s még mindig hallotta a férfi sikolyát. Szokás szerint nem használtak fáklyát, hogy ne fedjék fel magukat. Nem tudhatta senki, milyen szemek figyelik az útra kelt hadakat. Habár nem volt bizonyíték arra, hogy üldözik őket, vakmerőség lett volna, ha elbázzák magukat. Az óvatosság jelentette az életet.

- Temessétek el, ahogy tudjátok! - mondta Kahlan a férfiaknak. A fagyott földben nem lehetett ásni, de legalább a görgeteg köveivel befedhették a férfi tetemét. Lelke biztonságban a szellemek között járt már. Szenvedéseinek vége szakadt.

Zedd megkérte a tiszteket, takarítsák le az utat, majd elmentek, hogy nyughelyet keressenek Stephensnek.

A kavarodásban Kahlannak hirtelen Cyrilla jutott eszébe, és visszamászott a szekér aljába. Féltestvérét nehéz takarókba bugyolálták és a poggyászok közé fektették. A legtöbb szikladarab a szekér hátsó részét érte, de nem találták el, a takarók pedig megvédték a lányt a kisebb kövektől, amit a kupacok nem fogtak fel. Csoda volt, hogy a sötét szakadékba hulló kövek senkit sem találtak el.

Azért tették az eszméletlen Cyrillát a kocsi helyett a szekérre, mert úgy gondolták, a szekérben sokkal kényelmesebb fekvés esik. Most úgy tűnt, ezt a szekeret bizonyára nem lehet már megjavítani.

Az út szűkületében néhányan elébe vágtak a tisztek parancsának, és tovább indultak az éjszakában, míg mások fejszét kaptak elő, és kisebb fákat kezdtek kivágni, hogy kijavítsák a védőfalat, megint mások szétdobálták a kisebb köveket, és elgörgették a nagyobb sziklákat, hogy a kocsi átjuthasson rajta.

Kahlan megkönnyebbülten látta, hogy Cyrilla sértetlen maradt, és még mindig bódult. Most más dolguk volt, s nem akarta, hogy a lány újra kiáltozni, sikoltozni kezdjen.

Kahlan vele maradt a szekérben, hátha időközben felébred. Emellett aydindrili élményei után Cyrilla könnyen idegrohamot kaphatott egy férfi láttán, ha nem volt ott Kahlan, Adie vagy Jebra, hogy megnyugtassa.

Ebrenlétének ritka pillanataiban Cyrilla újra megígértette Kahlannal, hogy királynő lesz. Cyrilla nagyon aggódott népéért, és tudta, nincs abban a helyzetben, hogy segítsen rajtuk. Túlságosan is szerette Galeát ahhoz, hogy egy tehetetlen királynővel terhelje meg országát. Kahlan vonakodva vállalta a felelősséget.

Kahlan féltestvére, Harold herceg semmit sem akart kezdeni a királyság terhével. Cyrilla apjához, Wyborn királyhoz hasonlóan ő is katonaember volt. Miután Cyrilla és Harold megszülettek, Kahlan anyja párjául fogadta Wyborn királyt, és megszületett Kahlan. Anyja Inkvizítort szült, az inkvizítorlét elsőbbséget élvezett a királyság apróbb ügyei felett.

- Hogy van? - kérdezte Zedd, és lerázta köpenyéről a szilánkokat, miközben bemászott a szekérbe.

- Ugyanúgy. De a sziklaomlásból szerencsére kimaradt.

Zedd egy pillanatra a lány halántékára helyezte ujjait. - A testének semmi baja, de a szellemén még mindig uralkodik a betegség. - Fejét rázva felsőhajtott, és a térdén nyugtatta karját. - Bárcsak az elme betegségeit is kúrálná a Tehetségem!

Kahlan idegességet látott a férfi szemében. Rámosolygott.

- Örülj neki! Ha úgy lenne még enni sem jutna idő.

Zedd felkuncogott, Kahlan pedig a szekér körül állókra pillantott, és meglátta Ryan kapitányt. Magához intette.

- Igen, királynőm?

- Milyen messze van Ebinissia?

- Négy, vagy talán hat óra, mire odaérünk.

Zedd közelebb hajolt a lányhoz.

- Nem olyan hely az, amit a legsötétebb éjszakában akarna elérni az ember.

Kahlan megértette a célzást, és biccentett. Ahhoz, hogy visszahódítsák Galea koronavárosát, még rengeteg tennivalójuk akadt. Elsőként, hogy gondoskodjanak a város utcáit fertőző holttestekről. Nem ilyen szintérre vágytak az éj kellős közepén, az egész napos kemény menet után. Gyűlölte a borzalmas mészárlás színterét, de ezen a helyen senki sem kereste volna őket, s úgy gondolták, egy ideig biztonságban megbújhatnak. S erről a támaszpontról összegyűjthették megint a közép földi szövetségeseiket.

Visszafordult Ryan kapitányhoz.

- Van a közelben olyan, hely, ahol tábort verhetünk?

A kapitány az út felé intett. - Az előrs szerint nem messze van egy apró völgy. Van ott egy elhagyott tanya, ahol kényelembe helyezhetnék Cyrillát.

Kahlan a füle mögé simított egy hajfűrtöt, s közben rájött, hogy Cyrillát többé már nem nevezik „királynőnek”.

Most Kahlan volt a királynő, és Harold azt mindenkinek a fejébe verte.

- Rendben, akkor üzenj előre! Biztosítsátok a völgyet, és üssetek tábornok! Ha a környező lejtő elhagyatott, és a völgy nem látható be, akkor embereiddel gyújtass tüzet, de csak kisebbeket.

Ryan kapitány elmosolyodott, és tisztelegve csapta öklét a mellére. A tűz igazán fényűzés volt, és a meleg étel jót tesz majd az embereknek. Ilyen kemény gyaloglás után kiérdemelték. Majdnem otthon voltak már; holnapra akár ott is lehetnek. Akkor jön majd csak a feketelevél: el kell temetniük a holtakat, és újra rendet kell teremteni Ebinissában. Kahlan nem engedhette, hogy Ebinissia a Birodalmi Rend alattvalója legyen. Középföld visszaszerzi a várost, és utána már csak a bosszúnak fog élni.

- Gondoskodtatok Stephensről? - kérdezte a kapitánytól.

- Zedd segített megfelelő helyet találni, és az emberek eltemették. Szegény Stephens! Annyi csatát végigküzdött a Birodalmi Rend ellen, s mikor ötezren kezdtük, minden öt bajtársából négyen meghaltak, és ezután a szörnyű harc után pedig egy ilyen balesetben végzi! Tudom, hogy Középföld védelmében akart meghalni.

- Így is volt! - mondta Kahlan. - Még nincs vége a harcnak, csak egy csatát nyertünk meg, bár igen fontosat. Még háborúban vagyunk a Birodalmi Renddel. Stephens e háború katonája volt. Segítette erőfeszítéseinket, és kötelessége teljesítése közben halt meg, hasonlóan a csata közben elesettekhez. Nincs különbség. Középföld hőseként esett el.

Ryan kapitány nehéz, barna gyapjúkabátjának zsebébe süllyesztette kezét.

- Azt hiszem, az embereim örülni fognak e szavaknak, és bátorítást lelnek bennük. Mielőtt továbbmegyünk, mondanál valamit a sírjánál? Sokat jelentene az embereknek, hogy a királynőjük hiányolni fogja őt.

Kahlan elmosolyodott.

- Természetesen, kapitány. Nagy megtiszteltetésnek veszem.

Kahlan a távozó kapitány után bámult.

- Nem lett volna szabad a sötétben elindulnunk...

Zedd bátorító kézzel simogatta meg a lány tarkóját.

- Balesetek még napvilágnál is megeshetnek! Valószínűleg reggel is megtörtént volna, ha hamarabb megállunk, s akkor a félálomra fognád.

- Még mindig úgy érzem, hibás vagyok. Annyira igazságtalan.

A férfi mosolya nem volt jókedvű.

- A végzet soha nem kéri beleegyezésünket.

16. fejezet

Ha voltak is holttestek a tanyán, az emberek eltüntették azokat, mire Kahlan odaért. Tüzet élesztettek a durván összetákolt kandallóban, de arra már nem volt idejük, hogy a csontig hatoló hideget elűzzék az elhagyatott házból.

Cyrrillát óvatosan egy szalmaágy maradványain helyezték el, a hátsó szobában. Még egy szűk szobácska akadt, két ágygal, mely talán gyermekszoba lehetett, egy nagy szoba, benne asztallal, és még egy kis szoba. A konyhaszekrény és a kissekreény darabkáiból, valamint néhány személyes tárgyról ítélve Kahlan már rájött, hogy a Birodalmi Rend megelőzte őket Ebinissiaba tartó útjukon. Újra eszébe jutott, vajon mit tehettek az emberek a halottakkal, nem akart éjjel beléjük botlani, amikor dolgát végezni megy.

Zedd körbenézett a szobában, és ujjait a gyomrához dörzsölte.

- Mennyi idő van még vacsoráig? - kérdezte vidám hangon.

Nehéz, gesztenyeszínű, fekete ujjú, ejtett vállú ruhát viselt. Háromsornyi ezüstbrokát göndörödött a kézelőin. Vastagabb, arany színű brokát fedte a nyakkivágást, s futott le a ruha elején. Zekéjét derékban aranycsatos, vörös szaténöv fogta össze. Zedd utálta ezeket a feltűnő ruhákat, melyeket Adie álöltözetül ráerőszakolt. Az egyszerű ruhákat szerette, de azok már rég elkoptak széles karimájú kalapjával együtt, amelyet hogy-hogy-nem valahogy „elveszített” útközben.

Kahlan akarata ellenére elmosolyodott.

- Nem tudom. Mit főzöl?

- Én? Főzni? Nos, végül is...

- Édes szellemek, óvjatok a férfiakra! - szólt Adie az ajtóból. - Inkább együnk fakérget és bogarat. - Adie belépett a szobába, Jebra, a látnok követte, és Ahern, aki Zedd és Adie mostani kocsisa volt. Chandalen, aki a Sár Népétől kísérte Kahlant néhány hónapig, már elment, miután Kahlan egy csodás éjjelt töltött Richarddal a világok közötti helyen. Vissza akart térni hazájába és népéhez. A lány nem tartóztatta, tudta, milyen érzés szerettei és barátai hiányától szenvedni.

Zeddel és Adie-vel kapcsolatban úgy érezte, mintha mindig is együtt lettek volna. Ha Richard csatlakozik hozzájuk, akkor újra együtt lesznek mindannyian. Bár ez még hetekbe telik, Kahlant mégis szinte minden lélegzetvétel boldoggá tette, mert közelebb hozta számára a pillanatot, amikor újra karjába zárhatja kedvesét.

- A csontjaim túl öregek már ehhez az időhöz! - morgolódott Adie, átvágva a szobán.

Kahlan megragadott egy egyszerű faszéket, és maga után húzta, miközben karjánál fogva a tűzhöz vezette Adie-t. A lángok közelébe állította a széket, és leültette a varázslónőt, hadd melegedjék. Zedd ruháival ellentétben Adie egyszerű lenruhája, melynek nyakába hivatása ősi jeléül sárga és piros gyöngyöket szóttak, túlélte a rengeteg utazást. Zedd percenként ráncolta a szemöldökét, mert nagyon furcsállotta, hogy az asszony öltözeke megmaradt, az övéi viszont elvesztek.

Adie pedig mosolyogva csak annyit mondott: csoda történt, s hogy Zedd csodásan fest a szép új ruhákban. Kahlan gyanította, hogy az asszonynak jobban tetszik a varázsló ezzel az új külsővel. Neki is jobban tetszett Zedd, bár nem tűnt olyan varázslószerűnek, mint régi ruhájában. A hozzá hasonlóan magasrangú varázslók a legegyszerűbb ruhákat viselték. Zeddnél magasabb rangú egy sem akadt. Ő volt az Első Varázsló.

- Köszönöm gyermekem! - hálálkodott Adie, miközben tenyerét a lángoknál melengette.

- Orsk! - szólt Kahlan.

Az óriás közelebb jött. A szeme helyén futó sebhely fehéren világított a tűz fényében.

- Igen, úrnőm? - Tetre készen várta a parancsot. Hogy mi lenne az, nem volt fontos neki, csak az a tény, hogy szolgálatot tehessen a királynőnek.

- Nincs itt egy fazék sem. Szereznél egyet, hogy vacsorát főzhessünk?

A férfi sötét bőr egyenruhája megreccsent, ahogy Orsk meghajolt, és kisietett a szobából. Orsk d'harai katona volt, a Birodalmi Rend szolgálatában. Megpróbálta megölni Kahlant, de a harcban Kahlan hatalma megérintette. Az Inkvizítorok mágiája kiolt belőle mindent, ami azelőtt betöltötte a lelkét, s ennek helyét vak imádat foglalta el. Az esztelen csodálat és odaadás állandó jelenléte figyelmeztető jel volt Kahlannak, hogy sose felejtse saját kilétét.

Megpróbálta elfeledni a férfi korábbi személyiségét: a d'harai katonát, egyikét azoknak, akik részt vettek a védtelen asszonyok és gyermekek lemészárlásában Ebinissia földjén. Inkvizítor Anyaként megesküdött, hogy egyetlen Birodalmi Rendhez hű férfinak sem kegyelmez, s a fogadalmát mégis megszegte. Orsk még most is élt, bár a testben lakó birodalmi harcos rég halott volt.

A halál bűbája miatt, mellyel Zedd sietett segítségére aydindrili menekülése közben, kevesen ismerték Kahlant Inkvizítor Anyaként. Orsk csak úrnőjeként szólította. Persze Zedd, Adia, Jebra, Ahern, Chandalen, féltestvére: Harold herceg és Ryan kapitány tudták, ki is ő, de mindenki más úgy hitte: az Inkvizítor Anya halott. A férfiak, akikkel együtt harcolt, mind királynőjüknek ismerték el. Inkvizítor Anyáról szóló emlékeik ködösek voltak már, míg végül Kahlanról csak azt tudták, királynő.

Miután a hó elolvadt, Jabra és Kahlan babot és szalonnát dobtak az edénybe, némi édesgyökeret vágtak hozzá, és néhány kanál melasz is került mindezek mellé. Zedd csak állt, dörzsölgette a kezét, s nézte, ahogy a hozzávalók

az edénybe kerültek. Kahlan nevetve figyelte a férfi gyermekes étvágyát. Az egyik csomagból némi száraz kenyeret is elővett. A férfi hálás tekintettel harapdálni kezdte a kenyeret, miközben a bab főtt.

Vacsorakészítés közben Kahlan egy kevéske levest tett egy kisebb edénybe és Cyrillához vitte. Gyertyát tett az ablakpárkányra, s az ágy szélére ült a csendes szobában. Meleg ruhával megtörölte féltestvére homlokát, és boldogan látta, hogy Cyrilla szeme kinyílt. Rémült pillantása végigsepert a homályos szobán. Kahlan megfogta Cyrilla állkapcsát és kényszerítette, hogy felnézzen rá.

- Én vagyok az, Kahlan, a húgod. Biztonságban vagy, egyedül, mellettem. Biztonságban. Minden rendben.

- Kahlan? - ragadta meg Cyrilla Kahlan fehér szőrmekabátját. - Megígérted! Nem vonhatod vissza a szavad. Nem szabad!

Kahlan elmosolyodott.

- Megígértem, és megtartom a szavam. Én vagyok Galea királynője, és az is maradok addig a napig, amíg vissza nem kéred a koronát.

Cyrilla megkönnyebbülten hanyatlott vissza, de még mindig szorította a szőrmeköpenyt.

- Köszönöm, királynőm!

Kahlan felültette a lányt.

- Most pedig gyere! Hoztam neked egy kis meleg levest.

Cyrilla elfordult a kanáltól.

- Nem vagyok éhes!

- Ha azt akarod, hogy a királynőd legyek, akkor úgy is kell bánnod velem. - Cyrilla kérdően vonta össze a szemöldökét. Kahlan elmosolyodott.

- Ez királynőd parancsa. Meg kell enned a levest.

Cyrilla csak ezután volt hajlandó enni. Miután az utolsó csepp is elfogyott, újra remegni-kialtozni kezdett. Kahlan szorosan átölelte, amíg a lány valami félálomszerű kábulatba merült, és üres tekintettel a semmibe meredt. Kahlan megigazgatta a takaróit körülötte, és megcsókolta a lány homlokát.

Zedd kerített néhány hordót, egy padot, s egy zsámolyt is a csürből, s valahol még egy széket is talált. Megkérte Harold herceget és Ryan kapitányt, csatlakozzanak Adiehez, Jebrához, Orskhoz, Kahlanhoz és hozzá, és vacsorázzanak együtt. Közel voltak Ebinissához, és meg kellett beszélniük a haditervet. Mindenki a kisasztal köré gyűlt, amikor Kahlan felvágta a szikkadt kenyeret, és a tűz felett függő üstből Jebra telemerete a tányérokat gőzölgő babbal. Amikor a látnok végzett, leült Kahlan mellé a rövid lócára, közben Zedd zavart képet vágott.

Harold herceg, ez a domború mellkasú férfi, vastag szálú, hosszú hajával Kahlant az apjára emlékeztette. Harold épp ezen a napon tért vissza előőrseivel Ebinissából.

- Milyen hírt hozol hazulról? - kérdezte tőle.

A férfi vastag ujjaival kettétörte kenyerét.

- Nos - sóhajtott fel -, pontosan az várt minket, amit mondtál. Nem úgy tűnt, hogy bárki is életben maradt volna. Azt hiszem, nagyon is biztonságban leszünk ott. Miután a Birodalmi Rend serege lerombolta az országot...

- Csak egy várost - javította ki Kahlan.

A férfi kenyerével intett, közben tovább beszélt.

- Nem hiszem, hogy most bármi baj fenyegetne minket. Még nincs túl sok emberünk, de azok legalább jók, s elegen vagyunk, hogy megvédjük a várost a körülvevő hegyi utakon, amíg nem gyarapszik a hadseregük. Amíg a Birodalmi Rend még több embert nem küld, azt hiszem, tartani tudjuk a várost. - Zedd felé intett. - És van egy varázslónk is.

Zedd, aki épp babot lapátolt a szájába, csak egy pillanatig hagyta abba az evést, egyetértően morgott egyet, majd folytatta a táplálkozást.

Ryan kapitány lenyelt egy nagy kanál babot.

- Harold hercegnek igaza van. Ismerjük a hegyeket. Meg tudjuk védeni a várost, amíg nem küldenek nagyobb haderőt. Addigra, reméljük, még többen csatlakoznak hozzánk, és megkezdhetjük a hadműveleteket.

Harold kenyerét a babba mártogatta, közben kikotort egy falat szalonnát.

- Adie, mi a véleményed, vajon kapunk segítséget Nicobareséből?

- Hazámat éppen nagy zavarodottság uralja. Amikor Zeddrel ott jártunk, megtudtuk, hogy a király eltávozott az élők sorából. A Falka Vére növelte hatalmát, de ez nem mindenkinek okoz örömet. Leginkább a varázslónók látják, hogy ez nem jó. Ha a Vér hatalomra kerül, vadászni fognak rájuk, és megölik őket. Feltehetően mellénk állnak, ha a Falka Vére ellen támadunk.

- Polgárháború van - mondta Zedd, megállva a szapora kanalazásban - nem valószínű, hogy sereget küldjenek Középföld kérésére.

Adie felsóhajtott.

- Zeddnek igaza lehet.

- Talán néhány varázslónő segíthetne! - vetette fel Kahlan.

Adie a babba merítette kanálát.

- Talán.

Kahlan féltestvérére nézett.

- De vannak más helyeken is mozgósítható csapataid!

Harold bólintott.

- Biztosan. Legalább hatvan-hetvenezen, talán százezren is, de nem mindőjük harcedzett, és a fegyvereik is hiányosak. Jó időbe telik, amíg felkészítjük őket, de ha már megtettük, Ebinissia erőivel nehéz lesz ujjat húzni.

- Majdnem ennyien voltunk már azelőtt is - mondta Ryan kapitány fel sem nézve a tálból. - És mégsem volt elég.

- Igaz - felelte Harold, még mindig a kenyerével hadonászva. - De ez csak a kezdet. - Kahlanra nézett. - Ugye, össze tudod gyűjteni az országok nagy részét?

- Csak reménykedhetünk - felelte a lány. - Magunk köré kell csoportosítanunk Középföldet, ha akarunk magunknak egy esélyt.

- S mi van Sandeirával? Az ő lándzsáik a legjobbak Középföldön.

- És Lifániával mi a helyzet? Sok fegyvert gyártanak, és használni is tudják.

Kahlan kicsípett egy lágy darabkát kenyere közepéből.

- Sanderia számít Keltonra, mert a birkanyájak ott legelnek nyaranta. Lifánia vasat vesz Keltontól, és vetőmagot ad el nekik. Herjborgue pedig Sanderia gypjában érdekelt. Azt hiszem, mindannyian arra mennek majd, amerre Kelton vezeti őket.

Harold a tányérjába kanalizott.

- Voltak keltoniak is Ebinissia támadói között.

- És galeaiak - harapott kenyerébe Kahlan, s rágás közben úgy nézte a férfi kanalát, mintha tör volna. Harold a tányérjába bámolt.

- Sok országból jöttek lázadók és gyilkosok, akik csatlakoztak hozzájuk - mondta Kahlan, miután lenyelte a falatot. - Ez nem azt jelenti, hogy hazájuk is ilyen. Fyren herceg Keltonból, szintén csatlakozott a Birodalmi Rendhez, országával együtt, de most már halott. Keltonnal nem állunk hadban, ők még Középföld részei. A Birodalmi Rend az ellenségünk. Össze kell tartanunk. Ha Kelton csatlakozik hozzánk, a többiek is kénytelenek lesznek, de ha a Renddel tartanak, akkor nehéz lesz meggyőznünk a többit, hogy minket kövessenek. Le kell győznünk Keltont, és magunkhoz kell kötnünk népét.

- Fogadok, hogy Kelton a Birodalmi Rendhez áll - mérlegelte Ahern. Mindenki felé fordult. Ő csak vállat vont.

- Keltoni vagyok. Megmondhatom, hogy arra mennek, amerre a korona vezeti őket. A mi népünk már csak ilyen. Mivel Fyren meghalt, Lumholtz hercegnő következik utána. Ő és a férje, a herceg arra az oldalra állnak, amelyiken győzelmet remélnek, mindegy, melyik oldal is az. Legalábbis a róla hallottak után ez a véleményem.

- Ez ostobaság! - vágta földhöz kanalát Harold. - Akármennyire nem bízom a keltoniakban... - és ezzel nem téged akarlak bántani Ahern - az azért még nem várható, hogy rögtön meg is támadnak. Ahern és én ismerjük cselszövő modorukat, és annak okát is, de azért ők még középföldiek. Lehet, hogy minden határon fekvő, kérdéses földcskét megkaparintanak, és Keltonnak nevezik, de az emberek attól még mindig középföldiek maradnak.

A szellemek tudják, hogy Cyrilla és én harcoltunk eleget, de amikor bajba kerültünk, összetartottunk. Ugyanígy az országaink is: amikor múlt nyáron D'Hara ránk támadt, Kelton védelmére keltünk, összekülönbözéseink ellenére is. Középföld többet jelent, mint egy új koronás fő szava. - Harold felvette kanalát, és Ahern felé mutatott. - Mit mondasz erre?

Ahern vállat vont.

- Semmit, azt hiszem.

Zedd szemei felváltva nézték a két férfit.

- Nem azért jöttünk ide, hogy vitatkozzunk. Háborúban kell karcolnunk. Mondd csak ki, amit hiszel, Ahern. Keltoni vagy, és többet tudsz erről nálunk.

Ahern szélfűtta arcát vakarva gondolta át Zedd szavait.

- Baldwin tábornok, minden keltoni haderő parancsnoka, és tábornokai, Bradford, Cutter és Emerson, követik a koronát. Nem ismerem az embereket, csak egy kocsis vagyok, de sok helyen járok, sok mindent meghallok, és mindenki ezt mondja róluk. Az emberek azon tréfálkoznak, hogyha a királynő kidobná a koronáját a palota ablakán, és az egy szarvas agancsára hullna, a hadsereg egy hónapon belül füvet legelne.

- A szóbeszéd alapján igazán azt hiszed, hogy a hercegnő, királynőként, valóban a Birodalmi Rendet követi majd a hatalomért, ha ez azt is jelenti egyben, hogy szakítson Középfölddel? - kérdezte Zedd.

Ahern vállat vont.

- Ez csak az én véleményem, de azt hiszem, így lesz.

Kahlan, fel sem nézve tányérjából, tovább kanalizta az édesgyökeret, megszólalt.

- Ahernnek igaza van. Ismerem Cathryn Lumholtzot, és a férjét, a herceget. Ő lesz a királynő, és bár a férje tanácsát követi, maga is afelé hajlik. Fyren herceg jó király lehetett volna, és azt hiszem, minden áron csatlakozott volna hozzánk, de a Birodalmi Rendtől valaki rágalomokkal átállította a másik oldalra, ezért elárult minket. Biztos

vagyok, hogy Cathryn Lumholtzot is hasonló ígérekkel győzik meg. Meg fogja találni bennük a számítását.

Harold átnyúlt az asztalon, és felmarkolt egy kis kenyeret.

- Ha Ahernnek igaza van, és így lesz, akkor elvesztjük Keltont. Ha elvesztettük Keltont, akkor az összeomlás már csak idő kérdése.

- Ez nem igaz - szólt közbe Adie. - Niccobarese bajban van, Galea meggyengült, mert annyi katonáját megölték Ebinissiában. Kelton pedig a Tanács felé kezd hajlani, s a hercegnővel együtt sok-sok kereskedelmi partner is a Tanácshoz csatlakozik.

- És akkor még ott vannak azok, akik, mikor...

- Elég! - Kahlan hangjában csendes tiszta fensőbbiség csengett, amitől hirtelen csend hullott az asztal körül ülőkre. Eszébe jutott, Richard mindig azt mondta, amikor bajba kerültek: ahhoz, hogy kivágják magukat a bajból, nem kell mást tenniük, mint hogy a megoldást kell megtalálni, nem pedig a nehézségeket elsorolni. Ha a fejed csak azzal van tele, hogy miért fogsz veszíteni, akkor nem tudsz arra gondolni, hogyan győzhetsz.

- Egy szót se arról, miért nem foghatjuk össze Középföldet, és miért nem győzhetünk. Már tudjuk, mi a baj. Most a megoldásról beszéljünk!

Zedd rámosolygott a kanala felett.

- Jó ötlet, Inkvizitor Anya! Azt hiszem, vannak ötleteink. Például: van egy pár kisebb ország, amelyek mindenáron hűek lesznek Középföldhöz. Ebinissiába kell gyűjtenünk képviselőiket, és újra kell szerveznünk a Tanácsot.

- Igazad van! - szólt Kahlan. - Lehet, hogy nem oly erősek, mint Kelton, de sok kicsi sokra megy.

Kahlan szétnyitotta szőrmekabátját. A pattogó tűz már átmelegítette a szobát, és az étel is fűtötte belülről, de igazából idegességében lepte el a veríték. Nem várhatta meg Richardot, hogy csatlakozzon hozzájuk, pedig a férfinak talán lennének jó ötletei. Richard sosem engedte, hogy az események uralkodjanak rajta. A többiekre nézett, akik mind a tányérjukat fogták, és aggódó szemöldökráncolással gondolkodtak.

- Nos, - mondta Adie, és letette a kanalát. - Én bizonyos vagyok benne, hogy néhány nicobarese-i Tehetséges is csatlakozna hozzánk, és mind a hasznunkra lesz. Néhányuk nem szereti a harcot, mert meggyőződésük ellen való, de majd máshogy segítenek. Egyikük sem akarja a Falka Véré, sem a szövetségeseiket, sem a Birodalmi Rendet, és nem akarják, hogy elfoglalják Középföldet. Legtöbbjük ismeri a rettegést, és nem szeretné, ha feltámadna a gonosz múlt újra.

- Jó - mondta Kahlan. - Ez jó. Gondolod, hogy oda tudsz menni, és meg tudod győzni őket, csatlakozzanak hozzánk, és segítsék a hadsereget? Végül is a polgárháború egy nagyobb harc része, és nem folytatódhat, ha legalább néhányan nem segítik Középföldet.

Adie fehér szeme Kahlanra tekintett egy pillanatra.

- Mindenképpen megpróbálom.

Kahlan bólintott.

- Köszönöm, Adie. - A többiekre nézett. - Kinek van még ötlete?

Harold az asztalon könyökölt, és gondolkodva vont össze szemöldökét. A kezével a kanalát billegtetette.

- Azt hiszem, tiszteket küldök hivatalos követként néhány országba. Talán meggyőzhetőek, hogy küldjék el képviselőiket Ebinissiába. A legtöbbjük sokra tartja Galeát, és tudja, hogy Középföld védte sokáig a szabadságukat. Segíteni fognak nekünk.

- És talán - mondta Zedd sejtelmes mosollyal - ha Első Varázslóként meglátogatnám Lumholtz hercegnőt, gondoljátok csak meg, esetleg meggyőzhetném őt, hogy Középföld nem is olyan erőtlen.

Kahlan ismerte Cathryn Lumholtzot, de nem akarta lehűteni Zeddét. Végül is nem a bajon, hanem a megoldáson gondolkodott.

Egyedül attól rettegett, hogy ő lesz az Inkvizitor Anya, aki elveszíti Középföldet.

A vacsora végeztével Harold herceg és Ryan kapitány utánanéztek az embereknek. Ahern széles vállán átvette hosszú kabátját, és azt mondta, ő is ellenőrzi az embereit.

Miután kimentek, Zedd elkapta egy pillanatra Jebra karját, aki segített Kahlannek összeszedni az edényeket.

- Elmondanád, mit látsz, valahányszor rám nézel?

Jebra elfordította kék szemeit a férfi tekintetétől, és még egy kanalat szedett a többihez.

- Semmit.

Megállt, aztán végül mégis felnézett a varázslóra.

- Szárnyakat.

Zedd összevonta szemöldökét.

- Szárnyakat?

A lány bólintott.

- Szárnyakkal látlak. Látod? Semmit sem jelent. Lehet olyan látomás is, ami semmit sem jelent. Megmondtam, néha ilyesmiket látok.

- Ennyi? Szárnyak csupán?

Jebra megrázta rövid, homoksín haját.

- Fent repülsz a levegőben, közben tűzlabdákat dobálsz. - A szeme sarkában ülő ráncok elmélyültek. - Zorander varázsló, nem tudom, mindez mit jelent. Nem eseményről van szó - tudod, hogyan működnek néha a vízióim -, hanem inkább az események megérzéseiről. Nem tudom, mit jelentenek, de mindegyik így jut az eszembe.

Zedd elengedte Jebra karját.

- Köszönöm, Jebra. Ha valami más is eszedbe jut, elmondod, ugye? - A lány bólintott.

- De azonnal. Minden segítségre szükségünk van.

Jebra újra bólintott, s szemeit a földre szegezte. Feje Kahlan felé bökött.

- Körök. Látom, ahogy az Inkvizitor Anya köröket ró.

- Köröket? - kérdezte Kahlan, közelebb lépve.

- Miért rovak köröket?

- Nem tudom.

- Nos, már most is úgy érzem, körök mentén szaladok, s megpróbálom újra összegyűjteni Középföldet.

Jebra reménykedve nézett fel.

- Talán ez az.

Kahlan rámosolygott.

- Talán ez az. Látomásaid nem mindig csak a rosszat mutatják.

Amikor visszatértek a takarításhoz, Jebra megint megszólalt.

- Inkvizitor Anya, nem szabad a húgodat kötél közelében magára hagyni!

- Hogy érted ezt?

Jebra felsóhajtott.

- Arról álmodik, hogy felköti magát.

- Úgy érted, láttad őt, hogy felakasztja magát?

Jebra figyelmeztetően tette Kahlan karjára kezét.

- Ó nem, Inkvizitor Anya, nem láttam ilyet! Csak az auráját érzem, látom, ahogy arról álmodik, megteszi. Nem azt jelenti, hogy meg fogja tenni, csak azt, hogy figyelünk kell rá, nehogy megtegye, mielőtt felépül.

- Bölcs tanácsnak hangzik - jegyezte meg Zedd.

Jebra a maradék kenyeret a ruhába kötötte.

- Ma éjjel vele alszom!

- Köszönöm! - mondta Kahlan. - Miért nem hagyod rám a takarítást, s mész aludni, hátha felébred?

Zedd, Adie és Kahlan osztoztak a házimunkán, miután Jebra Cyrilla szobájába vitte az ágát. A munka végeztével Zedd Adie székét a tűz elé állította. Kahlan lazán összekulcsolt kézzel állt, és a tűzbe bámult.

- Zedd, ha küldöttséget menesztünk a kisebb államokba, hogy Ebinissiaba jöjjenek tanácsülésre, könnyebb lesz meggyőzni őket, ha a hivatalos küldöttség az Inkvizitor Anya megbízottja.

Zedd végre megtörte a csendet.

- Mindannyian azt hiszik, hogy az Inkvizitor Anya halott. Ha a tudtukra adjuk, hogy élsz, akkor célpont leszel, és nyakunkra hozod a Birodalmi Rendet, még mielőtt hadakat gyűjtenénk.

Kahlan megfordult, és megragadta Zedd köpenyét.

- Zedd, már unom, hogy halott vagyok!

A férfi finoman levette a válláról a lány kezét.

- Galea királynője vagy, és így is kell használnod befolyásodat, legalábbis most. Ha a Birodalmi Rend rájön, hogy élsz, akkor nagyobb bajba kerülünk, mint amire fel vagyunk készülve.

- Ha egyesítjük Középföldet, akkor szükségünk lesz Inkvizitor Anyára.

- Kahlan, tudom, hogy semmivel nem akarod veszélybe sodorni embereink életét. Nagyon sokba került a győzelem, még nem elég erősek. Még több embert kell oldalunkra állítanunk. Ha bárki megtudja, hogy te vagy az Inkvizitor Anya, támadási felület leszel, s meg kell védeniük. Ha mindenképpen harcolnod kell, legalább ésszel tedd! Nincs szükségünk több bajra, mint amit meg tudunk oldani!

Kahlan összenyomta ujjbegyeit, s közben a tűzbe bámult.

- Zedd, Inkvizitor Anya vagyok! Rettegek, hogy az az Inkvizitor Anya leszek, aki segédkezik Középföld pusztulásában! Inkvizitornak születtem. Ez több, mint munka nekem: ez a létem.

Zedd megrázta a lány vállát.

- Kedvesem, még mindig Inkvizitor Anya vagy! Ezért kell rejtenünk igazi valódat. Szükségünk van az Inkvizitor Anyára. Ha eljönnek azok az idők, újra te uralod majd Középföldet, s Középföld erősebb lesz, mint valaha. Csak légy türelemmel!

- Türelem! - morogta Kahlan.

- Nos, - vigyorodott el Zedd - tudod, a türelemben is van mágia.

- Zeddnek igaza van - jegyezte meg Adie a székéből. - A farkas éhen pusztul, ha megmondja a csordának, ő a farkas. Ehelyett lesből támad, és farkas mivolta csak a végén derül ki.

Kahlan megdörgölte karját. Más oka is volt rá.

- Zedd! - suttogta fájdalommal. - Már nem bírom ezt a mágiát! Megőrjít. Mindig azt érzem, hogy a halál járkal a húsomban.

Zedd a vállához vonta a lány fejét.

- A lányom is mindig ezt mondogatta. Pontosan ezekkel a szavakkal: mintha a halál járkalna a húsomban.

- Hogy bírta elviselni ennyi ideig?

Zedd felsóhajtott.

- Nos, amikor Darken Rahl megerőszkolta, tudtam, hogy ha megtudja, a lányom még életben van, akkor utána ered. Nem volt más választásom. Sokkal inkább őt akartam megóvni, minthogy Darken Rahl kergessem. Középföldre hoztam, ahol Richard született, s ezzel újabb oka volt a rejtőzésre. Ha Darken Rahl megtudta volna, bizonyára Richard keresésére indul, tehát meg kellett előzni.

Kahlan megreszketett.

- Én nem tudnám ilyen hosszú ideig elviselni. Hogy volt rá képes?

- Nos, mert nem volt más választásunk. Saját bevallása szerint egy idő után hozzászokott egy kicsit, s utána már nem volt olyan borzalmas, mint először. Te is hozzászoksz majd, de nagyon remélem, nem kell annyi ideig viselned, mint neki.

- Én is remélem... - mondta Kahlan.

Zedd keskeny arcán tűz fénye játszott.

- Azt is mondta, hogy Richarddal a szíve alatt megkönnyebbedett a teher.

Kahlan szíve megdobbant szerelmesének neve hallatán. Elmosolyodott.

- Az biztosan segítene. - Átkulcsolta Zedd karját. - Nemsokára itt lesz. Semmi sem tarthatja vissza. Néhány hét múlva itt lesz. Édes szellemek, hogy is fogom kibírni addig?

Zedd felkuncogott.

- Te is olyan türelmetlen vagy, mint az unokám. Egymásnak lettetek teremtvé. - Megborzolta a lány haját. - Most már szebben csillog a szemed, szépségem.

- Ha majd velünk lesz, és elkezdjük összetoborozni Középföld országait, levehetnéd ezt a halálos bűbajt rólam. S akkor Középföldnek újra lesz Inkvizitor Anyja.

- Én is alig várom!

Kahlan megint elgondolkodott.

- Zedd, ha elmész, hogy meglátogasd Cathryn királynőt, nekem kell megtörnöm ezt a varázst. Mondd, mit kell tennem?

Zedd megint a tűz fényébe bámult. - Nem tudod. Ha meg akarnád mondani, hogy te vagy az Inkvizitor Anya, nem hinnének neked jobban, mintha Jebra mondaná ugyanezt. Attól, hogy kijelented: te vagy az, még nem hullik le a mágia.

- Akkor hogy szabaduljak tőle?

Zedd felsóhajtott.

- Csak én vehetem le rólad.

Kahlan szívébe hirtelen félelem hasított. Nem akarta kimondani, de attól félt, hogy ha Zedd meghal, rajta marad a mágia.

- De biztosan van más mód is, hogy eltávolítsuk! Talán Richard tudja?

Zedd megrázta a fejét.

- Még ha Richard tudná is, hogyan legyen varázslóvá, nem tudná levenni a hálót. Csak én.

- És ez az egyetlen módja?

- Igen. - A férfi a lány szemébe nézett. - Hacsak nincs valaki más Tehetséges, aki rájön igazi kilétedre. Ha ilyen ember meglátja téged, rájönne, ki vagy, és hangosan a neveden szólítana, az megtörné a bűbajt, és mindenki újra ismerné igazi valódat.

Ilyenre nem nyílt remény. Kahlan érezte, ahogy az utolsó légvár is összeomlik. Leguggolt, és még egy fadarabot dobott a tűzre. Egyedül Zedd veheti le róla a halál bűbáját, ő pedig addig nem teszi meg, míg elérkezettnek nem látja az időt.

Inkvizitor Anyaként sem parancsolna olyasmit egy varázslónak, amiről mindketten tudják, hogy helytelen.

Kahlan nézte, ahogy a fadarabot körülnyaldossák a lángok. Felderült a lelke. Richard nemsokára mellette lesz, és akkor már nem érzi magát ilyen szörnyen. Ha Richard itt volna, nem is gondolna a bűbájjal; a csókolózás elvonná a figyelmét.

- Mi olyan vicces? - kérdezte Zedd.

- Micsoda? Ó, semmi! Kahlan felállt, és a nadrágjába törülte kezeit. - Azt hiszem, utánanézek az embereknek. Talán egy kis friss levegő kifújja a fejemből ezt a bűbájosságot.

A hűvös levegő valóban jólesett. Megállt a kis falusi ház tornácán, és mély lélegzetet vett. Az égő fahasábok kellemes illata szállt. Eszébe jutottak az előző napok, a menetelés. Miközben keze-lába majd megfagyott,

füleit-orrát perzselte a hideg, csak álmodozott a fák füstjéről, mert az a tűz melegét juttatta eszébe.

Kahlan kiment a ház előtti kertecskébe. Felbámult a csillagokra, közben lassú sóhajok szálltak melléből a mozdulatlan levegőbe. Apró fények villantak a völgyön túl, s hallotta a tűz körül üldögélő férfiak beszédének duruzsolását. Örült, hogy ők is élvezhetik a tüzet az éjszakában. Nemsokára Ebinissiában lesznek, s újra a tűz mellett ülhetnek.

Kahlan mélyet kortyolt a hűvös levegőből, s megpróbált elfeledkezni a bűbájról. A teljes égboltot tűzszikrákként világították be a csillagok. Nem tudta, Richard mit csinál most, vajon vágtat-e vagy alszik. Nagyon vágyott rá, hogy lássa szerelmét, de az álomtól sem akarta megfosztani. Mire Richard ideér, Kahlan már alhat az ő karjaiban is. Elmosolyodott a gondolatra.

Kahlan összevont szemöldökkel vette észre, amikor néhány csillag egy pillanatra elsötétült. Amilyen gyorsan eltűntek, oly gyorsan fel is csillantak. Valóban azt látta, hogy eltűnnek egy pillanatra? Biztosan csak képzelődés, gondolta.

Tompa puffanást hallott a földön, ahogy valami földet ért. Semmi riadalom nem támadt. Csak egy dolog juthatott át a védelmi vonalon anélkül, hogy riasztotta volna őket. Kahlan hirtelen libabőrös lett, és most nem a bűbáj okozta ezt.

Kirántotta a kését.

17. fejezet

Villogó zöld szemeket pillantott meg. A téli hold és a csillagok homályos fényében nagy darab test lépett feléje. Kahlan kiáltani akart, de hangja cserbenhagyta.

Amikor a vadállat ajkai felhúzódtak, s a lány teljes hosszában látta fenyegető agyaráit, hátrált egy lépésnyit. Olyan erővel szorította kését, hogy az ujjai megfájdultak. Ha gyorsan sújt, és nem ijed meg, talán van esélye. Ha kiált, vajon Zedd meghallja-e? Egyáltalán hallja-e őt valaki? Még ha meghallanák is, túl messze vannak. Nem érnének ide időben.

A homályban Kahlan már a méretéről is látta, hogy ez egy rövid farkú gár, ők voltak a legokosabbak, a legnagyobbak és a leghalálosabbak. Édes szellemek, miért is nem egy hosszú farkú gár?

Kahlan csak bámult, ahogy a gár felemelt valamit a mellkasán. Miért álldogál itt? Hol vannak a vérböglyök? Lefelé nézett, majd órá, és újra lefelé. Szemeiben fenyegető zöld fény villant. Ajkai hátrahúzódtak, s gőz szökkent a levegőbe, ahogy gurgulázott.

Kahlan szemei elkerekedtek. Lehetséges volna?

- Gratch?

A gár hirtelen fel-alá kezdett ugrálni, izgatottságában üvöltött, és csapkodott a szárnyával.

Kahlan szívéről nagy kő esett le. Hüvelyébe dugta kését, s közelebb lépett az elé tornyosuló szörnyhöz, de még óvatoskodott.

- Gratch? Te vagy az, Gratch?

A gár élénken bólogatott hatalmas, ormóttan fejével. - Grrrrratch! - Mélyről jövő, torokhangon morgott. Mindkét karmával a mellére csapott.

- Grrrrrratch!

- Gratch, Richard küldött?

A gár szárnyai Richard nevének hallatán sokkal erősebben csapkodtak.

A lány közelebb lépett.

- Richard küldött?

- Grrrratch szerrrrrrretttti Racccharrd!

Kahlan pislogott. Richard mesélte neki, hogy Gratch beszélni próbál. Hirtelen felnevetett.

- Kahlan is szereti Richardot. - Rácsapott a szörny mellkasára. - Kahlan vagyok, Gratch! Úgy örülök, hogy találkozunk!

Levegőért kezdett kapkodni, ahogy a gár lenyúlt, felkapta őt szőrös karjaiba, s felemelte a földről. Első gondolata azt volt, hogy a vadállat bizonyosan összetöri, de Gratch meglepően gyengéden szorította a lányt sima mellkasához. Kahlan körülfonta karjával az ormóttan testet, és megölelte. Még félig sem tudta átérni a gárt.

Kahlan még álmodni sem tudott volna ilyesmit, de most majdnem könnyekig meghatotta, mert Gratch Richard barátja volt, és a férfi elküldte hozzá. Olyan volt, mintha Richard küldene neki egy ölelést.

A gár óvatosan a földre rakta Kahlant. Villogó zöld szemekkel kezdte tanulmányozni a lány arcát. Kahlan kinyújtotta a kezét, és megfogta az állat mellkasát övező szőrt, míg a testes teremtmény Kahlan hajával játszott hosszú, halálos karmaival.

Kahlan rámosolygott az agyarakkal teli ráncos pofára. Gratch kedvesen gurgulázott. Szárnyai, lassú, elégedett csapkodásba kezdtek. Ahogy a lány a szőrére huzigálta, ő is meghúzta a lány haját.

- Velünk biztonságban vagy, Gratch. Richard mindent elmesélt rólad! Nem tudom, mennyit értesz meg belőle, de barátok között vagy.

A gár felhúzta ajkait, s újra megmutatta imponáló agyaráit, mire Kahlan hirtelen rájött, hogy mosolyog. Sosem látott ennél csúnyább mosolyt, de volt benne valami ártatlan vonás, ami őt is mosolyra készítette. Életében nem gondolta volna, hogy a gárok mosolyogni is tudnak. Ez igazi csoda volt.

- Gratch, Richard küldött?

- Raaaaaachaaaaarg! - csapott Gratch a mellkasára. Akkorát lendített szárnyán, hogy lábai egy pillanatra felemelkedtek. Majd odanyúlt, és Kahlan vállára csapott.

Kahlan szája tátva maradt. A gár valamit mondani akart, és értette is.

- Richard azért küldött, hogy megkeress engem?

Gratch felragyogott a boldogságtól, hogy megértették. Újra a karjába kapta a lányt. Kahlan pedig boldogan nevetett az egészen.

Amikor újra a földön állt, megkérdezte:

- Nehéz volt megtalálni engem?

A gár nyüzszített egyet, majd vállat vont.

- Egy kicsit nehéz volt?

Gratch bólintott. Kahlan sok nyelven tudott, de annak még a gondolatára is nevetnie kellett, hogy egy gárral próbál beszélgetni. Újra csodálkozva rázta meg a fejét. Ki más akarna egy gárral megbarátkozni, ha nem Richard?

Kahlan megfogta Gratch egyik karmát.

- Gyere be a házba! Van ott valaki, akinek látnia kell téged!

Gratch beleegyezően morgott.

Kahlan megtorpant az ajtóban. Zedd és Adie felnéztek a tűz melletti székből.

- Szeretnék bemutatni egy barátot! - mondta Kahlan, miközben karmánál fogva magával húzta Gratchet a háta mögül. A gár megállt az ajtófélfá alatt, és megpróbálta szárnyait is áttuszkolni, majd mikor végre bent volt, majdnem teljes magasságban tornyosult a lány mögé, de még mindig görnyednie kellett, hogy a mennyezet alá beférjen.

Zedd hátraesett a székkal, inas karjai és lábai a levegőben kapálóztak.

- Zedd, hagyd abba! Meg fogod ijeszteni - mondta a lány.

- Megijeszteni! - krákgota Zedd. - Azt mondtad, Richard szerint Gratch egy gyerekgár! De ez majdnem teljesen kifejlett példány!

Gratch erős szemöldökei összeszaladtak a varázsló csapkodó lábai láttán, s megragadta a férfi ruháit.

Kahlan kinyújtotta a kezét.

- Gratch, ez Richard nagyapja, Zedd.

A börszerű ajkak hátrahúzódtak, s újra kibukkantak agyarái. Gratch kinyújtotta karmait, és átlépdelt a szobán. Zedd hátrálni kezdett és megbotlott.

- Miért csinálja ezt? Vacsorázott már?

Kahlan akkorát nevetett, hogy beszélni is alig tudott.

- Mosolyog! Tetszel neki! Meg akart ölelni!

- Megölelni? Semmiképp sem!

De már elkésett. A gár három hatalmas lépéssel átvágott a szobácskán, és a csontos férfitestet hatalmas, szőrös karjaiba kapta. Zedd tompa hörgést hallatott. Gratch gügyögve gurgulázott, majd felemelte Zeddét.

- Az áldóját! - Zedd megpróbálta elkerülni a gár lehelletét, de nem járt sikerrel. - Ez a repülő rongyszőnyeg már evett. Jobb, ha nem tudjuk meg, hogy mit!

Gratch végre lerakta a varázslót. Zedd hátrébb lépett néhányat, és az ujjával intett a vadállat felé.

- Most nézz ide, ilyet nem játszunk többet! Tartsd meg az öleléseidet!

Gratch elszontyolodott, és nyöszörögni kezdett.

- Zedd! - korholta Kahlan a varázslót. - Megsértetted! Ő Richard barátja, és a mienk is; nagyon nehezen talált ránk. Az a legkevesebb, hogy kedves vagy hozzá!

Zedd a torkát köszörülte.

- Nos... talán igazad van. - Felnézett a reménykedő vadállatra. - Bocsáss meg, Gratch! Néha esetleg megölelhetsz.

Mielőtt a varázsló kinyújthatta volna karját, hogy visszatartsa a gárt, Gratch újra felkapta és úgy ölelgette, mint egy rongybabát, Zedd lábai pedig le-fel lengedeztek. Gratch végre újra a földre tette a ziháló varázslót.

Adie a kezét nyújtotta, hogy megrázza a fenevad karmait. - Adie vagyok, Gratch. Boldog vagyok, hogy találkoztunk!

Gratch meg sem látta a kezét, az asszony köré fonta szőrös karjait. Kahlan gyakran látta Adie mosolyát, de a boszorkány szabadon gyöngyöző kacaját ritkán hallotta. Most nagyot nevetett. Gratch saját morgó módján vele nevetett. Kahlan meglátta, hogy a hálószoza ajtajának nyílásából Jebra szemei kandikálnak.

- Minden rendben, Jebra. Gratch az, a barátunk. - Kahlan megfogott Gratch karján egy kiálló csimbókot.

- Őt később is megölelheted.

Gratch bólintva megvonta vállát. Kahlan maga felé fordította a gárt, és mindkét kezével megfogta az egyik karmát. A lány felnézett a vadállat zölden villogó szemeibe.

- Gratch, Richard azért küldött előre, hogy megmondd, nemsokára itt lesz? - Gratch megrázta a fejét. Kahlan nyelt egyet. - De már úton van, ugye? Elhagyta Aydindrilt, és úton van, hogy csatlakozzon hozzánk?

Gratch a lány arcába nézett. Karmával kinyúlt, és meghúzta Kahlan haját. Kahlan hajfürtjét pillantotta meg a gár nyakában függő szíjon, a sárkányfog mellett. A gár lassan megint megrázta a fejét.

Kahlan szíve majd kiugrott a helyéből.

- El sem indult? De ő küldött hozzám?

Gratch bólintott, s szárnyával csapott egy kicsit.

- Miért? Tudod, hogy miért?

Gratch bólintott. Vállá mögé nyúlt, és egy újabb, a hátáról csüngő tarsolyt húzott elő. Hosszú, vörös tárgyat vett ki a vállá mögül, és a szíjnál fogva átadta Kahlannek.

- Mi ez? - kérdezte Zedd.

Kahlan bontogatni kezdte a csomót.

- Ez egy okmánytartó. Talán Richard levele van benne!

Gratch biccentett, hogy helyesen találgat. Miután kicsomózta, megint leültette Gratchet. A gár elégedetten lekuporodott, míg a lány kihúzta az összetekert, összelapult levelet a csomagból.

Zedd Adie mellé ült a tűzhöz.

- Halljuk a kifogásokat. Remélem, jók, különben nagy bajba kerül a fiú!

- Egyetértek! - mormogta Kahlan alig hallhatóan. - Két tucat levélhez is elég viaszt csepegtettek rá. Meg kell tanítanunk Richardot, hogyan zárjon le egy okmányt! - A fény felé fordította. - Ez a kard! Az Igazság Kardját nyomta a viaszba.

- Most már tudjuk, hogy tényleg ő küldte - jelentette ki Zedd, miközben újabb fahasábot rakott a tűzre.

Miután feltörte a viaszt, Kahlan kigöngyölte a levelet, s visszafordult a tűzhöz, hogy el tudja olvasni.

- *Drága Királynőm!* - olvasta hangosan. - *A jó szellemekhez imádkozom, hogy e levél a kezébe jusson...*

Zedd toppantott.

- Ez egy üzenet!

Kahlan gondolkodva nézett rá.

- Természetesen az! Ez az ő levele!

A férfi sovány kezével intett. - Nem, nem! Úgy értem, hogy valamit el akar mondani nekünk. Ismerem Richardod... ismerem az eszejárását is. Azt akarja mondani ezzel, hogy ha valaki más kaparintaná meg ezt a levelet, talán elárulhat minket... vagy őt, tehát arra figyelmeztet, hogy nem mondhat el mindent, amit szeretne.

Kahlan az alsó ajkába harapott.

- Igen, valóban ezt jelentheti. Richard mindig átgondolja a dolgokat.

Zedd intett, s megfordulva újra leült.

- Folytasd!

- *Drága Királynőm! A jó szellemekhez imádkozom, hogy e levél kezébe jusson, s ha így lesz, azt is kérem, hogy téged és barátainkat is jó egészségben, biztonságban találjon. Sok minden történt, és megértésedért könyörgök.*

Középföld szövetsége véget ért. A fejem fölül Magda Searus, az első Inkvizitor Anya és varázslója, Merritt bámulnak le rám, mert tanúi voltak e végnek, és mert nekem kellett véget vetnem e szövetségnek.

Hidd el, teljes mértékben átérzem, hány évszázadnyi történelem tekint le rám, de kérlek, próbáld megérteni, hogy ha nem cselekszem, akkor jövőnk teljes egészében a Birodalmi Rend szolgálóinak jövőjévé lett volna, s e történelem feledésbe veszne.

Kahlan kalapáló szívére tette a kezét, és nagyot lélegzett, mielőtt folytatta.

- *A Birodalmi Rend hónapokkal ezelőtt megkezdte a szövetség felbomlasztását, szövetségeseket nyert meg magának, és Középföldet jelentő egységet összekuszálta. Amíg mi a Őrzővel harcoltunk, ők azért küzdöttek, hogy elrabolják otthonaink biztonságát. Talán még lett volna egy esélyünk, hogy újra összehozzuk az egységet, ha lett volna elég időnk, de a Birodalmi Rend igencsak siet, hogy végigvigye terveit, és megfoszt ettől a fényűzéstől. Mivel az Inkvizitor Anya halott, ez arra kényszerít, hogy mindent megtegyek a szövetség fenntartásáért.*

- Micsoda? Mit csinált? - krákgota Zedd.

Kahlan kemény pillantást vetett rá, mely elnémította a férfit, majd remegő hangon folytatta.

- *A késedelem gyengít minket, és a gyengeség a Birodalmi Rend keze általi halált jelent. Szeretett Inkvizitor Anyánk tudta, milyen árat fizetünk, ha tévedünk, és örökösen hagyta ránk, hogy vigyük győzelemre ezt a háborút; ő jelentette be a Birodalmi Rend ellen folytatott könyörtelen harcot. Ebben tévedhetetlenül megmutatkozott bölcsessége. A szövetséget mindazonáltal megtörték az önös érdekek. Ez volt a pusztulás kezdete. Cselekednem kellett.*

Seregeim elfoglalták Aydindril.

Zeddből kirobant a szó.

- Az áldóját és még ezerszer az áldóját! Miről beszél? Nincsenek is seregei! Csak a kardja és ez az agyaras repülőszőnyeg!

Gratch morogva emelkedett fel. Zedd összeresztette.

Kahlan könnyek között pislogott.

- Mindketten hallgassatok!

Zedd Kahlanról a gárra pillantott.

- Bocsáss meg, Gratch, nem úgy értettem!

Mindketten visszaültek, majd a lány folytatta.

- *Ma Aydindrilbe hívtam az országok képviselőit, s bejelentettem neki, hogy a Középföld szövetsége felbomlatik. Seregeim körülvették a palotákat, s hamarosan lefegyverezték az ő katonáikat is. Megmondtam nekik, ahogy most Neked is, hogy e háborúban csak két oldal létezik: vagy mi, vagy a Birodalmi Rend. Nem lesznek közönyös szemlélődők. Akár így, akár úgy, de egységben leszünk. És minden középföldi ország meg kell hogy hódoljon D'Hara előtt.*

- D'Hara! Az áldóját!

Kahlan nem nézett fel, könnyei arcáról a papírra hullottak.

- Ha még egyszer azt kell mondanom, hogy csend legyen, odakinn kell várnod, amíg befejezem az olvasást.

Adie megrángatta Zedd ruháját, és a székébe húzta.

- Folytasd!

Kahlan megköszönte torkát.

- Megértettem a képviselővel, hogy a te segítséged, Galea királynője, leendő feleségem, megadásod által országaink egyesülnek, mely azt mutatja, hogy szövetségünk békében született, közös céljaink és kölcsönös megbecsülésünk alapján, nem pedig legyőzetés által. Az országok megőrizhetik örökségüket, ősi szokásaikat, de fennhatóságukat nem. A mágiát minden módon védeni fogjuk. Egy nép leszünk, közös hadsereggel, egyazon irányítás alatt, és törvényeink is azonosak lesznek. Minden ország, amely megadásán keresztül csatlakozik hozzánk, beleszólhat a törvények megalkotásába. - Kahlan hangja megcsuklott.

- Meg kell kérjelek, hogy azonnal térj vissza Aydindrilbe, és jelentsd be Galea meghódolását. Törődnöm kell a különböző országok ügyeivel, és tudásod, segítséged nagy hasznomra lenne.

Megmondtam a küldötteknek, hogy a megadás alapvető jellegű. Nem lesznek kedvezmények. Aki nem adja meg magát, az ellenségnek tekintendő. Nem kereskedhetnek velünk, amíg meg nem adják magukat. Ha nem adják meg magukat akarattal, minden kedvezés ellenére, és nekünk erőszakkal kell kieszközölnünk a megadást, akkor ezek a kedvezmények nem vonatkoznak majd rájuk, inkább ellenintézkedéseket vonnak maguk után. Ahogy mondtam, nem lesznek köztes személyek. Egyek leszünk.

Királynőm! Életemet adnám érted, és semmit sem akarok inkább, mint hogy a férjeddé legyek, de ha tetteim ellenem fordítják szívedet, nem erőszakolom házasságunkat. Értsd meg, hogy országod meghódolása döntő jelentőségű, és életfontosságú. Egy törvény szerint kell élnünk. Nem kedvezhetek egy országnak sem, mert akkor ezen szövetségnek születése előtt vége volna.

Kahlannek meg kellett állnia, hogy visszafojtsa zokogását. Nehezen olvasott, mert feltörő könnyeitől a sorok táncba kezdtek a szemei előtt.

- A várost mriswithek támadják. - Zedd hangosan fütytyentett. Kahlan elengedte a füle mellett, és tovább olvasott.

- Gratch segítségével maradványaikat lándzsákra tűztem, hogy velük díszítsem az Inkvizitorok Palotája előtti teret, s így mindenki láthatja, mi lesz ellenségeink sorsa. Rajtam kívül csak Gratch látja meg őket, ha magukra hajtják köpenyüket. Attól félek, érted is eljönnek majd, tehát Gratchet küldtem segítségedre.

Mindenekfelett csak egyet kell észben tartanunk: a Birodalmi Rend le akarja rombolni a mágiát. Ennek ellenére nyugodt szívvel felhasználják. Csak a mi mágiánkat akarják elpusztítani.

Kérlek, közöld nagyapámmal, hogy azonnal vissza kell térnie. Ősi otthona van veszélyben. Ezért kellett elfoglalnom Aydindril, és nem tudok utánatartani menni, félek nagyapám ősi otthonát az ellenség kezére hagyni, s félek annak szörnyű következményeitől is.

Zedd nem bírt csendben maradni.

- Az áldóját! - suttogta maga elé, és megint felpattant. - Richard a Varázslók Tornyára gondol. Nem akarta leírni, de erre gondol. Hogy lehettem ilyen ostoba? A fiúnak igaza van; nem hagyhatjuk, hogy elfoglalják a Tornyt. Olyan erős mágia található odabent, amiért a Birodalmi Rend mindent megadna, hogy kezébe kaparinthassa. Richard nem tud az ottani mágiáról, de elég okos ahhoz, hogy megéreze a veszélyt! Vak voltam, és bolond!

Kahlan hideg borzongással érezte meg ennek igazságát. Ha a Birodalmi Rend elfoglalja a Tornyt, rettenetesen erős hatalom lesz a kezükben.

- Zedd, Richard teljesen egyedül van. Szinte semmit sem tud a mágiáról. Nem ismer Aydindrilben senkit, aki értene a mágiához. Ő most a bárány a farkas barlangjában. Édes szellemek, Richardnak fogalma sincs, mekkora veszélyben van!

Zedd komoran bólintott.

- Nagy fába vágta a fejszét!

Adie gúnyosan felkuncogott. - Nagy fába? Egyenesen a Birodalmi Rend orra elől orozta el Aydindril és a Varázslók Tornyát! Mriswitheket küldtek ellene, de ő lándzsákon a palota elé tüzeti őket. Bizonyos, hogy eggyé kovácsolja majd az országokat. Ha van valaki, aki képes ellenállni a Birodalmi Rendnek, akkor az ő. Amit mi gondnak láttunk, abból ő eszközt kovácsol. A kereskedelem fegyverét szegezi a torkuknak. Nem győzködött senkit - nem hagyott nekik más választást. Ha beválik a terve, egész Középföld a markában lesz, legalábbis a kulcsfontosságú területek mindenképpen.

- S ha mindőjük csatlakozik D'Harához, egy erőként, egy parancsnok alatt - morfondírozott Zedd -, az már olyan erőt jelent, ami felveszi a versenyt a Birodalmi Renddel. - Kahlan felé fordult. - Van még valami?

A lány bólintott.

- Egy kevés.

- Bár nagyon féltem szívemet, attól is félek, hogy milyen következménnyel jár, ha veszítek, mert akkor a világot mindörökre homályba borítja a zsarnokság árnyéka. Ha nem cselekszem, Ebinissia sorsa csak a kezdet.

Bizodalmamat szerelmedbe vetem, bár félek e próbának alávetni azt.

Bár testőrökkel vagyok körülvéve, és egy nő már életét áldozta értem, nem az ő jelenlétük, ami nekem

biztonságot adna. Mindannyian vissza kell hogy térjeteek Aydindrilbe! Ne késlekedjeteek! Gratch mellett biztonságban leszeteek a mriswithekteől, amíg velem nem leszeteek újra.

Aláírás, e földön tiéd, és azon túl is,

*Richard Rahl,
D'Hara Atyja.*

Zedd újra füttyentett.

- D'Hara Atyja? Mit csinált a fiú?

Kahlan remegő kézzel engedte le a levelet.

- Megölt engem, azt tette.

Adie vékony ujját a lány felé emelte.

- Jól figyelj rám, Inkvizitor Anya! Richard pontosan tudja, mit miért tesz, és a levelében eléd tárta a szíve titkait. Azt mondta Magda Searus képmása alatt írja levelét - ezzel arra utal, tisztában van vele, mit jelent neked, amire készül. Inkább veszíti el a szerelmedet, minthogy a veszted okozza azáltal, hogy tekintetét a múlt felé fordítja a jövő helyett. Megtette, amire mi nem voltunk képesek. Ahol mi könnyöregtünk volna, ott ő követelt, és a szavának nyomatéka volt. Ha jelent valamit a számodra a címed, akkor az alattvalóid érdekeit kell szem előtt tartanod, és segítened kell neki!

Zedd felvonta szemöldökét, de hallgatott.

Richard nevére Gratch is megszólalt.

- Grrrrrrattccch szereti Raaaaacharrrrrg!

Kahlan letörölt egy könnyecseppet az arcáról, és szipogott.

- Én is szeretem Richardot.

- Kahlan! - szólalt meg Zedd bátorítóan. - Ugyanúgy, ahogy a mágia is időben lefoszlik rólad, biztos vagyok benne, hogy egyszer még Inkvizitor Anya leszel!

- Nem érted - mondta a lány könnyeivel küszködve. - Több ezer évig az Inkvizitor Anya védte Középföld egységét a Szövetségen keresztül. Én leszek az az Inkvizitor Anya, aki elveszíti Középföldet!

Zedd megrázta fejét.

- Nem! Te az az Inkvizitor Anya leszel, akinek volt ereje megvédeni Középföld népeit!

Kahlan szívére tette a kezét.

- Én nem vagyok ebben olyan bizonyos.

Zedd közelebb lépett. - Kahlan, Richard az Igazság Keresője! Az Igazság Kardját hordozza. Én magam adtam neki. Első Varázslóként én ismertem fel, hogy ő hordozza a Kereső ösztöneit. Ezen ösztöneivel cselekszik: Richard ritka ember. Egyszerre cselekszik Keresőként és Varázslóként. Azt teszi, amit esze szerint tennie kell. Minden reményünket belé kell vetnünk, még ha nem teljesen értjük is, miért teszi, amit tesz. Az áldóját, talán még ő sem érti teljesen, miért csinálja mindezt!

- Olvasd el levelet magadban még egyszer! - mondta Adie. - Hallgasd meg szavát a szíveddel, és érezni fogod benne az övét. Jusson eszedbe, hogy sok mindent nem mert papírra vetni, nehogy rossz kezekbe kerüljön.

Kahlan a keze fejével letörölte az orrán lecsurgó könnyeket.

- Tudom, hogy önzőnek hangzik, de nem erről van szó. Én az Inkvizitor Anya vagyok; nagy bizalom maradt rám azokról, akik előttem betöltötték e tisztet. Amikor megválasztottak, ez a bizalom rám szállt. Az én felelősségemmé lett. Amikor Inkvizitor Anyává léptem elő, esküt tettem.

Zedd csontos ujjával felemelte a lány fejét.

- Esküt, hogy megvéded népedet. Ezért nem lehet elég nagy áldozatot hozni.

- Talán úgy van. Majd átgondolom. - Kahlan, könnyei ellenére, megpróbálta visszafogni feltörő haragját is. - Szeretem Richardot, de sosem tennék vele ilyesmit. Nem hiszem, hogy tudja, mit tett velem - az előttem élt Inkvizitor Anyák életüket áldozták népükért.

- Azt hiszem, tudja - mondta Adie halk, reszelős hangon.

Zedd arca hirtelen olyan fehér lett, mint a haja.

- Az áldóját! - suttogta. - Ugye, nem gondolod, hogy Richard lesz olyan bolond, hogy a Toronyba menjen?

Kahlan felkapta fejét.

- A Tornyt mágia védi. Richard még nem tudja, hogyan használja a mágiát. Nem tudja, hogyan jusson át rajtuk.

Zedd közelebb húzódott hozzá.

- Azt mondtad, az Alkotó Mágia mellett rendelkezik a Pusztító Mágiával is. A védőpajzsok Alkotó Mágiából lettek megszöve. Ha Richard használni tudja a Pusztító Mágiát, akkor a legerősebb varázslatokon is túljut, amiket a Toronyra bocsátottam.

Kahlan levegő után kapkodott.

- Azt mondta, hogy a Próféták Palotájában minden pajzson átjutott, mert Alkotó Mágiából voltak. Ez egyetlen, ami megállította, a külső, várfalat védő pajzs volt, mert abba Pusztító Mágiát is szöttek.

- Ha a fiú felmegy a Toronyba, egy csomó olyan dolgot talál, ami azonnal megöli. Ezért raktuk oda a pajzsokat, hogy senki se juthasson a közelükbe. Az áldóját, vannak olyan pajzsok is, amiket még én sem mertem átlépni! Halálcsapda ez olyasvalakinek, aki nem tudja, hogyan kell használni a mágiát.

Zedd megragadta a lány vállát.

- Kahlan, úgy gondolod, hogy be fog lépni a Toronyba?

- Nem tudom, Zedd. Te gyakorlatiasan neveltet. Jobban kell tudnod, mint nekem.

- Nem fog bemenni. Tudja, milyen veszélyes is tud lenni a mágia. Okos fiú ő.

- Hacsak nem akar valamit.

A varázsló a lányra bámult.

- Akar valamit? Hogy érted ezt?

Kahlan letörölte arcáról az utolsó könnyeket is.

- Nos, amikor a Sár Népénél voltunk, gyűlést akart. A Madarak Atyja figyelmeztette, ez veszélyes lehet. Egy bagoly üzenetet hozott a halottaktól. A fejére csapott, megsebezte a fejbőrét, majd holtan esett a földre. A Madarak Atyja szerint ez a komoly figyelmeztetés a szellemektől jött, s veszélyre hívták föl Richard figyelmét. De Richard mindenképp összehívta a gyűlést. Ez akkor történt, amikor Darken Rahl visszatért az Alvilágból. Ha Richard fejébe vesz valamit, semmi sem állíthatja meg.

Zedd összerezzen.

- De most nem akar semmit. Nincs szüksége rá, hogy bemenjen.

- Zedd, ismered Richardot! Szeret tanulni. Lehet, hogy már kíváncsiságból is bekukkant.

- Még egy kukucsálás is végzetes lehet!

- A levélben az írta, hogy egyik testőrét megölték.

- Kahlan összevonta a szemöldökét. - Valójában azt írta, hogy lány az illető. Miért nők a testőrei?

Zedd türelmetlenül intett karjával.

- Nem tudom. Mit is mondtál arról, hogy az egyik őret már megölték?

- Akár az is lehet, hogy az ellenség közül valaki már a Toronyban van, és az ottani mágiával ölte meg. Vagy esetleg attól fél, hogy a mriswithek támadják meg a Tornyt, és azért megy oda, hogy megvédje.

Zedd hüvelykjével megsimította sima állkapcsát.

- Sejtelve sincs az Ayndindrilben rejlő veszélyekről, s ami még rosszabb, arról sincs fogalma, milyen halálos természetű dolgokat rejt a Torony. Emlékszem, egyszer mondtam neki, hogy az Igazság Kardjához hasonlóan mágikus tárgyak, könyvek jelennek ott. Sosem gondoltam rá, hogy azt is megmondjam, hogy legtöbbjük milyen veszélyes.

Kahlan Zedd karjába kapaszkodott.

- Könyvek? Azt mondtad neki, hogy ott könyvek vannak?

Zedd felmordult.

- Nagy hiba volt!

Kahlan felsóhajtott.

- Mondhatom, az!

Zedd az ég felé nyújtotta karjait.

- Azonnal Ayndindrilbe kell jutnunk! - Megragadta Kahlan vállát. - Richard nem tud parancsolni a Tehetségének! Ha a Birodalmi Rend mágiát használ a Torony elfoglalásához, Richard nem tudja megállítani őket. Elveszítjük a háborút, mielőtt visszavághatnánk!

Kahlan összeszorította ökleit.

- Nem tudom elhinni! Hetekig menekültünk Ayndindrilből, és most vissza kell rohannunk oda! Újabb hetekbe telhet!

- Elmúltak azok az idők, amikor mi hoztuk a döntéseket. Most arra kell összpontosítanunk, mit teszünk holnap, nem élhetjük újra a tegnapot.

Kahlan Gratchre nézett.

- Richard levelet küldött nekünk. Mi is küldhetünk neki egyet, hogy figyelmeztessük!

- Ha mágiával élnek, egy levél nem segíti őt a Torony védelmében!

Kahlan feje zúgott a gondolatoktól és a hirtelen megoldásoktól.

- Gratch, vissza tudod vinni egyikünket Richardhoz?

Gratch mindegyiküket megnézte. Pillantása elidőzött a varázslón, de végül megrázta a fejét.

Kahlan izgatottan beharapta alsó ajkát. Zedd fel-alá járkált a tűz előtt, s magában mormogott. Adie is gondolkodva bámult felfelé. Kahlan hirtelen felsóhajtott.

- Zedd? Ismersz-e rá valami varázslatot?

Zedd abbahagyta a járkálást, és felnézett.

- Miféle varázslatot?

- Ahogy ma a szekérrel csináltad. A mágia segítségével emelted fel.

- Én nem tudok repülni! Csak felemelni a dolgokat!

- De tudsz-e könnyíteni rajtunk, ahogy a szekéren is, hogy Gratch elvihessen minket?

Zedd elfordította ráncos arcát.

- Nem. Túl nagy erőfeszítés lenne! Lelketlen dolgokkal megy, mint például sziklák, vagy szekerek, de teljesen más, ha élőkre alkalmazzuk. Fel tudnám emelni kettőnket egy kicsit, de csak néhány percre.

- És csak magadat fel tudnád-e emelni? Meg tudnád-e könnyíteni magad, épp csak annyira, hogy Gratch elbírjon?

Zedd arca felderült.

- Igen, talán. Nagy erőfeszítés lenne ennyi időre fenntartani, de azt hiszem, meg tudnám csinálni.

- És te, Adie?

Adie hátradőlt a széken.

- Nem. Nekem nincs ily nagy hatalmam. Nem tudom megcsinálni.

Kahlan visszafojtotta félelmét.

- Akkor, Zedd, neked kell elmenned! Hetekkel előttünk Aydindrilbe érhetsz. Richardnak azonnal szüksége van rád. Nem várhatunk! Minden percnyi késés veszélyt jelent ránk.

Zedd felemelte csontos karját.

- De hát nem hagyhatlak itt védtelenül!

- Itt van Adie!

- És mi lesz, ha mriswithek jönnek, amiktől Richard is fél? Akkor nem lesz itt Gratch! Adie nem tud segíteni a mriswithek ellen!

Kahlan megfogta a férfi fekete ruhaujját.

- Ha Richard felmegy a Toronyba, megölhetik. Ha az ellenség elfoglalja a Varázslók Tornyt, és a benne rejlő mágiát, akkor mindannyian meghalunk. Ez fontosabb, mint az én életem. Így volt ez az Ebinissiában történtek idején is. Ha engedjük, hogy győzzenek, akkor nagyon sokan fognak meghalni, s a túlélőket rabláncra fűzik. A mágia eltűnik. Ez egy háborús döntés!

Emellett még egy mriswith sem jött utánunk. Az, hogy megtámadták Aydindrilt, nem jelenti azt, hogy bárhol máshol is támadni fognak. A mágia úgyis elrejtje valódi kilétemet. Senki sem tudja, hogy az Inkvizitor Anya él, és azt sem, hogy én vagyok az. Nincs okuk rá, hogy keressenek.

- Hibátlan logika. Látom már, miért választottak Inkvizitor Anyának. De még mindig úgy érzem, hogy ostobaságot teszünk. - Zedd a varázslónőhöz fordult.

- Te mit gondolsz?

- Azt hiszem, az Inkvizitor Anyának igaza van. Szem előtt kell tartanunk, mivel nyerhetünk a legtöbbet. Nem tehetünk mindent kockára néhány ember miatt.

Kahlan Gratch elé állt. Mivel az állat a földön gubbasztott, szemtől szembe álltak egymás előtt.

- Gratch, Richard nagy bajban van! - Gratch hegyezni kezdte füleit. - Szüksége van Zedd segítségére. És rád is. Én biztonságban vagyok, nincs itt egy mriswith sem. El tudod vinni Zeddet Aydindrilbe? Ő varázsló, és könnyebbé teszi saját súlyát, hogy elbír. Megteszed ezt nekem? Richardért?

Gratch zöld szemei gondolkodva villantak egyikükről másikukra. Végül felemelkedett. Bőrszárnyai meglebbentek, közben bólintott. Kahlan megölelte a gárt, az pedig viszonzta a gyengéd ölelést.

- Fáradt vagy, Gratch? Akarsz pihenni, vagy azonnal indulsz?

Gratch válaszul meglebbentette szárnyát.

Zedd növekvő figyelemmel nézte mindkettejüket.

- Az áldóját! Ez a legbolondabb dolog, amit valaha is csináltam! Ha repülés lett volna a feladatom, madárnak születek!

Kahlan szomorúan elmosolyodott.

- Jebra azt mondta, szárnyakkal látott téged.

Zedd csontos csípőjére tette a kezét. - Azt is mondta, hogy tűzlabdákat hajigálok. - Lábával toppantott. - Na mindegy! Induljunk!

Adie felállt, és megölelte.

- Bátor, vén bolond vagy!

Zedd grimaszolt egyet.

- Főleg bolond! - Végre ő is megölelte az asszonyt. Hirtelen felkiáltott, mert Adie a fenekébe csípett.

- Jól nézel ki a szép ruhádban, vénember!

Zedd végre nem bírta visszafogni mosolyát.

- Na jó, lehet, hogy egy kicsit. - Újra összevonta szemöldökét.

- Vigyázz az Inkvizitor Anyára! Ha Richard rájön, hogy magára hagytam, akkor többet kapok tőle, mint egy csípést a fenekembe.

Kahlan a csontos varázsló köré fonta karjait, s hirtelen nagyon elhagyatottnak érezte magát. Zedd Richard

nagyapja volt, s legalább egy kicsit úgy érezhette mellette magát, mintha Richarddal lenne.

Amikor elváltak, Zedd szeme a gár felé rebbent.

- Nos, Gratch, azt hiszem, legjobb, ha indulunk.

A hűvös éji levegőben Kahlan megfogta a varázsló ruhaujját.

- Zedd, beszélned kell Richard fejével! - Hangja szenvedélyes lett. - Nem teheti ezt velem! Nagyon meggondolatlan dolog!

Zedd a lány arcát nézte a homályban. Végre halkan megszólalt.

- A történelmet ritkán csinálják higgadt férfiak.

Folytatása következik:

A Falka Vére - III. A Varázslók Tornya